NAUFRAGIU LA SEYCHELLES

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineřama

Gérard de Villiers

Naufragiu la Seychelles

SAS 049

ISBN:
973-8070-10-4

Malko Productions - Paris,
Naufrage aux Seychelles
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea romaneascâ:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

Naufragiu la Seychelles

În românește de
Radu Voia

2000

Capitolul I

— Priviţi, acolo înainte, sunt păsări care „pescuiesc". Trebuie să fie ceva bun..., strigă Jan Stuck.

Oswald Barclay făcu o grimasă.

— Zboară jos, probabil sunt numai scrumbii mici. Oricum, putem merge să vedem mai aproape.

Barclay întoarse cârma la stânga şi iahtul navigă spre vest. Distanţă de o aproximativ o milă, un stol de câteva zeci de păsări se roteau deasupra oceanului Indian, semnalând prezenţa unor peşti la suprafaţă. Apa scânteia sub razele soarelui arzător. Vasul *Aquabelle* se afla la jumătate de drum între insula Mahé, capitala statului Seychelles[1] şi Silhouette, din acelaşi arhipelag, la nord-vest. Nu sufla nici o pală de vânt. Timpul era ideal pentru prinderea peştilor mari.

Jan Stuck coborî scara ce lega duneta[2] de punte şi se instală pe scaunul de observaţie, ridicat deasupra punţii, scaun ce semăna cu un fotoliu de dentist. Urmărind cele patru undiţe coborâte în urma vasului, vedea uneori pata de culoare a flotoarelor, sărind printre valuri. Olandezul se întoarse spre soţia sa şi cea a englezului, care tocmai pregăteau prânzul, în micuţa bucătărie de sub punte şi glumi:

— Dacă este vreun marlin[3], voi îl trageţi afară...

Amândouă se feriră, râzând. Marlinul cerea forţă şi dexteritate deosebită, pe care ele nu le aveau. Ştiau prea bine că, pentru a scoate un peşte de treizeci de kilograme, trebuia, câteodată, să lupţi mai bine de o oră.

---

1. Stat insular din oceanul Indian, situat la nord-est de Madagascar, în cadrul unui arhipelag de insule granitice.

2. Punte acoperită, în partea dinapoi a unui vas.

3. Peşte tropical înrudit cu tonul, depăşind uneori 4m lungime şi 300 kilograme.

Juliana Stuck şi Jane Barclay semănau între ele: amândouă înalte, blonde, cam ciolănoase, sportive şi cu poftă de viaţă. Aproape în fiecare week-end cele două cupluri plecau împreună la pescuit, dormind în cabine sau pe la vilele din Bird Island, la 30 de mile[1] spre nord.

Jan Stuck se ocupa cu vânzarea echipamentelor telefonice în tânăra republică Seychelles, independentă de la data de 25 iunie 1976. Ţara era în viraj discret spre democraţia populară sub conducerea SPUP, Seychelles People United Party, după înlăturarea preşedintelui James Mancham, care, de atunci, îşi făcea veacul prin Londra. Cât priveşte pe Oswald Barclay, acesta trebuia să vegheze, de la reşedinţa sa din Anse-aux-Pins, asupra intereselor celor din urmă supuşi ai Majestăţii Sale Britanice, urmărind totodată cu discreţie, acţiunile localnicilor francezi. În fapt, englezii suportau 40% din bugetul administraţiei Seychelles, inclusiv o somptuoasă limuzină Rolls Royce a ambasadorului republicii la Londra. Englezii considerau încă arhipelagul ca fiind doar un teren de vânătoare rezervat Reginei. În schimb, noul preşedinte se dovedise cu vederi de stânga, ba chiar şi pro-franceze. Noroc că era totuşi un alb, ca şi ceilalţi doi membri ai triumviratului de conducere.

Bine că mai rămăsese pescuitul, ca să te poţi destinde!

Păsările se apropiau. Oswald Barclay începu să manevreze astfel încât vasul să poată naviga în zig-zag, prin zona unde acestea zburau. Jan Stuck se întinse cu voluptate şi scoase un căscat. Era o zi cu adevărat superbă. Briza din sud-est micşora căldura grea şi umedă care îţi tăia respiraţia imediat ce coborai pe ţărm. Clima era generoasă şi caldă aproape în tot cursul anului, musonul[2] ajungând pe arhipelag după ce se domolise în trecerea sa pe deasupra Indiei. Acum, în noiembrie, vântul abia dacă mai sufla, iar ploile nu începuseră încă. O doradă[3], proaspăt pescuită, închisă într-o ladă de lemn ce se afla lângă peretele cabinei, dădu furios din coadă, provocând un bubuit surd. Julianei Stuck îi scăpă o exclamaţie speriată.

---

1. Mila marină internaţională = 1 852 m.

2. Vânt periodic caracteristic pentru regiunile sudice ale Asiei, care suflă iarna dinspre continent (muson uscat), iar vara de pe ocean (muson umed) când aduce ploi.

3. Peşte de mărime mijlocie (1--2m) de culoare aurie.

Acum, păsările negre, un soi de rândunici de mare, planau deasupra lor.

— La ce oră vreţi să mâncaţi? strigă olandeza.

— Nu imediat, bombăni preocupat Jan Stuck.

De dimineaţă şi până atunci nu pescuiseră decât scrumbii cu carnea prea închisă, doi toni şi o doradă.

— N-avem nici un singur *sailfish*[1], se lamentă şi Oswald Barclay. Poate că pescarii nord-coreeni au ras totul cu undiţele lor lungi, capabile să ridice şi zeci de tone. Nu-i de mirare...

Zizzzz...Brusc, ţârâitul strident al mulinetei, defăşurându-şi firul de nylon, îi făcu pe toţi să tresalte.

— Asta-i! strigă Oswald Barclay urcat pe *flying deck*[2], reducând totodată motoarele.

Cele doă femei se repeziră pe scară, prudente, pentru a asista de sus la fazele luptei. Jan Stuck sări de pe scaunul său de observaţie şi apucă undiţa din stânga, ce continua să deruleze firul. Puse frâna la mulinet, apoi se reaşeză pe scaun, blocând capătul bastonului în garnitura de metal special prevăzută pentru aceasta, baston aflat între picioarele sale. Execută toată manevra cu multă dificultate, atât de mare era presiunea asupra nylonului. Bastonul însuşi părea gata să se rupă!

— Încetineşte, strigă el celuilalt, trebuie să fie unul zdravăn.

Jane Barclay bătu din palme, surescitată.

— Poate să fie un marlin.

— M-aş mira, răspunse soţul ei. L-am fi văzut sărind din apă. Mai curând, un ton sau *wouahou*.

Olandezul, proptit în scaunul său, îşi sprijini picioarele pe tălpicii de lemn din faţă şi ridică încet undiţa, desfăcând firul mulinetei în acelaşi timp. Nylonul plonjă în mare la vreo sută de metri distanţă de vas. Păsările continuau să se rotească deasupra lor, scoţând strigăte ascuţite. Pescăruşi, fregate, rândunici de mare îşi dregeau vocile, rotindu-se deasupra apei.

Cu precizie de metronom, olandezul cobora sacadat bastonul, îl readucea sus, dădea drumul la fir, păstrându-l în perma-

1. Soi de peşti mari (4–5m) care trăiesc în mările calde, au buza superioară a gurii alungită sub formă de ac sau spadă, de unde şi numele de peşte-cu-spadă (xifia).
2. Dunetă superioară, caracteristică vaselor echipate pentru pescuitul peştilor mari.

nenţă bine întins. Începuse să transpire din plin. Mai lăsă fixat bastonul de garnitură câteva secunde, ceea ce nu era niciodată recomandabil, dar avea nevoie să-şi odihnească braţul stâng. Peştele nu se zbătea, dar trăgea cu toată greutatea.

— Trebuie să fie un ton mare sau vreun rechin, strigă Oswald Barclay.

Ca şi rechinii, tonul se lasă târât îndelung.

— Juliana, adu-mi o bere, comandă Stuck.

Femeia coborî în grabă scara. Cealaltă scruta marea cu un binoclu. Se apropiau de Insula Silhouette.

— L-am văzut! strigă Jane Barclay deodată. Ai zice că-i un rechin!

Şi întinse braţul spre o pată de culoare închisă la nivelul valurilor.

— Păcat că nu-i totuşi un *wouhou* [1], se lamentă Barclay.

După tracţiunea din fir, nu putea să fie decât un peşte mare. Jan Stuck înclina a crede că este un ton. Urma să-şi înceapă ritualul agoniei, când va plonja cu disperare, căutând să rupă nylonul. Unii peşti, cum sunt doradele, fac salturi furioase deasupra apei, în tentativa de a scăpa din cârligul undiţei. Precaut, Jan Stuck slăbi un pic axul mulinetei, pentru a evita ruperea firului, dacă peştele ar demara fulgerător... Lucrul devenea istovitor, cămaşa i se lipise pe spate de sudoare. Bău dintr-o singură sorbitură berea ce i-o adusese nevastă-sa. Nu se mai auzeau în jur decât ţârâitul mulinetei şi sforăitul molcom al motoarelor.

Păsările se împuţinaseră, numai câteva mai zburau în urma vasului. Implacabil, distanţa dintre *Aquabelle* şi pradă se micşora văzând cu ochii. Peştele se lăsa tras mai departe, fără a încerca să lupte. Din când în când, se zărea silueta sa întunecată, foarte aproape de suprafaţă.

Oswald Barclay lăsă timona în mâinile consoartei sale, ca să coboare şi să pregătească o cange. Luă cu sine şi uriaşul ciocan de lemn, pentru uciderea monstrului marin. Cu dinţii strânşi

1. Un soi de peşte tropical, din familia teleosteenilor, care poate ajunge la 6 m lungime.

și mușchii bine întinși, Jan Stuck continua să ruleze tacticos nylonul. Apoi, schimbă bruscă, accelerând la maximum rularea înapoi a firului. Ochii îi ardeau, sudoarea curgea din abundență.

— Tu îl vezi? întrebă pe englez.

— Foarte vag, răspunse acesta, cu mâna streașină la ochi. Parcă ar fi un rechin-balenă. Cel pe care l-am zărit deunăzi.

Iahtul virase larg și pupa se afla acum în plin soare, ceea ce transforma suprafața mării într-un imens covor cu sclipiri orbitoare.

— Noroc că am pus undița la 80 de livre[1], spuse olandezul.

Peștele uriaș nu mai era decât la vreo 20 de metri. Jan Stuck se opinti din nou și trase bastonul, ridicându-l foarte sus. Nici o reacție. Un ton ar fi trebuit să plonjeze în zig-zag. Oswald avea dreptate. Era un rechin. În ciuda ferocității lor, ei nu luptau aproape de loc.

— Ai spune că nu vrea să se apere, completă el.

Înfășură mulineta cât putu de repede, ghemuit pe vine, cu sudoarea curgându-i șuvoaie. Nevastă-sa veni să-i șteargă tandru transpirația de pe frunte, care-i orbea privirea.

Pe brațul stâng al lui Jan Stuck se mai putea distinge numărul tatuat cu albastru al lagărului de concentrare de la Auschwitz. Cei doi ani și trei luni, timp petrecut acolo, îi lăsaseră o poftă nepotolită pentru spațiile largi, marea în special. Deși trecuseră treizeci de ani și mai bine, nu uitase nimic.

Brusc, parcă-l apucă rușinea că vrea să scoată acest pește nevinovat din apă. Dar instinctul de vânător fu mai puternic... Resimțea o senzație bizară tot trăgând de undiță. Desigur, nylonul continua să fie întins, dar parcă prada era prea docilă. Chiar și rechinii nu se lăsau trași de bună voie spre moarte.

— La naiba! exclamă Stuck, poate că l-o fi mâncat vreun „amic" de-al lui.

Se întâmpla adesea ca un rechin, atras de sânge, să devoreze peștele remorcat, incapabil să fugă. În cazul acesta, nu te alegeai decât cu capul și o ciosvârtă de trup, tăiată ca de

1. Unitate de măsură, reprezentând aproximativ greutatea unei jumătăți de kilogram (453,592 gr).

brici. Dar silueta sumbră reapăruse în scânteierea valurilor, la vreo 15 metri. Nu mai era mult până la momentul lămuririlor.

— Adu cangea încoa', îi strigă lui Oswald.

Pe urmă, se concentră pe înfăşurarea mulinetei, puţin decepţionat, anticipând, poate, un epilog prozaic. Aceşti rechini sunt o pacoste. Atraşi de peştii mai mărunţi de pe bancurile de nisip, ei mişună cu miile în jurul insulelor.

Barclay se aplecă peste bordură, ţinând cangea cu cioc de fier.

— Stop! comandă el Janei, aflată la timonă.

Rămase cu pieptul aplecat bine în exterior, privind cu interes forma întunecată ce se apropia tot mai mult, trasă de fir. Deodată, scoase cu voce gâtuită o exclamaţie de surpriză:

— *Oh! My God!*[1]

La auzul glasului său, Jan Stuck înţelese că se întâmplase ceva anormal. Fără să lase din mâini bastonul, se aplecă şi el la maximum, pentru a observa cât mai bine peştele care se afla acum în imediata apropiere a pupei vasului.

Ceea ce văzu îi întoarse maţele, pur şi simplu. Se lăsă înapoi pe scaunul său cu gura deschisă, incapabil de a mai scoate vreun cuvânt. Ar fi vrut să şteargă din privire imaginea oribilă care i se întipărise pe retină.

Un trunchi omenesc, sau ceea ce mai rămăsese din el: capul transformat în craniu gol, având în creştet doar un smoc de păr negru, iar obrazul, fără pic de carne, fusese total răzuit, de apetitul peştilor şi păsărilor. Două găuri mari însemnau locul ochilor. În spatele său, Juliana scoase un strigăt strident şi strangulat în acelaşi timp.

* * *

Cu motoarele stopate se auzea şi mai bine clipocitul valurilor ce se spărgeau de coca vasului. Cele două cupluri contemplau cu oroare prada lor, dincolo de bord. Unduirea apei imprima

1. *O, Doamne!*

cadavrului o mişcare sacadată. Plutea pe spate, ca un burduf pe jumătate plin. Umărul său stâng era complet dezgolit. Întreg corpul părea acoperit de o peliculă gelatinoasă şi verzuie, ca balele vreunui monstru marin. Bucăţi rupte de haine mai atârnau în jurul său.

Un pescăruş scoase un strigăt ascuţit şi se depărtă în zbor planat.

Jan Stuck nu-şi putea îndepărta privirea de la hidoasa imagine... Ce-a mai rămas din ceea ce fusese odată un om. Partea de jos a trupului lipsea, sfâşiată probabil de rechini şi baracude[1]. Devoraseră picioarele până la oasele bazinului...

Jan Barclay nu se putu abţine şi vomă în mare. În momentul acela, cadavrul fu mişcat de un uşor impuls, deoarece o mică baracudă tocmai înşfăcase o bucată din resturile de coapsă...

Jan Stuck scoase o exclamaţie de dezgust.

— Trebuie să-l ridicăm la bord.

— N-ar putea să fie remorcat aşa, până la Mahé? sugeră Juliana, cu o vocea puţin nesigură.

Olandezul dădu din cap, dezaprobator.

— Rechinii ar avea timp să-l înfulece. N-avem altceva de făcut, decât să-l ridicăm cu catargul de pârghie[2].

Nimeni nu obiectă. Oswald Barclay privea fix acum o bilă albă, care se ridica deasupra colinelor de pe insula Mahé. De departe, ai fi spus că este o imensă minge de golf, pusă în vârful dealului. Dar nu era decât un satelit de serviciu al US Air Force[3].

Olandezul luă cangea pregătită şi cu un gest precis agăţă vârful de oţel în clavicula dezgolită a mortului. Exact alături era cârligul undiţei, al cărei flotor roşu semăna cu insigna unei decoraţii ce i-a fost pusă la butonieră. Cu precauţie, trase trupul în lungul marginii vasului. Barclay se ocupa de catargul de

1. Peşte mare, carnivor, din ordinul sfirenidelor.

2. Catarg de pârghie: dispozitiv prevăzut cu un pivot pe puntea vasului şi un sistem de pârghii necesare pentru îmbarcarea şi debarcarea mărfurilor.

3. Forţele Ariene ale Statelor Unite.

pârghie. O plasă de frânghie fu coborâtă la nivelul apei, pentru ca Stuck să poată, cu ajutorul cangei, să încarce „marfa".

Pe dinaintea ochilor săi trecu o imagine fugară. Se vedea cu treizeci de ani în urmă, încărcând cadavrele pentru Sonderkommando[1]. Singura posibilitate de a supraviețui în lagăr, datorită rațiilor duble..

Trăgând de cange, începu să ridice încet mortul deasupra apei. Imediat, un miros pestilențial invadă puntea. Cele două femei bătură în retragere, iar olandezul simți că ar putea să scape corpul din nou în apă. Se întoarse către englez și-i spuse:

— Du-te și adu încă o plasă. I-o trecem pe dedesubt, altfel nu reușim.

Oswald Barclay își înghiți cu greu saliva. Până acum, practica sa de pescar amator nu-l pusese niciodată în prezența unui om mort. Abia se stăpânea să nu vomeze.

— Crezi că-i neapărat necesar? întrebă el timid. Nu suntem departe de insulă.

Ideea de a ridica la bordul vasului său pe acest înecat, pe jumătate mâncat de pești, îl umplea de dezgust. Un val mai înalt îl făcu pe mort să execute un fel de plecăciune... Sinistru.

Ochii olandezului se înăspriră subit.

— Adu plasa! Trebuie să fie în cabina de la prora, repetă el. Și repede, că-i foarte greu!

Făcu un efort să privească mai atent forma de culoare verzuie pe care se căznea s-o remorcheze. Un obraz de nerecunoscut, umflat ca o minge de fotbal, orbitele goale, rânjetul dinților dezgoliți prin lipsa buzelor, devorate de pești și păsări... Partea de jos a trunchiului nu era decât o masă informă și vâscoasă ce atârna, gata să cadă. Barclay se strecură prin grilajul bordurii. Cu a doua plasă prinsă de extremitatea cângii reuși, scârbit, să o strecoare sub cadavrul pe care Stuck îl întoarse cu ajutorul celeilalte cângi. Pe vasul oprit, căldura devenise sufocantă. Cei doi bărbați lucrau în tăcere. Cu corzile înnodate, corpul prins între ele fu urcat, în sfârșit, pe pârghie. Nostim; numai flotorul roșu mai rămăsese agățat de claviculă.

---

1. Echipă însărcinată cu aruncarea cadavrelor în cuptoarele de crematoriu, în lagărele de concentrare naziste din timpul războiului mondial.

Femeile se refugiaseră pe puntea superioară, cuprinse de oroare. Mirosul pestilențial continua să invadeze tot iahtul. Deodată, englezul începu să vomite pe unde apuca și era alb ca varul. Își blestema în gând colegul. Cu un ultim efort făcură să pivoteze catargul de încărcare, ținând corpul suficient de ridicat pentru ca să poate trece peste bordură. Apoi, *au ralenti* [1]; coborâră mortul, care căzu pe punte. Tangajul vasului îi imprima acum o ușoară balansare, de parcă l-ar fi legănat. Brațele dezgolite luaseră o poziție de apărare, ca un protest împotriva tratamentului la care era supus. Cu sânge rece, olandezul se aplecă deasupra lui și rupse cârligul undiței. Îl cuprinse un sentiment de ușurare, aproape fizică.

Oswald Barclay dispăruse în cabină, căutând cu înfrigurare la bar sticla de coniac Lagrange rezervată de obicei pentru sărbătorirea marilor victorii pescărești. Își turnă o doză triplă. Astfel întremat, englezul grăbi spre pupitrul de comandă și porni motoarele. Docilă, *Aquabelle* porni cu viteză sporită, ceea ce avu darul să mai îndepărteze duhoarea de pe punte.

Jan Stuck luase de jos o prelată scurtă pe care o aruncă peste cadavru. Tot în tăcere, strânse celelalte trei undițe care mai atârnau la pupă. Cele două femei nu se mai mișcau de pe *flying deck*, unde se izolaseră. Prânzul era de mult pregătit, dar nimeni nu se mai gândea la mâncare. Iahtul făcu un viraj de 180º în direcția Mahé.

Jan Stuck era împăcat cu sine însuși. Chiar dacă l-ar fi așteptat la țărm niscaiva probleme cu noile autorități din Seychelles. Se obișnuise cu tracasările.

Urcă pe scară spre puntea superioară și se trânti istovit pe o banchetă din skai [2] alb, scoțându-și o țigară din pachetul de Rothmans, aflat în permamemță în buzunarul de la piept. Aruncă o privire din profil spre englezul de la timonă.

---

1. „Cu încetinitorul".
2. Tapițerie din imitație de piele.

— Știu ce gândești, îi spuse relaxat. Dar asta-i, în lagăr am văzut prea mulți morți tratați drept gunoaie. Nu știu cine e defunctul ăsta. Oricum, nu puteam să-l lăsăm în mare.

Figura lui Oswald Barclay nu spunea nimic. Dar nu se liniștise încă.

— Nici o problemă. Înțeleg.

Vocea îi trăda totuși sentimente contrarii. Mașinal, împinse maneta spre cota maximă. Se grăbea să ajungă în port.

* * *

— Dar de unde o fi venit și mortul ăsta? întrebă Jane Barclay.

Aquabelle naviga în lungul coastei de vest a insulei Mahé. Mai trebuia ocolit capul de nord pentru a ajunge în rada Yacht-Clubului. Încă vreo jumătate de oră. Nimeni nu se gândea să ajungă. Vântul începuse să bată tare și nori alburii acopereau soarele.

— A fost un naufragiu, zise Oswald Barclay, săptămâna trecută. Un cargou a acostat la Port Victoria pentru reparații și a plecat în aceeași noapte, fără pilot. A eșuat în apropiere de Denis. S-a lovit de o stâncă coralieră nesemnalată în hărți.

— Au existat supraviețuitori? întrebă Jan Stuck.

— Cred că da, răspunse englezul. Nu mulți. Cei din Seychelles afirmă că vasul s-ar fi scufundat foarte repede. La nord de Denis, în afara bancurilor înalte de nisip, se ajunge imediat la adâncimi de sute de metri. Mai era și furtună.

— Bieții oameni! oftă Juliana. Este de necrezut, când vezi vapoarele astea atât de solide...

Jan Stuck dădu semnificativ din cap.

— Coralii îți taie coca vasului, fie ea și din cel mai bun oțel, ca pe o foaie de hârtie. Știu că la Seychelles s-au captat apeluri SOS prin radio, dar nimeni n-a putut interveni. Vedeta rapidă a poliției maritime e abia cu puțin mai mare decât barca de salvare ce o are la bord, iar când sunt trei valuri nu mai iese în larg...

Pierdute în mijlocul oceanului Indian, la 4º deasupra liniei ecuatorului, cele 92 de insule ale arhipelagului Seychelles sunt izolate de orice continent. Sunt la vreo 2000 de kilometri depărtare de Africa și 2600 de India, într-o imensitate de apă traversată mai mult de petrolierele navigând din Golful Persic.

O puzderie de mici insule, scăldate de soare în tot cursul anului.

— Iar hărțile lor!...mai spuse olandezul. Foarte aproximative, ca să nu le zici eronate. Amintiți-vă, luna trecută căutam o plajă indicată pe hartă la est de Bird Island. Nu era decât stâncă goală...

Colinele de granit, unice în lume, acoperite de vegetație luxuriantă, se vedeau acum foarte aproape. *Aquabelle* plutea cuminte spre golful Beauvallon. Jan Stuck se răsuci pe banchetă pentru a privi din nou cadavrul de pe punte. Își încruntă sprâncenele. Prelata alunecase din cauza trepidațiilor motorului și corpul era aproape gol. Dacă femeile mai vedeau așa ceva, riscau o criză de nervi. Fără să spună vreun cuvânt, coborî scara. Brațele mutilate ale înecatului se ridicau spre cer, ca într-o implorare mută. Brusc, olandezul observă încă ceva, ascuns până atunci de poziția corpului. Pe o bucată de carne ce mai rămăsese pe braț se puteau distinge clar două cifre tatuate, la fel ca ale sale. Era un fost deportat.

Privi cu mai multă atenție cadavrul și altceva îi sări în ochi. Se aplecă deasupra sa. Cu grijă, dar și cu scârbă, apucă mâna dreaptă, privind degetele de pe care pescărușii smulseseră carnea. Nu mai rămâneau decât vreo câteva plăci verzui în jurul oaselor goale. Dar ceea ce văzu era și mai oribil.

Reținându-și respirația din cauza duhorii insuportabile, Stuck luă și a doua mână. Părea neîncrezător. Nu mai simțea nici un miros, nu era dezgustat. Timp de câteva secunde rămase aplecat asupra mâinilor descărnate verzi-cenușii, apoi se ridică, privind absent în jur. Cu un gest mecanic, puse la loc prelata peste corp. Din cauza brațelor ridicate, pânza luase forma unui mic cort.

Acest cadavru purta cu sine un mesaj fără grai și care ar fi putut să nu fie niciodată recepționat. Dacă acul undiței aruncate de pe *Aquabelle* trecea la câțiva centimetri de el, mai plutea încă pe ape și l-ar fi devorat în întregime peștii și păsările.

A trebuit ca tocmai Jan Stuck să-l pescuiască din valuri... Destinul are uneori asemenea capricii. Olandezul își reluă locul pe scaunul de observație, privind înspre coasta care se apropia tot mai mult. Un avion trecu pe deasupra lor. Era un vechi „707" al companiei *Somali Airlines* [1] care aducea duminica turiștii italieni de la Mogadiscio [2]. Mirosul de carburant goni pentru moment duhoarea de cadavru de pe vas.

Juliana apăru în capul scării, privindu-și soțul.

— Nu vii și tu?

— Ba da, ba da, răspunse evaziv olandezul.

Se ridică din scaun și porni spre puntea superioară, încă sub impresia celor văzute adineauri.

Mortul nu avea nici o unghie la cele două mâini. [illegible] nici cei mai fioroși, nici păsările foarte flămânde nu [illegible] să smulgă unghiile cadavrelor.

---

1. Liniile Aeriene Somaleze.

2. Capitala Somaliei, stat pe coasta de nord-est a Africii, fostă colonie italiană.

Capitolul II

Proiectorul, agățat în vârful unui cocotier, lumina peluza din fața vilelor de la *Fisherman's Cove* [1], ca un gigantic ochi verde. Malko închise cu grjă ușa cu geam a bungalow-ului [2] și porni pe aleea pietruită ce ducea jos, spre plajă. Aproape toate vilele, dispuse pe trei nivele, aveau luminile stinse. Clienții de la *Fisherman's Cove* se culcau devreme.

Văzduhul era plin de miresme și luna strălucea pe cerul fără nori, decupând limpede conturul unei mici insule stâncoase din dreptul hotelului. Holul mare, deschis spre plajă era și el pustiu la această oră. Aflat la extremitatea sudică a coastei de la Beauvallon, *Fisherman's* era cel mai luxos și agreabil hotel din Mahé. Malko, îmbrăcat într-o bluză ușoară, sări pe plajă și o luă la dreapta, acolo de unde se zăreau luminile de la *Coral Sands* și *Beauvallon Hotel*. Un liliac zbură foarte aproape de el și dispăru printre crengile cocotierilor ce străjuiau bordura plajei. Era marea înaltă, ceea ce subția mult limba de nisip. Înaintă până la locul unde ajungeau valurile, iar apa călduță îi uda tălpile picioarelor goale. Fapt neobișnuit la Mahé, deoarece fundul mării cobora în pantă lină.

La o sută de metri depărtare, înainte de a păși peste pârâiașul care despărțea în două plaja, i se păru că vede un cuplu alungit pe nisip. Așa era. De când cu legile de moralitate emise de noul regim, toți acei „sex-boys" din Seychelles, amatori de prietenii sezoniere cu turistele și turiștii, nu mai aveau acces în hoteluri. Ceea ce constituia un plus de romantism, dar mai puțin

1. *Golful Pescarului.*
2. *Vilă construită după modelul caselor indiene.*

confort... Luminile hotelului *Beauvallon* se vedeau acum la mai puțin de un kilometru. Malko se opri pentru o clipă și apoi avansă în apa puțin adâncă. Peste câteva minute, o siluetă se desprinse din umbra copacilor și se apropie de el. Era un bărbat în maieu, cu părul tuns perie și ochelari cu ramă metalică. Avea vreo patruzeci de ani. Malko îl întrebă:

— Domnul Troy?

Noul venit îi întinse mâna, cu un zâmbet discret.

— Spuneți-mi Willard. Regret că sunt în întârziere. Am o criză de amibiază[1], care mă macină pur și simplu...

Malko zâmbi și el.

— N-are-a face. Pe vremea asta paradisiacă... Ați trecut și pe la *Beauvallon*?

Americanul dădu din cap, afirmativ.

— Da, este atâta lume acolo, că poți ușor trece neobservat.

— Este cam departe de Misere, adăugă agentul Malko.

Willard Troy, șeful biroului CIA, Central Intelligence Agency din Mahé, locuia într-o vilă superbă de pe șoseaua Misere, în partea cealaltă a orașului, lângă stația „Satellite Tracking Station". În mod oficial, Troy nu era decât unul din cei o sută douăzeci de angajați civili ai US Air Force din localitate. Un „paravan" necesar și eficient.

În sinea lui, Malko nu era prea încântat de povestea cu amibiaza. Omul de la CIA putea să nu fie de mare folos...Dar așa-i în viață. Spionii se îmbolnăvesc și ei.

Cei doi făcură câțiva pași prin apa mică, depărtându-se de plajă.

— N-a fost riscant să vă telefonez azi dimineață? întrebă Malko.

— Nu, răspunse Willard Troy. Ăștia n-au învățat încă să intercepteze o convorbire telefonică. Dar, poate că nu va trece mult timp...

Agentul sosise în aceeași dimineață, cu un „707" al liniilor Air France, care deservea insulele Mauritius[2] și Réunion[3].

---

1. Afecțiune intestinală cauzată de un parazit sub formă de amibă unicelulară. Frecventă în regiunile tropicale, putând provoca diaree, dureri de ficat și reumatismul membrelor inferioare.

2. Insulă din oceanul Indian care face parte din Commonwealthul Britanic.

3. Idem, teritoriu sub administrație franceză.

Nu ştia despre noua sa misiune mai mult decât era scris în memo-ul[1] primit de la biroul CIA din Viena, punctul său de legătură. De altfel, fusese surprins că americanii mai dădeau semne de viaţă. La ora actuală, cu această campanie de economii, şefii departamentelor principale ale organizaţiei aveau consemnul strict de a apela cât mai puţin la agenţii nestatutari, aşa cum era şi el.

— Unde aţi ajuns cu ancheta?

— Nicăieri, recunoscu americanul, cu un zâmbet crispat. Acum treisprezece zile, mai exact în noaptea din 31 octombrie spre 1 noiembrie, un cargobot sub pavilion liberian, *Laconia B*, a făcut escală la Mahé. Venea de la Durban, Africa de Sud, şi se pregătea să plece spre Eileth, în Israel. La orele opt seara a aruncat ancora în portul Victoria, după ce se descurcase, nu se ştie cum, intrând în golf fără ajutorul pilotului. N-a stat decât şase ore, timp pentru o reparaţie urgentă. În seara aceea, vântul bătea cu destulă putere dinspre mare. O coadă a musonului... *Laconia B* a pornit din nou, direcţie nord. Abia ajunsă în dreptul capului de la Denis, s-a scufundat în câteva minute. Un recif coralier buclucaş. Cei din Seychelles recepţionaseră SOS-ul şi a doua zi au fost întreprinse cercetări pentru găsirea eventualilor supravieţuitori. N-au găsit decât unul. Rănit. Bărcile de salvare nici nu fuseseră coborâte de pe vas, atât de rapidă a fost catastrofa. În jur erau adâncimi de sute de metri şi mişunau rechinii...

— Era un cargou mare?

— 14 000 de tone, preciză americanul. De provenienţă britanică.

Se bălăceau în apa până la glezne, în tăcere. O meduză cleioasă veni să se lipească de piciorul lui Malko şi acesta făcu un salt lateral ca să scape. Se gândea la acei oameni care s-au înecat în plină noapte, zbătându-se printre stânci şi rechini.

Ceea ce îl duse cu gândul la „paravanul" misiunii sale: agent de asigurare al societăţii Maritime Freight Carrier Insurance, sosit să ancheteze împrejurările naufragiului...

---

1. Notă conţinând rezumatul problemei în cauză

— Cum se face că încărcătura a fost asigurată pentru 3,7 milioane de dolari? întrebă el.

Avea cu sine întreg dosarul cazului *Laconia B*. Lucrare frumoasă a companiei *Technical Division* [1] de la CIA. Willard Troy își roti privirea peste plaja pustie, înainte de a răspunde.

— Noi ne-am interesat de vas încă de la plecarea sa din Durban. Avea în cală două sute de tone de oxid de uraniu, provenind din minele sud-africane, totul îmbuteliat în cinci sute douăzeci de canistre sigilate cu plumb. Destinația ultrasecretă era deșertul Neguev, uzinele israeliene de la Dimona. Dacă nu cunoașteți cumva, pentru înțelegerea deplină a cazului, cu acest uraniu se pot fabrica în jur de douăzeci de bombe nucleare foarte bune, de tipul celor de la Hiroshima. Un model în materie, care și-a probat capacitatea, mai adăugă americanul zâmbind cu înțeles.

Desigur, nu japonezii l-ar putea contrazice.

— Uzinele Dimona, continuă Willard Troy, sunt camuflate în întreprindere de textile, dar în realitate au destinația de a produce materia necesară pentru fisiunea atomică. Cum Israelul n-a semnat tratatul de dezarmare nucleară, nimeni nu știe exact ce se petrece acolo. Încărcătura transportată de *Laconia B* era ultimul element necesar pentru ca israelienii să aibe bomba... Acest transport de oxid de uraniu din Africa de Sud către Israel fusese aprobat de vechea administrație americană, în secret, bineînțeles. Cea nouă nu mai e de acord. Naufragiul vasului ne oferă șansa recuperării acestui prețios uraniu.

Malko privi gânditor spre luminile de la *Beauvallon*.

— După raportul primit de la Maritime Freight Carrier Insurance, vasul s-a scufundat la câteva sute de metri sub nivelul mării.

— Da, recunoscu Willard Troy. Nu-i atât de simplu. Dar întotdeauna există unele detalii...

— De pildă? întrebă interesat agentul.

— Supraviețuitorul, în primul rând. Posesor al unui pașaport pe numele Dan Glowitz. În versiunea oficială, a părăsit spitalul

1. *Serviciul Tehnic.*

din Mahé la trei zile după naufragiu. Destinația: Paris și apoi Israel. Necazul este, însă, că Air France n-are nici o urmă a unui asemenea voiaj, iar israelienii nu și-au revăzut niciodată compatriotul... Dimpotrivă, acum patru zile, un olandez, onorabil corespondent al Mossad-ului [1], a pescuit din mare, lângă Mahé, un cadavru care ar putea fi acela al lui Dan Glowitz!

— De ce anume „ar putea fi"?

Troy se aplecă pentru a-și umezi puțin mâna în apa călduță.

— Pentru că cei din Seychelles l-au înmormântat cu maximum de viteză. Mortul scos din valuri purta urmele certe ale unor torturi, unghiile fiindu-i smulse. Acest Dan Glowitz era un fost deportat, purta încă numărul din lagăr tatuat pe braț. Ceea ce a și atras atenția corespondentului Mossad.

— De ce olandezul nu s-a sesizat mai devreme de întregul caz? remarcă Malko.

— Se afla la Nairobi când *Laconia B* a naufragiat. La întoarcere omul ieșise, chipurile, din spital...

Subit, apa i se păru lui Malko mai rece. Chiar și aici, în acest colț de paradis, oamenii se ucideau între ei.

— Aveți vreo explicație? întrebă el.

— O ipoteză. Cea pe care am și transmis-o la Washington. Dar există și alte „servicii" care se interesează de naufragiul *Laconiei B* și vor să cunoască mai multe amănunte. Irakienii, de pildă. Și lor le-ar prinde bine câteva tone de uraniu, atât de greu de găsit în zilele noastre. Au venit la fața locului pentru a se convinge că vasul se află într-adevăr la șapte sute de metri adâncime sub apă.

— E clar, opină agentul.

— În sprijinul tezei mele, continuă apăsat americanul, avem și prezența la Mahé, hotel *Coral Sands*, a unui cetățean irakian pe care-l cunoaștem foarte bine, Rașid Mounir. Numărul doi al serviciilor secrete din Irak. Ușor de recunoscut, el seamănă perfect cu Omar Sharif [2]. Place mult doamnelor...

---

1. Serviciile secrete ale statului Israel.

2. Cunoscut actor de film, egiptean de origine.

— Și care are o înaltă tehnică de manichiură, completă ironic Malko.

Willard Troy aprobă cu un gest concludent.

— Oh, știe probabil și multe altele. N-avem încă un dosar complet asupra persoanei sale.

Se făcu tăcere. Un stol de lilieci trecu în zbor deasupra capetelor lor, cu țipete ascuțite, sinistre. Tocmai fundalul adecvat pentru gândurile agentului, ce cântărea atent toate elementele aflate de la american. Un sac plin de orori și afaceri necurate.

— Cum de s-au sesizat irakienii de toată această poveste? îl întrebă pe reprezentantul CIA.

Troy făcu o grimasă de neputință.

— Nu știu exact cum. Tot o ipoteză: cei din Seychelles,în noua lor turnură, sunt foarte apropiați Tanzaniei. Care, la rândul său, întreține relații strânse cu Irakul, principalul furnizor de arme al tuturor celor din zonă. Noul regim de aici este direct interesat, iar fluxul de informații lucrează din plin.

Din ce în ce mai bine. Totuși, pentru Malko, ceva nu mergea în toată această „înlănțuire logică".

— Dacă epava zace la șapte sute de metri adâncime, spuse el, nimeni nu va putea s-o recupereze...

Americanul avu din nou un gest caracteristic.

— Exact. Dar chiar se află la șapte sute de metri?

— Cum adică?

— Păi, nimeni nu știe exact unde s-a scufundat, explică Troy. Poate că s-a dus la fundul mării, dar e posibil și să se fi agățat undeva, de un recif coralier. Primul lucru de făcut, este acela de a-l localiza. Care pe care, mai repede...

— Și pe urmă?

— Pe urmă, la Diego Garcia avem o bază a US Navy[1]. Ei vor aviza.

— De ce nu avizează acum? întrebă agentul, de asemenea logic.

---

1. Marina de război a Statelor Unite.

— Fiindcă *Laconia B* a eşuat în apele teritoriale ale statului Seychelles şi noi, Washington-ul, dorim să ne menţinem într-o atitudine rezervată. Dacă, de pildă, în replică, cei de aici ne-ar închide staţia de satelit, ar fi o lovitură grea.

Malko observă că începe să se afunde în nisipul de pe fundul apei şi îşi schimbă puţin direcţia. De departe, el şi Troy trebuiau să semene bine cu un cuplu de amorezi...

— Aveţi şi angajaţi pe aici?

— Unul, spuse Troy. Numele său este Mark. Când l-am contactat prima oară, lucra într-o şcoală de copii handicapaţi. Era un infern. L-am ajutat să iasă de acolo. Acum este încadrat cu o jumătate de normă la spitalul din localitate. În restul timpului, practică meseria la modă, este „sex-boy". Ţine companie turiştilor sezonieri solitari, contra unei remuneraţii, bineînţeles. Cu rupii pentru o bere, înainte putea să-şi facă veacul în orice hotel. Dar de la o vreme, autorităţile au început să pună beţe în roate unor asemenea activităţi, motiv pentru care omul nostru se ocupă şi cu vânzarea de coco-fese [1]. Se descurcă.

— Va veni să-mi facă şi mie curte? glumi Malko.

Willard Troy nu era dispus să guste ironia.

— Vă aşteaptă mâine, la el. Locuieşte pe şoseaua dintre Beauvallon şi Victoria. Veţi vedea, după un grilaj, inscripţia „Reşedinţa Ambasadorului Rusiei'. Alături este o străduţă cu case obişnuite. Acolo stă Mark. Întrebaţi de el, sau spuneţi că vreţi ceva coco-fese. Nimeni nu vă va observa. De pe la trei după-amiază îl găsiţi sigur acasă.

— Are vreo barcă?

— Nu, dar cunoaşte un alt tip care vă poate fi de folos. Un alb, călit în navigaţia pe mare, proprietarul unui mic vas de pescuit. Îl cheamă Brownie Cassan, iar vasul se numeşte *Koala*. Stă ancorat în rada Yacht-Clubului. Acest Brownie este un australian. Traficant. Aventurier. Acum trei luni, ne-a adus din Madagascar un agent cu o valiză ticsită de aur. Dacă-l plăteşti

1. Nuci de cocos gemene, care seamănă cu fesele unui om, fructe tipice pentru insulele Seychelles.

bine, e de ajutor. Cunoaşte oceanul Indian ca pe propriul său buzunar. În plus, are o iubită de nota zece...

— Grozav, suspină nostalgic Malko. Apropo, cum ajung acolo?

— Luaţi un taxi pentru Victoria. Pe drum, în faţă la *Hanul Piraţilor*, va staţiona un jeep gol. Numărul lui este 6555. Seamănă cu oricare din cele care se închiriază turiştilor, dar are un motor Cooper S, de toată frumuseţea. Cheile vor fi sub scaunul de la şofer.

— E în regulă, spuse Malko. Lui Brownie îi pot spune că vin din partea dumneavoastră?

— Cu precauţie, acceptă Willard Troy. Dar el nu va pune întrebări. Daţi-mi un telefon mâine seara, acasă. Dacă nu răspund, căutaţi-mă la spital.

— Dată fiind situaţia, spuse Malko, nu v-o doresc nicidecum. Încă ceva. Dacă acest israelian a fost răpit, s-a făcut cu complicităţi locale, desigur. Cum este ambianţa aici? Sunteţi îndeaproape supravegheaţi?

— Ba bine că nu. Aici n-au fost decât trei morţi la Revoluţie, dar preşedintele René are o teamă oarbă de vreo contralovitură de stat. Au avut camuflaj al luminilor timp de patru luni, ca pe vremea războiului. S-a mai schimbat acum ceva. Dar preşedintele a adus şapte ofiţeri din Tanzania ca să încadreze poliţia locală, precum şi câţiva tovarăşi din partidul comunist al insulelor Mauritius, pentru a fi creată şi o poliţie politică. Două săptămâni după schimbarea regimului, sovieticii şi-au şi instalat o ambasadă, la hotelul *Pirate's Arms*. Aşa de grăbiţi erau. Iar acum vezi multe vapoare ruseşti la Mahé. Civile şi militare. Localnicii îşi dau seama de evoluţia lucrurilor, dar sunt atât de tembeli,că nu reacţionează. Stau şi privesc cum se coc nucile de cocos. Nu sunt de loc războinici...

— Şi opoziţia?

— Practic, nu există. Singurul care era mai combativ, Ahmed Abi, a dispărut fără urmă. Mister lesne de dezlegat. Evident, se simte o doză de nemulţumire în rândurile populaţiei. Motivul principal: noul regim a interzis consumul de bere pe

stradă și în mașini. Înainte, între casă și locul de muncă se consumau navete întregi și toată lumea ajungea bine făcută la destinație. Acum, stop! Poate că asta le va da ideea vreunui protest...

Malko nu-i mai ascultă ultimele cuvinte. Privea îngrijorat în urma lor spre plaja întunecată.

— N-ați fost cumva urmărit?

Americanul negă, cu grimasa obișnuită.

— Nu cred. Ăștia sunt leneși. Aș zice că nici istoria cu vasul naufragiat nu-i prea interesează. Principala lor preocupare în materie este să-i supravegheze pe englezi, suspectați că vor să-l readucă pe Jimmy Mancham, președinte.

— Spuneți-mi, totuși, lichidarea israelianului s-a putut face fără ajutorul forțelor locale?

— Ăsta-i un amănunt care mă preocupă și pe mine, recunoscu șeful agenției CIA.

Malko notă satisfăcut remarca.

— Așadar, pe mâine la telefon. Să nu uit, pe cei de la Mossad i-ați căutat cumva?

Troy făcu un gest afirmativ.

— Sigur sunt și ei pe fază, dar încă nu i-am localizat.

Se despărțiră. Malko îl mai urmări cu privirea cum se depărtează spre *Beauvallon*. La rândul său, luă direcția *Fisherman's*. Trebuia să facă un serios efort de evaluare, pentru ca să realizeze pericolul din întreaga afacere. Dar, acesta exista, fără nici o îndoială. Plaja părea, în continuare, pustie. Silueta lui Willard Troy dispăruse în umbra cocotierilor. La câteva mii de kilometri, undeva în Austria, zăpada acoperea vechile ziduri ale castelului său din Liezen. Probabil că Alexandra, logodnica sa, dansează într-o sală de bal, la Viena. Dintr-odată, se simți îngrozitor de singur.

* * *

Malko tocmai ajunsese la *Fisherman's Cove*, când, din umbră, apăru brusc, o siluetă masivă. Un negru uriaș, căruia abia i se putea distinge fața, îi bara calea. Malko se opri, cu

răsuflarea tăiată. Negrul întrebă cu o voce surprinzător de dulce, stâlcind cuvintele:

— Vorbeşte francez?

— Da, spuse Malko, imprudent.

Imediat, celălalt întinse mâna cu palma făcută căuş, continuând cu acelaşi ton molâu:

— N-are şi eu rupie[1], n-are ce mănâncă.

Pe Malko îl pufni râsul. Da, îşi aducea bine aminte că observase acelaşi personaj pe plajă, mai devreme, cerând de pomană trecătorilor. Îi păru chiar rău că n-are bani la el, ceea ce îi şi arătă negrului prin pantomima respectivă, întorcându-şi buzunarele de la pantaloni. Cerşetorul se resemnă uşor.

— Hai, bonsoa' şefu'. Domnezeu va ajuta la mine...

Şi pe dată se topi în întunericul arborilor, de unde ieşise.

Malko traversă în tăcere peluza din faţa hotelului, pentru a intra pe aleea bungalow-urilor. Trecând pe lângă acela învecinat cu al său, zări o dungă de lumină, strecurându-se printre obloanele unei ferestre. Automat, se apropie ca să privească. În meseria lui, curiozitatea nu era un defect, ci o necesitate vitală. Ceea ce văzu într-o clipă, îl făcu să tresară involuntar. O femeie goală, îngenunchiată la marginea patului, primea ofranda sexului unui bărbat coborât deasupra ei, în mişcări sacadate. Scenă de un erotism intens.

Malko îşi întoarse privirea; n-avea înclinaţii perverse spre vizionarea spectacolului „live" de acest fel. Oricum, puţin tulburat, intră în camera sa şi încuie uşa după el. Ceasul brăţară Seiko-Quartz de la mână tocmai arătase jumătate de oră după miezul nopţii. Toată lumea dormea. Afară de cuplul din bungalow-ul vecin... Se lungi pe pat, încercând să se concentreze asupra subiectului care-l preocupa în principal. Naufragiul cargobotului, omul răpit din spital şi torturat. Ce i-au făcut înainte de a-l arunca la rechini? Se gândea cu emoţie la necunoscutul care s-a luptat singur contra suferinţei, încercând să-şi apere

1. Moneda de stat indiană (1 rupie = 0,13 dolari SUA), care circulă în întreaga zonă sud-asiatică.

cauza, deşi ştia prea bine că moartea îl aşteaptă la celălalt capăt al tunelului. În această lume îndepărtată, rareori existau prizonieri. Dacă nu ucideai, erai ucis!

Malko realiză brusc că nu avea nici o armă şi uitase să ceară una lui Willard Troy. Doar cei de la „Station" trebuiau să aibe destule! Doar acesta era unul dintre principalele scopuri al valizelor diplomatice... De când cu proliferarea controalelor severe pe aeroporturi, unui civil ca dânsul nu-i era permis să poarte arme de nici un fel. Îşi lăsa de obicei pistolul extra-plat la Liezen. Ceea ce prindea bine şi lui Krisantem, ca să-i sperie pe hoţi... Iar el, agentul CIA trebuia să se descurce cum putea, ştiind că şi aici la Seychelles, perla oceanului Indian, pândeau de pretutindeni zeci de pericole.

Inconştient, tresări în somn.

* * *

Malko se trezi brusc, cu inima bătându-i să iasă din piept. Îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze unde se află şi să-şi calmeze spaima. Cei câţiva ani petrecuţi în profesia de agent secret îl învăţaseră să aibe nervii sensibili şi să doarmă iepureşte. Subconştientul îi declanşa semnalul de alarmă la cel mai mic impuls neobişnuit. Îşi linişti bătăile inimii, pândind zgomotul care-i curmase somnul. De undeva, din apropiere, gemete sacadate urcau şi scădeau într-o alternanţă neîntreruptă. Apoi, deodată, se auzi un ţipăt de femeie ajunsă la paroxism, în plin act sexual. Şi pe care, evident, îl trăia din plin. Malko, acum perfect edificat, încercă să închidă ochii, pentru a-şi continua somnul. Fără îndoială, *Fisherman's Cove* era locul ideal pentru o lună de miere.

Dar gemetele necunoscutei continuau fără încetare. Sincopate, cu rare pauze de linişte, urmate de un crescendo acut, culminând cu acele ţipete ascuţite. La început amuzat, apoi agasat, sfârşi prin a-şi pierde cumpătul. Strigătele trădau o asemenea dezlănţuire de pasiune, încât el nu-şi mai putea înfrâna dorinţa de a pune imaginile pe sunete. Ca la film...

Zece minute mai târziu, se sculă din pat. Misiunea de la Seychelles începea bine! Dacă va fi la fel în fiecare noapte, va trebui să-și schimbe locul de cazare. Avea altceva de făcut decât să caute și el vreo parteneră versată în aceste practici. Și probabil că existau destul printre turistele sosite în vacanță.

Zgomotele și gemetele reîncepură mai aprig. Se auzeau foarte distinct, între pereții de lemn ale celor două bungalow-uri nefiind mai mult de câteva degete distanță. Traversă camera, făcu să culiseze ușa ce dădea afară și se regăsi pe peluza ce ducea la plajă. Noaptea era splendidă. Apele oceanului sclipeau sub razele lunii pline. Se auzea vag clipocitul valurilor în depărtare. Totul era idilic. Dar nu atunci când ești solitar. Malko începu să regrete că n-a adus-o și pe Alexandra, logodnica sa permanentă, sau vreo altă prezență feminină de vis. Misiunile îi aduceau un car de suspansuri, fără să menajeze viața personală. De afară, recitalul vocal era și mai clar perceptibil. Într-adevăr, un cuplu nesățios!

Contrar propriei sale voințe, urmărea atent urcușul suspinelor care se transformau pe rând în gemete, pentru ca apoi să se termine în diapazonul acut. Două cuvinte reveneau neîncetat în glasul femeii: *Zé nehedar! Zé nehedar!*, într-o limbă necunoscută lui. Deși știa la perfecție opt.

Așezat acum pe șezlong, asculta, cu un interes pe care-l dorea detașat, traseul spre delir al necunoscutei. Se încheiase din nou cu un urlet sălbatic, ca de animal sfârtecat. Își imagină din nou cele două corpuri înlănțuite, mirosul specific al actului, bărbatul abătut în final deasupra femeii cu mâinile crispate pe coapsele încă fremătânde... Întregul ritual al amorului.

Tăcerea se așternu din nou. Un nor rătăcit acoperi luna. De data aceasta se părea că totul luase sfârșit...

Malko mai sorbi o gură de aer proaspăt, apoi reintră în casă. Tare ar fi vrut să vadă cum arată femeia asta, atât de senzuală. Se culcă din nou, dar somnul nu mai venea. Pentru a-și goni tulburarea, se gândi iarăși la Liezen, lăsat pe mâinile fidele ale lui Elko Krisantem. Acum, probabil, în luptă directă cu instalatorii. Grație ultimei sale misiuni la New York, putuse să-și achiziționeze o instalație ultramodernă de încălzire centrală. Dar pusă la treabă în lunile de iarnă, această minune tehnică risca să

producă explozia vechilor ţevi, răspândite prin tot castelul, dată fiind presiunea mult sporită. Schimbarea setului de conducte tocmai începuse la plecarea sa. O întreagă tevatură...

* * *

Şopârla albastră ieşi din desiş ca să se aşeze cuminte la soarele de dimineaţă, ale cărui raze făceau să se topească untul de pe felia de pâine pregătită pentru micul dejun. Agentul mesteca fără prea mare apetit, pe peluza din faţa bungalow-ului. Mai grăbit era să răsfoiască dosarul gros ce-l aşezase pe genunchi. Totul despre *Laconia B*, cargoul naufragiat.

Aşa începea misiunea sa dificilă, ca reprezentant al companiei de asigurări Maritime Freight Carrier Insurance, anexă a gigantului Lloyd, trimis la Mahé, ca să elucideze circumstanţele în care a dispărut vasul. CIA dăduse omului său un „paravan" ideal, ca şi o documentaţie pe măsură. Mai rămânea doar ca cei din Seychelles să nu fie încă în posesia vreunui Who's Who[1] ale agenţilor secreţi. Exista şi acest risc.

Aşadar, deschise dosarul şi prima pagină îi oferi harta detailată a arhipelagului. O cruciuliţă roşie marca locul aproximativ al naufragiului, în zona nordică, având coordonatele: 55º 41' longitudine est şi 3º 45' latitudine sud. La stabilirea locului se avea în vedere ora recepţiei semnalului SOS şi viteza medie a navei, adică 13,5 noduri[2], calculată după parcurgerea celor 2116 mile marine de la plecarea din Durban. Dar aproximaţia era foarte largă, deoarece *Laconia B* se putea afla într-un perimetru cu raza de treizeci de mile în jurul punctului presupus. Ceea ce reprezenta o suprafaţă greu de explorat, mai ales în condiţiile unor adâncimi de sute de metri sub nivelul mării. Acest amănunt însemna, desigur, cercetări lungi şi costisitoare.

Un scârţâit uşor întrerupse meditaţiile lui Malko. Întoarse imediat capul. Era uşa cu geam a bungalow-ului vecin. Iată, avea să vadă şi chipul necunoscutei care-i tulburase somnul de

1. *Dicţionar enciclopedic, cu portrete şi fişe ale personalităţilor din diferite domenii.*
2. *Unitate de viteză marină, echivalentă cu 1 milă/ oră.*

noapte. Cele două cuvinte obsedante, „Zé nehedar", îi reveniră în memorie. Ca să dispară pe dată, însă, la vederea somptuoasei siluete care-şi făcea apariţia în plin soare, trăgând în urma sa un şezlong pregătit pentru plajă. O tânără femeie brunetă şi înaltă, într-un deux-piéces[1] de culoare oranj, cu slipul bine mulat pe carnea puţin molatecă a coapselor. Aspect statuar, servit şi de tocurile înalte ale sandalelor. Păr negru desfăcut în cascadă pe umeri, un piept agresiv, unghii lăcuite strident cu roşu. Malko nu se putea abţine de a o revedea în minte, aşa cum ştia, doborâtă sub izbiturile pornite din trupul amantului său. Se aştepta să-l vadă acum şi pe acesta, dar nimeni nu mai apăru. Bruna se instală pe şezlong, cu ochii acoperiţi de largi ochelari de soare. Calm şi natural, îşi scoase sutienul şi făcu să iasă la iveală sânii bogaţi, cu sfârcurile mari şi negre. Începea masajul întregului trup cu ulei de plajă. În acelaşi timp, aruncă o privire furişă către Malko. Evaluarea fiind făcută, îi zâmbi foarte franc şi spuse, englezeşte, cu un accent nedefinit:

— Bună. Timp splendid, nu-i aşa?

— Superb, aprobă agentul.

Nu departe, un turist între două vârste ce cobora spre mare, era să se împiedice pe alee, văzând spectacolul nud ce i se oferea gratis. Mahé nu avea nicidecum reputaţia naturistă a St. Tropez-ului... Ritualul ungerii cu ulei încheiat, necunoscuta se întinse voluptuos, cabrându-şi şoldurile, gata parcă să iasă prin pânza şezlongului. Malko abia se putu abţine să nu azvârle dosarul până în apele mării. Dar, datoria-i datorie. Se ridică de la locul său, fără să-şi întrebe interlocutoarea ce înseamnă *„Zé nehedar"*. Când era gata să intre în casă, femeia îl întrebă:

— Nu v-a rămas cumva, un pic de ceai? L-am comandat pe al meu, dar e poate prea târziu pentru ei...

Malko ar fi cules florile de ceai şi cu mâinile goale de pe plantaţie, pentru o asemenea făptură. Se întoarse grăbit la platoul său de breakfast, abia atins.

---

1. Costum de baie din două piese, respectiv sutien şi slip.

— Pentru dumneavoastră am destul, anunță el cu o voce care-i trăda evident gândurile.

Necunoscuta se ridică din șezlong și, fără să-și acopere goliciunea, veni lângă el.

— Ce drăguț. Eu, fără un ceai tare, nu mă pot trezi ca lumea..

Mai ales după asemenea noapte, o ironiză în gând Malko. Acum erau aproape unul de celălalt, ea întinzând mâna pentru a lua ceașca ce i se oferea. O mână sigură, aparținând unei femei care știe ce vrea. Mișcarea brațului făcu să-i tresalte ușor sânii liberi și bronzați. Se așeză comod pe unul din scaunele de la măsuța agentului.

— Mă numesc Irja Inari, sunt finlandeză, spuse ea.

— Malko Linge, austriac.

Ca prezentarea să fie parcă mai completă, femeia își scoase ochelarii de pe ochii migdalați, vizibil înconjurați de cearcăne albăstrui. Făcuse ceva amor, nu glumă. Obrazul nu-i trăda nici un rid, de parcă era o adolescentă, pieptul puternic nu se lăsa în jos. Sub pielea catifelată a gambelor se ghiceau mușchii fremătând proaspeți. Totuși, avea cel puțin treizeci de ani. Se putea observa aceasta dintr-o multitudine de semne. Vocea bine strunită, siguranța gesturilor și a privirii. Emana din ființa ei un veritabil magnetism sexual. Mai mult, forță și siguranță.

Malko luă din nou ceainicul de pe platou.

— Vă mai torn puțin?

Fu refuzat politicos.

— Sunteți așteptată undeva?

— Nu, nu, sunt singură. Și nu sunt în vacanță. Fac o serie de reportaje despre Seychelles, pentru *Sunday Times* —Londra. Cu de toate: politică, folclor, turism, economie... Aici este greu să contactezi oamenii, sunt atât de nepăsători. Mai am doar câteva zile și trebuie să transmit materialul.

— Înțeleg, spuse Malko. Și eu am venit să lucrez.

Îi relată povestea cu naufragiul *Laconiei B.* Partea exterioară a lucrurilor, bineînțeles. Finlandeza se arătă cucerită de subiect.

— Dar este pasionant! Să mă luați și pe mine când porniți în explorare. Ar ieși un reportaj pe cinste... În plus, mi-aș putea prelungi șederea aici.

Malko își făcu repede socotelile. Deci bărbatul de astă-noapte era numai un amant ocazional. De ce să nu-și facă și el mai plăcută misiunea, gândi foarte logic, agrementând-o cu o aventură finlandeză? La temperatură realmente tropicală...

Irja Inari parcă îi citi gândurile:

— Ce păcat că trebuie să mergem la lucru pe o astfel de vreme... Când am putea mai bine să înotăm în larg. Poate, pe mai târziu.

— Seara nu prea e de lucru, făcu agentul insinuant. Nu putem cina împreună?

Finlandeza își aranjă părul lung, ce-i cădea pe obraz.

— Bună idee, dar să vedem dacă voi fi într-adevăr liberă... Am atâția oameni de văzut. Mă puteți suna pe la șase?

— O.K., conveni Malko. Sper să vă puteți elibera.

Ea întoarse spatele, oferindu-i la plecare spectacolul unei mișcări de șolduri ce ar fi putut băga în păcat întreg Colegiul Sacru[1] de la Vatican. Din nou, un val de gânduri vinovate îl năpădiră, în timp ce intra în casă. Îmbrăcă rapid o cămașă bleu-deschis și un pantalon alb. Își luă și nelipsiții ochelari ce-i ascundeau privirea iscoditoare și ieși grăbit, căci se făcuse târziu. În parking-ul alăturat hotelului, Malko zări de departe pe finlandeză, care tocmai urca într-o mașină roșie, decapotabilă. Avea pe ea o pereche de blugi impecabil croiți și o bluză sahariană cu buzunare și epoleți. În bandulieră, aparatele foto, reportofonul și tot ce mai trebuie.

---

1. *Reuniunea Cardinalilor ce formează senatul Bisericii Catolice și Consiliul Papal.*

Capitolul III

Malko frână violent, dar tot era cât pe ce să depășească intersecția. Această Cooper S se dovedea, într-adevăr, o mică ghiulea. Se amuzase pe virajele drumului întortocheat și bine desfundat, ce lega Beauvallon de Victoria. Inscripția semnalând reședința ambasadorului rus nu era prea vizibilă: o plăcuță de lemn, cu litere scrise stângaci, de mână, totul în vârful unui par înfipt în pământ... Mașina începu să zdruncine tare pe străduța ce se desprindea perpendicular cu șoseaua, pe margine cu câteva căsuțe urcate pe piloni de lemn în mijlocul cocotierilor.

Malko se lupta din greu cu volanul... Evită un porc negru care tocmai traversa ulița, ceea ce îl aruncă pur și simplu în șanț. Noroc că nu se răsturnase.

În dreapta sa, o tarabă sărăcăcioasă își expunea sortimentele la vânzare. Unul singur, de fapt. Coco-fese, aliniate în două șiruri. Acest produs natural, de găsit numai la Seychelles, semănând perfect cu posteriorul unei femei indigene... De culoare brună lucioasă.

Coborî în dreptul unei case acoperită cu tablă ondulată, care avea o singură ușă în peretele de paiantă, fără ferestre. Imediat, un bărbat mic de statură, cu părul negru foarte creț, ochii vii și înfundați în orbite se repezi la el, agitând în mână o pereche de coco-fese.

— Mark? întrebă Malko, cu voce joasă.

Omul înclină afirmativ capul. Găini cotcodăceau în jurul lor și mirosea urât. La capătul adunăturii de case, o alee urca spre reședința ambasadorului. Agentul aruncă o privire circulară. Nimeni nu asistase la scenă.

— Da, eu sunt, veni răspunsul. Sunteţi prietenul lui Mister Troy?

— Exact, încuviinţă austriacul.

Celălalt păru puţin neliniştit.

— Nu vreau să rămânem aici, spuse. Am putea fi observaţi. Plecăm cu maşina dumneavoastră. Mă veţi lăsa la Victoria.

Urcă repede în jeep, fără să lase din mâini fructele. Malko ieşi cu greu din pietrişul unde oprise şi întoarse spre şosea, speriind porcii şi găinile din jur.

— Locuiţi aici? îl întrebă pe Mark, numai ca să spună ceva.

Acesta arătă spre una din casele sărăcăcioase.

— Da, în cea albastră.

Ca toate celelalte, era acoperită cu o prelată veche, iar pereţii fuseseră vopsiţi într-un albastru murdar. Găinile erau urcate pe acoperiş.

— De mult sunteţi la Mahé? întrebă Mark la rândul său, în timp ce agentul începea lupta cu virajele şi gropile şoselei spre Victoria.

— Am sosit ieri, răspunse.

— Aţi aflat ce vă interesează?

Malko zâmbi:

— Nu încă, dar contez pe dumneata.

Mark privi fix prin parbriz, strângând parcă mai tare coco-fesele la piept.

— Eu nu ştiu multe lucruri, începu el, pe un ton ce se dorea grav. Dar cred că trebuie să întâlniţi câţiva oameni care sunt la curent...

Malko îl privi atât de surprins, încât era să rateze un viraj. Drumul plin cu gropi, cobora în curbe abrupte în mijlocul junglei.

— Ce oameni? întrebă el. Domnul Troy nu mi-a vorbit decât de dumneata.

Pasagerul său îi aruncă o privire piezişă. Parcă descumpănit, bolborosi ca pentru sine:

— Nu, nu, ştiu şi eu...

Parcurgeau ultimele viraje ce duceau pe Royal Street, artera principală a oraşului. Agentul era puţin decepţionat de ajutorul ce-l primea de la CIA. Doar avea nevoie imperioasă de informaţii...

— Chiar n-ai auzit de cadavrul pe care l-au găsit în mare? întrebă el. Se pare că era marinarul de pe *Laconia B,* îngrijit la spital. Apoi, a dispărut. Dumneata lucrezi la spital, trebuie să știi.

— Nu, treaba asta n-o cunosc. Bolnavul acela a ieșit și a luat avionul. Altul trebuie să fie.

Părea foarte sigur de el, așa că Malko nu mai insistă. Prefera să exploreze altă pistă. Tocmai evitase un grup de turiști la marginea trotuarului, care negociau cumpărarea unor carapace de țestoase de la un hindus. Prețul, află mai târziu, era echivalentul greutății lor în aur.

— Se pare că ai ceva cunoscuți pe la CID[1], încercă totuși agentul. N-ai auzit de la ei despre indivizi străini veniți la Mahé pentru cazul *Laconia B*?

De această dată, Mark luă mina unui om realmente șocat.

— Nu există așa ceva pe pământul patriei...

Tonul era atât de declamator, încât îl făcu pe Malko să nu mai insiste. CIA îi trimisese un straniu aliat. Cu astfel de informatori... Făcu un viraj la stânga. Royal Street continua cu sens unic și trebuia să ocolească piața pentru a intra în centrul civic din Victoria. Parcă dorind să-și răscumpere atitudinea rezervată de adineauri, Mark se întoarse către el, spunându-i zâmbitor:

— Eu credeam că știți deja unde se află nava și vă că interesează numai recuperarea încărcăturii.

Malko ridică ochii spre cer.

— Dacă aș fi deținut asemenea informații, acum eram pe un vas american ce urma să remorcheze blestemata de epavă. Dar n-am nici cea mai mică idee de locul unde s-ar putea afla. Ca toată lumea...

— Ah, asta-i situația! oftă teatral celălalt.

— Apropo, cum ajungem la Yacht Club?

Tocmai treceau prin fața orologiului dreptunghiular, replică a faimosului Big Ben[2], la intersecția dintre Victoria Street și Statehouse Avenue, marcând centrul orașului. În jur era un

---

1. Criminal Investigation Department. Titulatură dată poliției politice.

2. Orologiul din turnul Parlamentului britanic, mândrie a Londrei, ale cărui bătăi de clopot sunt cunoscute prin emisiunile BBC.

amestec de prăvălii hinduse, magazine moderne și câteva blocuri albe.

— Puțin mai încolo, preciză Mark. După Poștă și *Pirate's Arms* faceți la dreapta, pe bulevardul Badanier. Ajungeți în port.

— Foarte bine. Unde te las pe dumneata?

Mark privi cu ostentație ceasul cu cadran negru ce-l avea la mână.

— În fața Poștei.

Poșta era o construcție ultramodernă, peste durm de hotelul-cafenea *Pirate's Arms*, pe drumul ce cobora spre chei. Clădirile de pe ambele lături erau mai frumoase, iar tarabele mai puține.

— Uite, de ce oare arborează aici drapelul rusesc? întrebă Malko.

Mark zâmbi.

— Aici e ambasada. Încă n-au local propriu și ocupă un etaj al hotelului.

Imediat sări din mașina care oprise. Abia îi mai strânse mâna agentului și o luă la goană.

— Dacă mai aveți nevoie de mine, sunt seara la *Bubble's Club*, îi aruncă în fugă această informație.

Malko demară din nou, cu gândul dus. Câteva minute mai târziu, oprea în parking-ul de la Yacht Club, având sediul într-o clădire albă, cu un singur etaj. Două străzi mai înguste se bifurcau de acolo. Una, Latanier Road, ducea la portul nou, iar cealaltă, Long Pier, spre cel vechi. Se putea citi pe indicatorul rutier, scris stângaci în englezește.

De pe terasa Clubului, mobilată cu mese și scaune de răchită, se vedeau puține ambarcațiuni în radă. Agentul se apropie de bărulețul din spate, unde, din lipsă de clienți, o chelneriță mulatră dormita pe colțul tejghelei. Pe pereți, câteva hărți vechi și scorojite. Își drese glasul pentru a-și semnala prezența și întrebă femeia:

— Știi cumva care-i vasul lui Brownie, *Koala*?

Nu știa, dar strigă spre niște negri care lâncezeau lângă o baracă de lemn, purtând inscripția „Marine Charter"[1]. Răspunsul veni, tot strigat, de la un ins cu bluză de marinar.

1. *Închirieri de vase și bărci.*

— Esta ancorat în vechiul port, lângă cazarma pompierilor.

Malko urcă din nou în jeep-ul-ghiulea, care-l duse rapid prin Long Pier, cotind la dreapta, spre noua destinație.

* * *

Ceea ce îi șocă de la început privirea, când ajunse lângă vas, fu apariția unui fund de femeie apetisant, ale cărui forme bine cabrate ieșeau în evidență prin pânza roasă a unui șort de jeans. Posesoarea, aplecată peste cealaltă bordură, freca de zor coca vasului. *Koala–Sydney* se putea citi scris cu litere mari, pe pupă. Femeia, întoarsă cu spatele, era singura prezență pe puntea amabarcațiunii, bine încinsă de soarele dogoritor. Agentul își spuse că era păcat să-și folosească în acest mod un trup atât de excitant, când i se putea da și alte întrebuințări, mai interesante...

— Domnișoară, strigă, îl caut pe Brownie. E pe aici?

Fata se ridică și se întoarse spre Malko, oferindu-i priveliștea unui piept la fel de fabulos ca și crupa. Avea pe ea un maieu roz, străveziu, decolorat de soare. O claie de păr roșu, buclat încadra un obraz prelung, oarecum urâțit de ochelarii mari de vedere. Păcat, la un asemenea corp de zeiță... Îl privi cu indiferență.

— Își face siesta, spuse ea, vreți să-i vorbiți?

— Mi s-a spus că închiriază vasul. Este exact?

— Da, spuse roșcata. Dar trebuie să discutați cu el. Urcați prin pasarelă. Este înăuntru.

Koala era ancorată la mal, având legate frânghii în față și la spate. Malko urcă pe pasarela îngustă și se găsi pe puntea din spate, încadrată de trei scaune pentru pescuit. Fără să se mai sinchisească de el, fata înmuie buretele gros în găleată și reîncepu cu frecatul. Vasul arăta curat ca paharul.

Agentul reperă în sfârșit un tip bărbos, în slip, culcat pe o cușetă în careul interior, preocupat să citească un magazin ilustrat, cu picioarele rășchirate. Auzind zgomot, lăsă în jos revista. Părul îi era la fel de încâlcit ca și barba, străpunsă de un nas ascuțit, replică la ochii afundați în orbite.

— Brownie Cassan?

— Eu sunt, făcu bărbosul ridicându-se într-o rână.

Era mai scund ca Malko, dar larg în umeri. Aspectul său neglijent contrasta cu curățenia de pe *Koala*.

— Caut să închiriez un vas ca acesta, spuse introductiv Malko. Mi-a vorbit de dumneata prietenul unui prieten de-al meu, domnul Troy. Zicea că ați făcut o croazieră până la Madagascar în contul său, sau cam așa ceva.

Ochii bărbosului se luminară imediat. Brownie Cassan se scărpină în creștet și trase un căscat.

— Așa-i. Nostimă croazieră. Negroteii erau să mă trimită în fundul apelor, blestemații de ei. Mare aiureală acolo. Nu m-aș mai întoarce nici pentru tot aurul din lume.

În ciuda dezgustului aparent, se simțea un cert interes în spatele cuvintelor sale. Malko se grăbi să-și liniștească interlocutorul.

— Ceea ce vă cer eu acum, este mult mai ușor.

Brownie Cassan își strecură picioarele osoase într-o pereche de sandale vechi, de pânză. Cea din dreapta avea talpa desfăcută, prinsă cu un capăt de sfoară.

— Haideți, bem o bere la Yacht Club. Că dacă-i cer Rhondei...

Puse pe el o bluză de marinar murdară. Malko ar fi vrut să-i atragă atenția că nu poți freca vasul și servi de băut în același timp, dar asta nu era treaba lui. Coborâră pe chei. În trecere, australianul spuse roșcatei:

— Cum ai terminat, te duci la căpitănie și întrebi dacă nu au ceva pentru mine. Să aduci și înghețată, o juma' de castron cel puțin.

Se urcară în jeep și în două minute erau la Club. Instalați pe terasă, erau singurii clienți. Brownie comandă autoritar două beri Beck's și un pachet de Rothmans. Întrebă înviorat:

— Vreți să pescuim ceva gras? Se poate.

— Cel mai gras. Sunt agent de asigurări și trebuie să lămuresc împrejurările în care a eșuat cargoul *Laconia B*, înainte de a plăti primele. Ați auzit de el?

Cassan își scormoni în barbă, scoțând un râgâit, apoi zise:

— Sigur că da. S-a dus la fund în dreptul capului Denis. Nu

e primul. Acum trei luni a fost un pescador[1] nord-coreean, eşuat pe coasta Mamelelor. Nu trebuia să navigheze noaptea fără să cunoască bine locurile astea. S-o fi ciocnit de o stâncă de corali nesemnalată pe hărţi. Sunt destule şi-mi pierd timpul tot notându-le în mapele mele. Chiar mi-am rupt o elice anul trecut, pescuind la capul Bird. Dar ce vreţi exact să faceţi? S-a scufundat, gata cu el...

— Dacă s-a lovit de un recif, poate că nu e la apă adâncă. Încărcătura a fost asigurată la o sumă enormă. Trebuie s-o recuperăm şi astfel vom facem mare economie.

Australianul dădu pesimist din cap.

— Această *Laconia* trebuie să fi fost la trei sau patru sute de metri adâncime. După reflux a coborât şi mai mult. Poate la mii de metri...

Malko arboră un zâmbet încurajator.

— Dacă ştiţi totul atât de bine, merită să facem o încercare. Mai ales că e vorba de o primă mare, dacă mă ajutaţi să găsesc nava. Câteva zeci de mii de dolari.

Ochiul bărbatului se aprinse ca farul cel mare de pe coastă. Spuse şoptit, ca pentru sine însuşi:

— Eu nu sunt căutător de comori scufundate. Închiriez coaja mea de nucă, iar carburantul costă scump. Tot ce veţi vedea acolo, este întinsul mării. N-a lăsat *Laconia* asta nici o gaură la suprafaţă.

Malko zâmbi din nou:

— Dispun de un buget important pentru cercetări. Cât luaţi chirie pe zi?

— Două sute de lire sterline[2], spuse grăbit Cassan, de parcă nu aştepta altceva. Plus mâncare şi carburant. Avem nouă sute de mile autonomie, iar viteza până la 18 noduri. Sunt două cabine la bord, instalaţie de duşuri, iar Rhonda face bucătărie.

Chiar în momentul acela, fata tocmai traversa cheiul. Schimbase şortul de blugi cu o fustă înflorată, ruptă pe alocuri

1. Vas de mare tonaj pentru pescuitul oceanic.

2. Unitate monetară britanică (aprox. 1,5 dolari) circulând şi în ţările Commonwealthului.

și mergea în picioarele goale... Malko nu se putu abține să nu spună:

— Pare foarte harnică. Se pricepe și la motoare?

— Nu, zise Cassan fără să simtă ironia. Dar știe să țină bara. Făcea pe învățătoarea la Melbourne și se plictisise. Acum își trăiește viața.

— Păi, cred și eu că nu are timp să se plictisească, mai glumi agentul.

— Desigur. Ai atâtea de făcut pe un vas...

— Bine, concluzionă Malko. Îmi faceți totul pentru 1 200?

Celălalt ezită, chipurile.

— S-a făcut, dar nici o centimă mai puțin. Toate sunt scumpe aici. Îmi dați un avans?

— O sută, propuse Malko. Plecarea, mâine. Veți fi gata?

Australianul se mai strâmbă un pic.

— Preferam poimâine. Trebuie să fac o revizie, nu merge altfel la drum. Câți veți fi?

— Poate doi, spuse Malko, cu gândul la finlandeză. Aș vrea să mai văd o dată *Koala* dumitale.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote de douăzeci de lire sterline și numără cinci, sub ochii încântați ai lui Brownie Cassan. Australianul le băgă repede în chipiu.

— Hai să mergem. Cât privește cargoul, să știți că nu vom găsi nimic. Habar n-am unde ar putea fi. Și nimeni nu știe...

— Ei și? Fac și eu o vacanță, glumi din nou Malko.

Înapoi la vechiul port. De data asta, agentul inspectă cu atenție vasul *Koala*: puntea, instalațiile și diferitele anexe. În cabina de comandă, o hartă sta întinsă pe masă, lângă un mic emițător radio. Plină de adnotări cu creionul... Se apropie să privească.

— Aici aveți pozițiile de flux și reflux?

În loc de răspuns, australianul înfășură repede harta și o băgă în sertar.

— Da, sunt vreo două-trei repere. Neimportante. Atunci, continuă el pe un ton aparent degajat, vă aștept poimâine?

— Voi veni, acceptă Malko. Apropo, aveți la bord echipament pentru scufundări?

Cassan aprobă, dându-și importanță.

— Desigur. Două costume de scafandru complete, plus patru butelii de oxigen. Mai e și o pușcă submarină. Fără ea nu se poate. Cu rechinii ăștia... Deci poimâine, orele opt, să zicem.

— Perfect, completă Malko.

Când să deschidă portiera jeep-ului, o zări pe Rhonda care se întorcea cu o oală de plastic în brațe. Probabil, înghețata comandată. Ea îi zâmbi, foarte familiar:

— Ei, ați bătut palma?

— Da, ne revedem curând.

Agentul îi privi picioarele goale, pline de praf.

— Nu purtați niciodată pantofi?

Roșcata avu un râs forțat.

— Nu mai am. Aici costă enorm. La vară mergem la Mombasa[1], iar acolo sunt ieftini.

Se îndepărtă, lăsându-l pe Malko gânditor. O pereche de pantofi la șase luni... Australianul nu-și prea răsfăța amanta.

Porni pe drumul de întoarcere cu un vag sentiment de satisfacție. Dacă cineva putea să-l ajute în căutarea *Laconiei B*, era numai acest Brownie Cassan. Se vedea că știe bine tot ce se petrece la suprafața apei și în străfundurile sale, în acest colț de lume. Dar pentru a-l pune la treabă, era nevoie de o mică avere... Era trecut de ora cinci și centrul Victoriei părea pustiu. Circulația era redusă aproape la zero. Totuși, când se angajă pe Royal Street, în urmă apăru o mașină. Părea să fie un taxi. Din obișnuință, Malko apăsă pe accelerator pentru a se distanța de urmăritori. Ceea ce îi reuși lesne, pe porțiunea în linie dreaptă pe care tocmai se angajase.

Într-adevăr, acest Cooper S era o veritabilă ghiulea. Trebui să frâneze tare, când drumul intra într-o serie de viraje. Frână. Accelerator. Scârțâit de pneuri, mârâituri înnăbușite ale motorului. Deodată, șoseaua vira brusc într-un ascuțit „ac de păr", cum spun automobiliștii.

Și chiar în acel moment, o lovitură scutură parbrizul cu un zgomot surd. Malko strivi frâna de picior atât de brutal, încât jeep-ul derapă, punându-se de-a curmezișul șoselei.

---

1. Port în Kenya, la oceanul Indian.

Ce s-a întâmplat? Privi înspre parbriz și văzu imediat o gaură mică și rotundă, ca de... Se întoarse în scaun. Așa era. Aceeași gaură, reperată identic, în capota din spate. Fusese un glonț, nu altceva. Tras de undeva de sus, poate de pe zidul cenușiu care se vedea în depărtare, la liziera crângului de cocotieri. Își rataše ținta doar cu un milimetru...

Agentul redemară cu toată viteza, în disperare. Un al doilea foc de armă putea să-i fie fatal. Locul fusese bine ales; oricine era nevoit să încetinească la intrarea în „acul de păr".

Glonțul venise dintr-o carabină cu lunetă, capabilă să te omoare și de la trei sute de metri distanță. Simțea în tot corpul furnicăturile neplăcute ale spaimei, în timp ce cobora în trombă serpentinele care duceau prin junglă spre Beauvallon. Cu privirea scruta permanent oglinda retrovizoare.

Aflase ceva nou și cutremurător: pericolul de moarte îl va urmări tot timpul, fără să știe, deocamdată, de unde vine.

Capitolul IV

Malko își trecu degetul arătător pe parbrizul mașinii, simțind asperitățile geamului spart. Dimensiunea găurii indica limpede calibrul glonțului. Trebuia să fi fost un 378 sau 460 Weatherby Magnum, muniție pentru elefant, cu o forță de impact prodigioasă. Un asemenea proiectil cauzează dezastre ireparabile într-un corp uman...

Căldura aerului se împletea cu cea interioară, agentul simțindu-se de parcă ar fi fost injectat în vene cu un drog puternic.

Părăsi parcarea și intră în marele hol deschis spre toate zările de la hotelul *Fisherman's Cove*. Avea nevoie de alcool. Se duse direct la barul din spate, aproape pustiu. Se instală într-un fotoliu, de unde se vedeau pajiștea și piscina, apoi comandă un vodka-tonic.

Așadar, i-a fost întinsă o cursă...Trăgătorul trebuia să cunoască mașina și itinerarul său. Cu precizie de minute. Aceasta presupunea organizare și complici. Probabil localnici. Se gândi la mașina care-l urmărise la ieșirea din Victoria. Surpriza a fost atât de mare, încât uitase după aceea să verifice dacă mai era un urma sa...

În sfârșit, îi fu adusă băutura și sorbi cu voluptate din paharul rece.

Primul lucru, ce-l avea de făcut, era să-l anunțe pe Willard Troy de întâmplare. Avea timp destul până la ora cinci. În ciuda celor spuse de american, telefonul nu-i inspira încredere, așa că trebui să traverseze, din nou, insula.

* * *

Malko ridică piciorul de pe accelerator pentru a lăsa să se risipească fumul albastru al motorului Diesel din față. De la intrarea pe șoseaua ce ducea spre cartierul Misere, trebuia să se târască în spatele unui camion uriaș, ce urca dealul cu o lentoare suverană. Peisajul era superb: aglomerări de stânci negre, izvorând din vegetația tropicală supercolorată, bananieri încărcați cu fructe galbene, magnolii în floare, tot soiul de plante agățătoare având frunzele verzi, albastre sau violete, coniferi uriași cu vârfurile spre cer. Tablou feeric, din păcate întrerupt de câte o baracă acoperită cu tablă ondulată și pereți de paiantă. În viraje, apărea uneori și „mingea de golf" de deasupra colinei, ca o imagine de film SF...

Camionul Diesel se angajă într-o scurtă linie dreaptă, prilej pentru Malko de a face, în fine, o depășire. Un kilometru mai departe, ajunse la bifurcația de unde pornea drumul spre „Satellite Tracking Station". Aerul era mult mai proaspăt, dată fiind altitudinea. Trecu de o primă barieră, marcând zona aflată sub controlul SUA, apoi de o a doua, păzită strașnic de niște gardieni localnici, indiferenți la apariția jeep-ului.

Aleea, ducând spre reședința lui Willard Troy, era mai desfundată decât o stradă din Harlemul new-yorkez. Ieși pe un defileu, de unde se vedea întreaga panoramă estică a insulei, cu aeroportul Mahé în depărtare. Clădirea albă, în stil colonial, domina o peluză largă. Imediat ce Malko sări din mașină, un servitor în impecabile straie albe îi ieși în întâmpinare. Părea surprins să vadă vizitatori.

— Da, Mister Troy este aici. Nu, nu-l puteți vedea. Nu primește pe nimeni, deoarece este foarte bolnav. Trebuia să-l căutați la birou.

Servitorul se arăta rezistent ca o stâncă din mare. Agentul luă o bancnotă de 100 de rupii, pe care scrise ceva.

— Du asta stăpânului, pe urmă poți s-o păstrezi.

În timp ce negriciosul intra în casă, se apropie de terasa umbrită. Nu aşteptă mult. Servitorul reapăru cu un zâmbet larg pe faţă. Bacşişul îşi făcuse efectul.

— Mister Troy vă aşteptă, anunţă el cu emfază.

Malko fu condus într-o încăpere cu aer condiţionat. În umbra unei lămpi cu lumină verzuie, îl văzu pe Willard Troy, întins pe o canapea joasă. Avea culoarea lămpii.

— Să mă scuzi, spuse americanul, dar mie nu-mi merge de loc...Ce s-a întâmplat?

Malko se aşeză la marginea canapelei.

— Lucruri intereseante. Cred că „paravanul" meu este găurit ca un şvaiţer.

Relată atentatul de pe şoseaua Beauvallon, din care scăpase ca prin minume. Troy îl asculta atent. Îşi şterse fruntea năpădită de sudoare.

— N-aveţi nici un indiciu? Mark nu v-a fost de folos?

— N-am nici o idee, mărturisi agentul. Iar cu piticul ăla de Mark, mi-am pierdut vremea de pomană.

Americanul avu o tresărire de surpriză.

— Pitic? Păi australianul e mai înalt de 1,80...

Cei doi schimbară rapid o privire cât se poate de elocventă. Înţeleseră în aceeaşi clipă sensul celor întâmplate şi implicaţiile lor.

Deci, Malko nu-l avusese pe angajatul CIA în maşină, ci pe altcineva, un intrus...

— E foarte grav, se lamentă Willard. Mai ales că nici nu ştiu exact unde locuieşte. Singurul punct cert de întâlnire pentru mine era spitalul, acolo lucrează până la 15,30 după amiază.

— Mă voi duce mâine, spuse agentul. Sper să nu mai descopăr nimic neplăcut...

Se gândi şi la amănuntul că baraca albastră, pe care falsul Mark o indicase ca fiind a lui, ar putea fi şi ea o cacialma.

— Să sperăm, completă Troy. Tare aş vrea să ştiu cum s-a produs înlocuirea şi cine a ştiut traseul ce-l aveaţi de parcurs.

Pentru Malko, altele erau urgenţele...Îşi consultă discret ceasul brăţară Seiko-Quartz. Şase şi jumătate. Exact timpul

necesar de a reveni la *Fisherman's* pentru a se schimba și a cina cu finlandeza. Mai avea, însă, ceva de rezolvat.

— Apropo, spuse, n-aveți cumva vreo prăștie sau un buzdugan pentru mine?

Willard Troy păru un pic încurcat.

— Am cerut celor de la TD[1] să vă dea o armă din dotare, dar încă n-au răspuns. Aici nu am decât „apărarea mea personală", un Wesson model 60 și un „38 special" Stainless Smith.

Malko întinse mâna.

— Dați-mi una dintre ele. Că dacă aștept TD-ul...

— Dar nu pot. Sunt arme americane cu număr de înregistrare, n-am voie să le înstrăinez.

— Vă rog, numai până ce primesc ceva de la TD. Altfel, plec mâine cu avionul înapoi acasă, i-o tăie scurt Malko. N-am venit aici ca să joc rol de țintă pentru tras la porumbei.

Învins, Troy arătă spre micul birou din celălalt capăt al încăperii.

— Acolo, în primul sertar.

Malko cercetă la locul indicat și simți sub hârtii crosa de metal a unui pistol. Era „38-ul" și-l luă împreună cu 50 de cartușe.

— Mâine, după spital, mă întorc aici. OK?

— OK, aprobă Willard Troy. Mai luați și din bar ce sticle doriți. Eu nu mai beau șase luni de aici încolo...

Agentul avu de ales dintr-un șir de Dom Pérignon, Moët et Chandon, Don Ruinart rozé, JB, Martini Bianco, coniac și altele. Alese un Dom Pérignon și o stică de coniac Gaston de Lagrange. Pentru cazul că va fi nevoie s-o seducă pe finlandeză. Își luă rămas bun cu brațele pline, apoi traversă terasa înspre mașină. Punând revolverul sub perna de pe scaunul de alături, verifică dacă încărcătorul este plin. Firește, era.

Aerul îi părea și mai pur, pe când cobora colinele de la Misere. De data aceasta, nimeni nu se afla pe urma lui. Luminile câtorva vapoare clipeau departe, în rada golfului din fața

1. *Technical Division. Serviciul tehnic al CIA.*

Victoriei. Parcă nu-l interesa nimic altceva, decât să vadă cu ce rochie va fi îmbrăcată finlandeza. Uitând, pentru moment, toate necazurile sale și ale altora.

* * *

Era frumoasă de-ți venea să mori. Malko lăsă să-i lunece privirea în lungul rochiei sale albe din jerseu[1] care i se mula perfect pe corp. Vârfurile sânilor se desenau ascuțite de sub țesătura fină, ca într-un crochiu din „La Vie Parisienne"[2], iar părul negru îi cădea în cascadă pe umerii goi. Probabil, motivul pentru care un domn bătrân, de la masa învecinată, începu să amestece cafeaua din ceașcă nu cu linguriță, ci cu propriul trabuc. Irja îi adresă lui Malko un surâs radios.

— Ce loc agreabil!

În restaurantul tapițat cu plante agățătoare pe pereții din piatră de granit, un ghitarist cânta în surdină, undeva pe o estradă luminată discret. Femeia arăta ca o veritabilă ilustrată foto, completată de ochii migdalați și decolteul sublim.

— Ați avut o zi bună? întrebă tânăra cu glas dulce.

— Excelentă, răspunse agentul fără să zâmbească. Am găsit o navă pentru explorarea epavei mele. Sunteți binevenită la bord, dacă reportajele ce le faceți vă lasă un „respiro".

— Ah, suspină Irja, nu mai știu. Toți sunt aici atât de lenți...

Relatarea aventurilor sale birocratice îl impresionă până la lacrimi pe Malko. Dispoziția, însă, fu imediat stricată de o privire aruncată spre ceas de Irja, la servirea desertului.

— Vă grăbiți? o întrebă pe loc, gândind involuntar la necunoscutul din noaptea precedentă.

Finlandeza răspunse cu un zâmbet foarte candid.

— Nu, dar mă scol devreme. Așa că, tot devreme, trebuie să mă culc...

Evident. Dar nu preciza cu cine... După toate aparențele, nu cu Malko. Crema caramel i se păru acum că are gust de ciment.

---

1. Țesătură elastică din lână, bumbac sau material sintetic.

2. Revistă umoristică franceză,specializată în grafică „sexy" (fondată în 1898).

Supliciile abstinenței nu-i conveneau în nici un fel. Îi privi unghiile lungi și roșii, cu vârfuri bine ascuțite.

— Nu prea faceți sport...

Irja îl contrazise energic.

— Ba da. Pentru ce?

— Cum puteți atunci să vă mențineți manichiura atât de perfectă?

Femeia zâmbi din nou:

— Ei, mă mai feresc, dar oricum, îmi rup unghiile adeseori...

„În spatele unui bărbat"...completă în gând Malko, cuprins de un alt val de dorință. Abia atinse desertul, când Irja se ridică, pronunțând scuzele cuvenite. Trebui s-o urmeze, aspirându-i avid parfumul, din mers. Desigur, Cabochard.

Cina se consumase repede, dialogul fusese aproape inconsistent. Nimic nu venise în întâmpinarea unui contact real. Iar acum, femeia dispărea. În fața ușii bungalow-ului, întinzându-i mâna unduitoare, Irja îi mai lansă un ultim zâmbet, care ar fi putut să înmoaie și inima unui KGB-ist.

— Mersi, totul a fost atât de agreabil... Poate, pe mâine?

— Aveți o rochie cu adevărat superbă, încercă Malko să mai câștige câteva secunde. De unde este?

— O, este un cadou făcut personal de doamna Chanel[1]. Am realizat mai de mult un reportaj, care i-a plăcut. Bonsoir.

Și s-a dus! A închis imediat ușa după ea. Împărțit între deziluzie și furie, Malko deschise propria ușă. Cu perdelele trase, bungalow-ul era cufundat în întuneric. Într-o fracțiune de secundă, realiză că ceva nu e în ordine. Nu le trăsese la plecare... Fu cuprins de senzația instinctivă a unei prezențe străine în cameră. Se opri pe loc, cu un flux de adrenalină invadându-i arterele. Nu aprinse lumina, rămânând imobil. Dacă cineva îl pândea din fundul încăperii, nu se mai putea întoarce spre ușă, căci silueta sa s-ar fi decupat în penumbra de la geam. Retragerea îi era tăiată. Brusc, dintr-un ungher, de undeva, o voce se auzi pronunțând în engleză:

---

1. Celebră casă de mode franceză, fondată de Cabrielle-"Coco"-Chanel (1883-1971).

— Avansați, domnule Linge. Dar nu faceți lumină.

Era un glas de bărbat, cu un ton grav și accent străin ușor perceptibil. Malko, fără să răspundă, se îndepărtă pe dibuite spre patul dublu din cameră. Își revenise din emoție. Un ucigaș l-ar fi doborât fără discuții inutile.

Păcat, băgase „38-ul" în valiza de mână. Ce greșeală!

— Cine sunteți? îndrăznisă întrebe.

Acum, începuse să distingă silueta vizitatorului necunoscut, așezat pe unul din cele două fotolii de la perete, la vreo trei metri de el. Cum intrase și ce voia?

— Poate nu mă cunoașteți, dar eu vă cunosc, spuse liniștit. Ați auzit vreodată vorbindu-se de Derviș[1]?

— Așadar, Dervișul?

Rotițele memoriei sale se învârteau mai greu după oboseala unei zile pline. Doar un vag ecou îi răsuna în minte.

— Lucrez și eu pentru o altă companie de asigurări, îl ajută, ironic, necunoscutul. Rivală cu cea a dumitale.

Da, desigur, Dervișul! Acum își amintea clar de o convorbire avută cu câteva luni în urmă, relativ la Mossad, cu unul din agenții săi cei mai activi în depistarea și lichidarea teroriștilor palestinieni. Nimeni nu știa exact de ce i se dăduse această poreclă. De fapt, cu excepția câtorva înalți funcționari israelieni, nici un altul nu-i cunoștea adevărata identitate și nu-i văzuse vreodată fața. Privirea lui Malko se fixă pe silueta întunecată din fotoliu. Agentul se simțea un pic reconfortat.

— Bine ați venit, îi spuse. Trebuia să-mi închipui că sunteți aici.

Un gând anume îl blocă, totuși, pentru o clipă. Ce putea dovedi că se află, într-adevăr, în fața unui agent israelian? Așa cum se păcălise cu Mark, presupusul angajat al CIA, tragerea pe sfoară putea să continue. Israelienii nu erau nici ei scutiți de cacialmale.

— Văd că ați auzit de mine, continuă vocea. Îmi pare bine, aceasta va face ca raporturile noastre să fie mai ușor de stabilit.

---

1. Nume dat frăției mistice a călugărilor musulmani.

Malko lăsă să se scurgă câteva secunde până să pună întrebarea:

— Dar cine îmi dovedește că sunteți chiar Dervișul? Ce-ar fi să aprind lampa pe care o am lângă mine?

Răspunsul veni pe același ton impasibil și bine controlat.

— Ați fi mort înainte de a-mi vedea chipul. Am un pistol cu țeava îndreptată spre țeasta dumitale. Ar fi păcat să apăs pe trăgaci. N-am venit ca inamic. Nu, deocamdată.

— De ce? întrebă Malko, căznindu-se să vadă mai bine locul de unde venea vocea.

— Fiindcă la un moment dat, interesele companiilor noastre ar putea fi divergente, spuse israelianul. Sunt la Mahé pentru căutarea *Laconiei B.* Dumneata, la fel. Dar nu suntem singurii. Ceilalți ne sunt adversari comuni.

Malko înregistra cuvintele, atent. În fond, bărbatul îi propunea o alianță provizorie.

— Știți unde se află epava? zise Dervișul, pe un ton brutal.

O întrebare care-l surprinse total. Nu era în obișnuința agenților secreți să-și vorbească atât de direct. Era, într-adevăr, o situație neobișnuită.

— Nu, răspunse scurt Malko. Dar dumneata?

— Nici eu nu cunosc locul, mărturisi israelianul cu aceeași voce liniștită. Dar nu este exclus ca adversarii noștri, apăsă pe cuvântul „noștri", să-l cunoască.

Tăcere, bruiată doar de bâzâitul slab al instalației de aer condiționat. Ochii lui Malko începuseră să se acomodeze cu întunericul și acum distingea mai bine silueta masivă din fotoliu.

— Cum așa? întrebă el.

Dervișului îi scăpă un ușor oftat.

— Cu câteva zile în urmă, niște pescari amatori au scos din mare un cadavru. Un om de pe *Laconia B.* Fusese torturat sălbatic. Nu e sigur, dar e posibil să fi furnizat torționarilor săi indicii asupra poziției exacte a naufragiului.

Totul se reasambla. Malko intră în joc, decis să afle cât mai multe.

— Cine l-o fi torturat?

— Un anume Rașid Mounir, veni răspunsul imediat. Numărul doi al direcției „Acțiune" din serviciile secrete irakiene. Un om care ne urăște la fel cum ne urau și cei din SS. Se află în acet moment la hotelul *Coral Sands*. Îl cunoaștem de mult. El este cel care a torturat prizonierii israelieni în timpul războiului Kipur[1]. Unsprezece bărbați și femei, făcuți prizonieri pe Muntele Hermon. Le-a smuls ochii, deși erau încă vii.

Tăcerea grea se așternu în cameră. Auzise de întreaga istorie a prizonierilor de la Hermon.

— Un om, ca acest Rașid, nu iese prea des din bârlogul său, remarcă el. De ce nu vă răzbunați acum, când e plecat din țară?

Dervișul se mișcă în fotoliul său, de parcă observația lui Malko l-ar fi deranjat.

— Ne vom răzbuna, spuse răspicat. Dar nu imediat. Mounir dispune aici de complicitatea unor localnici.

— Și de ce irakienii vor neapărat această navă?

— Nu fiți naiv, domnule Linge, continuă israelianul. Cei pentru care lucrează Rașid urmăresc să distrugă Israelul. Este visul lor cel mai scump. Ori, ce are în cală *Laconia B* ajunge ca să-l distrugă de zece ori...

— Arabii nu au încă tehnica necesară, obiectă agentul.

— Haida-de! făcu Dervișul. Dacă indienii au reușit deja, vor reuși și ei. Cu bani, se aranjează totul. În orice caz, acest risc nu ni-l putem asuma. Mai ales acum, când se desfășoară tratativele cu palestinienii.

Malko nu dorea să se lanseze într-o discuție despre tehnologia nucleară. În plus, începuse să-i fie de-ajuns să stea în întuneric.

— Propriu-zis, ce doriți de la mine? întrebă apăsat.

— Să ne spuneți unde se află vasul, în cazul că veți fi primul care intră în posesia acestei informații, veni răspunsul foarte limpede.

Din ce în ce mai surprinzător. Brutalitatea celui din umbă se cupla cu prudența tradițională a celor din Israel.

---

1. Războiul Kipur: al patrulea conflict armat israeliano-arab, desfășurat în 1973.

— Cum veţi şti că vă spun adevărul? Aş putea foarte bine să cunosc de pe acum locul unde se găseşte *Laconia B.*

— Nu-l cunoaşteţi, răspunse tranşant israelianul. Altfel, n-ar fi existat tentativa de a vă ucide astăzi. Aţi fi fost desigur răpit şi supus torturii.

Din nou tăcere. Era clar că Mossad-ul este bine informat. Malko resimţi o oarecare satisfacţie de moment, gândindu-se că îi are pe israelieni alături. Deocamdată...

— Şi ce-mi oferiţi în schimbul cererii voastre?

— Alte informaţii ce vă pot fi utile, preciză Dervişul, cele care vă vor scuti să faceţi un nou pas greşit. De pildă, omul pe care l-aţi contactat azi, nu era Mark, ci un altul, care se numeşte Bill. Este şeful secţiei SPUS[1] din Beauvallon. Totodată, patronul virtual al poliţiei paralele a noului regim, pe care intenţionează s-o impună definitiv.

— Cum de au aflat despre întâlnire?

Malko ar fi jurat că Dervişul zâmbea în întuneric.

— Mark, angajatul companiei voastre, lucrează şi ca informator pentru SPUP. Nevastă-sa, Clara, mai e şi una din amantele lui Raşid, ca şi a fostului preşedinte Mancham. Mark este un molâu, un simplu şurub pe care toţi îl manipulează, în angrenajul mecanismului.

Agentul fixă silueta din umbră, literalmente stupefiat.

Bravo CIA! Fusese aruncat direct în gura lupului, cu concursul lui Willard Troy. Şi nu amibiaza slăbeşte acuitatea percepţiei...

Era timpul ca CIA să facă ordine în bucătăria sa...

— Voiau să afle mai întâi dacă aţi descoperit locul naufragiului, înainte de a vă elimina, îşi continua nemilos peroraţia israelianul. Când s-au lămurit, au trecut îndată la atentat.

Acum totul devenea limpede... Malko încerca să trieze tot acest flux de informaţii. Căutându-i eventual o fisură. Fiindcă teza Dervişului putea să fie şi o simplă tactică de „intoxicare".

— De ce guvernanţii din Seychelles îi iubesc atât de mult pe irakieni? fu următoarea întrebare-test.

---

1. Seychelles People United Party.

Dervişul avu un râs sec şi deloc vesel.

— Se tem teribil de o contrarevoluţie. Mancham a şi încercat-o, cu sprijinul Arabiei Saudite[1]. De atunci, irakienii livrează aici arme cehești, din care au destule... Tocmai Bill organizează această acţiune.

Făcu o scurtă pauză.

— Aşadar, domnule Linge, vă pun din nou întrebarea: acceptaţi să-mi daţi ajutorul pe care vi-l cer? Acum, când v-am făcut dovada bunei mele credinţe? Pentru ţara în contul căreia activaţi, incidentul nu este de cea mai mare importanţă. Dar pentru noi, israelienii, este o chestiune de viaţă sau de moarte. Hotărâţi-vă!

Malko văzu silueta ridicându-se din fotoliu şi încercă să se apropie. Dervişul îl opri imediat.

— Rămâneţi acolo, până ies pe uşă. Şi nu încercaţi să mă urmaţi, fiindcă afară vă aşteaptă un glonţ în cap.

Agentul Mossad-ului făcu uşa să culiseze. Trecând pragul, îi mai adresă cuvintele:

— Ştiu că plecaţi în explorare pe *Koala*. La întoarcere, vă voi contacta din nou.

— Încă o dată, ce se întâmplă dacă refuz să colaborez? ripostă Malko, atunci când israelianul era pe jumătate ieşit din casă.

— Ar fi foarte neplăcut, spuse acesta şoptit. M-aţi obliga să găsesc o soluţie extremă, probabil cea finală.

Agentul nu avu timp să caute replica şi la această probă de umor negru. Perdeaua uşii larg deschise bătea în gol, sub adierea brizei nocturne. Dervişul dispăruse.

Aprinse în sfârşit lumina şi nu ieşi afară, respectând consemnul. Cunoştea prea bine pe israelieni, pentru a şti că recomandările lor trebuie urmate ad-litteram. În timpul războiului de şase zile[2], avioanele lor cu reacţie au bombardat o navă-spion

---

1. Regat ce ocupă aproape întreaga peninsulă arabică. Regim pro-american, colaborând la intervenţia militară împotriva Irakului (Războiul Golfului, 1991).

2. Al treilea conflict israeliano-arab (1967), după care Israelul ocupă Cisiordania, Gaza, Sinai şi înălţimile Golan.

a SUA, care se apropiase prea mult de litoral, în ciuda avertismentelor primite. Bilanțul a fost de 104 morți...

Se culcă, dar rămase treaz o bună bucată de vreme. De data aceasta, nici un zgomot nu se auzea din camera vecină. Asta ar mai fi lipsit... Probabil, vulcanica finlandeză dormea cu adevărat.

Scoase Stainless-ul din valiză și-l puse sub pernă, la îndemână. Resimțea destulă amărăciune că misiunea de la Mahé nu debutase sub auspicii favorabile. Dacă nu descoperea epava *Laconiei B*, irakienii și aliații lor vor face totul pentru a-l lichida. Invers, în caz de succes, israelienii ar veni la rând.

Disconfort pe toată linia. O soluție ar fi retragerea generală, în vârful picioarelor. Exclusă, însă, din rațiuni de orgoliu profesional.

Închise ochii, încercând să vadă cu mintea silueta de vis a finlandezei. Să-și ofere măcar această compensație. Avea de făcut a doua zi lucruri foarte puțin agreabile. Să-i raporteze lui Willard Troy și să se ducă după Mark, la spital. În fond, dacă toată lumea îl manipula pe acest Mark, de ce să n-o facă și el?

Era un joc periculos, ca acela cu o grenadă amorsată. Dar n-ar fi fost pentru prima oară că Malko trebuia să mizeze mare pe tabloul ruletei. Știa prea bine că la asemenea jocuri nu se poate pierde decât o singură dată.

Capitolul V

În spitalul din Mahé puteai să intri cu o gripă și să ieși de acolo cu holeră sau beri-beri[1] ... Malko privi circumspect micuța clădire. Avea acoperiș de tablă roșie, un singur etaj, era înconjurată de o verandă de pasaj, iar pereții erau spoiți într-un galben cenușiu. Așezată în vârful unei coline în plină junglă, nu făceai mai mult de o sută de metri de Mont Fleury Road, șoseaua care ducea la aeroport. La parcare, o singură ambulanță, părând rămasă din epoca de piatră, își dădea sufletul tușind și scuipând ulei prin capota motorului, fără să reușească s-o ia din loc. Semne rele... Agentul își parcă Cooper-ul în țarcul rezervat medicilor și urcă pe scara ce ducea spre verandă.

Există cineaști care ar fi dat o avere pentru a avea în film un asemenea cadru, veritabil simbol al epocii coloniale eroice.

Date fiind dimensiunile spitalului, era obligatoriu ca nu mai mult de doisprezece localnici să se îmbolnăvească în același timp. Noroc că nici cimitirul nu era departe, doar la vreo câteva sute de metri, ceea ce permitea o dezaglomerare rapidă în caz de epidemie.

Un negru ieși din biroul de primire. Nu era ora de vizite.

— Îl caut pe Mark, infirmierul, e aici? întrebă Malko.

Celălalt întinse mâna spre un culoar pe ale cărui ziduri scorojite se vedeau mici șopârle străvezii, făcându-și siesta.

— Acolo, pe dreapta, la farmacie.

Agentul îi mulțumi cu un surâs șters. În fine, îl va avea în față pe „omul cu două fețe". Se simțea bine, după un somn recon-

1. *Maladie frecventă în țările tropicale, datorată carenței de vitamine B. Poate cauza tuburări circulatorii și nervoase.*

fortant. Avusese chiar şansa s-o întâlnească pe Irja când îşi lua maşina din parcare. Schimbară câteva cuvinte şi ea nu excludea posibilitatea de a pleca a două zi cu el, în explorarea navei. Nu fusese urmărit, dar se întreba mereu de unde va veni viitoarea lovitură. Poate că va afla ceva chiar de la acest Mark... După aceea, trebuie să pornească spre Willard Troy pentru a-l pune la curent cu noile desfăşurări. De maximă importanţă.

Uşa, pe care stătea scris cu pensula „Farmacie", era întredeschisă. Malko o împinse şi se uită înăuntru. În cabinet nu era decât o singură persoană, un localnic înalt şi bine făcut, îmbrăcat în şort şi cămaşă albă de infirmier. Bărbatul era foarte tuciuriu la ten, cu părul brun şi parcă încreţit cu fierul, un cap rotund şi o mustaţă mică de dansator monden. Vegeta în faţa unui dulap deschis, când se întoarse spre Malko cu o privire interogativă şi puţin expresivă.

— Sir?

— Mark?

Un luciu de surpriză şi teamă trecu prin ochii negri. Apropiindu-se de el, agentul observă că are pielea netedă şi unsuroasă, probabil rezultatul unor masaje intensive. Ingredient necesar în profesiunea de „sex-boy".

— Eu sunt, spuse el în engleză. Cu ce vă pot ajuta?

Malko îi căută privirea şi-i spuse cât se poate de prietenos.

— Noi aveam întâlnire ieri, Mark. Dar altcineva a venit în locul dumitale. Un anume Bill, se pare. Mister Troy este foarte nemulţumit de această întâmplare...

Infirmierul se retrase aşa de brusc, încât răsturnă cu cotul un bocal plin cu pilule albe de pe masă. Probabil, întreaga rezervă de aspirină a insulei Seychelles. Strivi sub tălpi mai multe, în mişcarea înapoi ce o făcea cu ochii lunecoşi şi capul plecat. Literalmente era înspăimântat.

— Ce vreţi să spuneţi? protestă el, cu voce gâtuită. N-aveam cu nimeni întâlnire. Nu pricep nimic. Nu aveţi voie să intraţi aici... Vă rog, ieşiţi.

Totul era rostit cu atât de puţină convingere, era de-a dreptul ridicol. Malko se apropie, strivind încă un pumn de aspirine,

cel puţin cantitatea disponibilă pentru o lună întreagă. Se opri la zece centimetri de interlocutorul său.

— Mark, îi spuse. N-am venit până aici ca să-ţi ascult minciunile. Ştii foarte bine cine sunt, iar eu cunosc tot atât de bine ce faci dumneata. Domnul Troy te plăteşte ca să-l ajuţi şi nu pentru a-l trăda...

Sudoarea începu să curgă şiroaie pe pielea mustăciosului. Nu mai arăta deloc ca un dansator monden. Umerii săi păreau striviţi sub o grea povară.

— Plecaţi, imploră infirmierul schimbând complet tonul. Vă rog să plecaţi. Ne putem întâlni mai târziu, pe plajă.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, pe care Malko avusese grijă s-o închidă cu yala. Ochii lui Mark păreau gata să iasă din orbite. Agentul îşi spuse că acesta ar putea să se folosească de prezenţa unui vizitator, ca să-i scape printre degete. Mai era o uşă la capătul celălalt al camerei, lângă un minuscul dulap de medicamente. Îl împinse într-acolo, în mare grabă, ieşi cu el prin uşă, ajungând pe un alt culoar. Bărbatul nu opunea nici o rezistenţă. Era ca iepurele paralizat de ochii unui şarpe cobra.

Malko îl ţinea strâns de braţ. Culoarul ducea la blocul operator, în care intrară amândoi. Nu era nimeni înăuntru. Masa de operaţie trona în mijlocul încăperii. Alături, pe o alta, stăteau întinse instrumentele chirurgicale, gata pregătite. Era răcoare, din cauza aerului condiţionat.

Într-o răbufnire de curaj, Mark se smulse din strânsoare, încercând să fugă înapoi. Malko îl prinse din nou. O idee îi veni subit. Cu o mişcare rapidă, apucă un bisturiu de pe masă. Când infirmierul văzu lama lucitoare apropiindu-se de gâtlejul său, se lăsă moale şi nu mai făcu nici un gest. Agentul, cu bisturiul tot mai aproape de pielea brună a prizonierului, scrâşni printre dinţi:

— Gata cu comedia. Spune repede de ce l-ai trimis pe Bill în locul tău!

— El mi-a cerut, mărturisi acesta, spăşit.

Răspuns naiv, dar o dovadă că era complet de cheremul celuilalt. Bill nu putea fi refuzat!

— Foarte bine, spuse Malko. N-am să-ţi cer să nu-i dai ascultare lui Bill. Dar vreau să mă informezi corect despre tot ce mi se pregăteşte. Au vrut să mă omoare. Trebuie să aflu întreaga poveste. Altfel..

Apropie şi mai mult lama bisturiului. În sinea lui, Malko cerea iertare strămoşilor familiei, nobili cavaleri, pentru că procedează ca un gangster ordinar. Asta era situaţia...

— Da, da, vă spun tot, absolut tot! bolborosi Mark înnebunit. În starea în care se afla, ar fi fost capabil să mărturisească şi că este asasinul lui J.F.Kennedy...

— Atunci? întrebă agentul, îndepărtând bisturiul. Ce ai să-mi spui?

Infirmierul reluă din nou expresia sa disperată şi pronunţa cuvinte fără noimă, cu o voce care cerea îndurare.

— Nu pot vorbi acum. Sunt aşteptat sus. Venisem ca să iau medicamentul pentru un bolnav de la reanimare. Vor veni să mă caute. Nu trebuie să fim văzuţi aici. Cobor pe plajă la ora patru şi vom putea discuta în linişte. V-o jur, dar plecaţi..

— Unde locuieşti?

— Acolo unde aţi fost, bâigui Mark. Ultima casă pe stânga stradelei ce duce la ambasadorul rus.

Malko îl fixă atent. Era într-adevăr terminat.

— Bine, te aştept după-amiază. Dar nu vorbeşti cu nimeni. În propriul tău interes. Dacă nu te întâlnesc, revin mâine tot aici. Acum vreau să ştiu: Bill a fost acela care l-a răpit din spital pe israelianul de pe *Laconia B*, cel găsit mai târziu în mare?

Mark îl privea fără să răspundă, cu o figură îngrozită. Parcă se afla în faţa unui scorpion uriaş, gata să-l răpună.

— Ţi-am pus o întrebare, Mark, spuse agentul răspicat.

Infirmierul, în sfârşit, înclină afirmativ capul. O nouă idee îi veni lui Malko:

— Dumneata aveai sarcina să-l îngrijeşti?

O nouă înclinare din cap. Mark recunoştea totul.

— L-a luat cu ambulanţa? continuă neînduplecat Malko.

De data asta, bărbatul infirmă.

— Nu, cu Toyota lui. Era spre seară. Bill mi-a ordonat să-i fac o injecţie cu somnifere.

Dezgustat, Malko îl privi cu insistență și întrebă:

— Știi ce i-au făcut după aceea?

Omul nu mai răspunse nimic. Deschizând ușa spre culoar, Malko îi mai atrase odată atenția:

— Te văd mai târziu, după masă.

* * *

Chiar și fără amibiază, Willard Troy ar fi arătat descompus. Avea și de ce. Lungit pe șezlongul de la marginea peluzei, asculta relatarea agentului, cu un aer perplex.

— Nu-mi închipuiam că acest individ poate fi atât de periculos, murmură el, abia perceptibil. Spunea întotdeauna că-i urăște pe cei de la SPUS, că viața i-a devenit imposibilă și îmi cerea să-i dau cât mai curând o viză pentru America. Este catastrofal. Mai ales că nu mai am vreo altă legătură.

— Dar oamenii de la ambasadă?

Micuța ambasadă SUA era găzduită într-un apartament de la etajul patru al hotelului *Victoria House*, în centrul capitalei. Troy se încruntă și mai mult.

— Nu-mi mai vorbi despre ei. Nu mă mai invită nici la cocktail-uri, ne consideră pe toți drept incomozi...Însărcinatul cu afaceri pretinde că sabotăm munca Departamentului de Stat. Ce să le mai ceri legături...

Servitorul în alb se strecură pe lângă ei, aducându-le un platou: un pahar mare de apă minerală pentru american și unul cu bere Beck's lui Malko. Șeful biroului local CIA inspira milă.

— Uite ce e, încercă agentul să mai dreagă atmosfera. Mark nu este primul care lucrează pe două fronturi. Acum cred că am băgat frica în el. Pentru restul afacerii, să văd ce pot obține de la israelieni. În plus, acest Brownie mi se pare foarte descurcăreț și interesat să se facă util.

Se ridică, pregătindu-se de plecare. Aerul proaspăt de la Misere îi făcuse bine.

— Vă țin la curent, promise cu un zâmbet încurajator. Dar aș vrea să aflu urgent care este poziția Washington-ului față de Israel, în această problemă. Asta, ca să nu comit vreo greșeală.

— Telexul nostru spre centrală va fi transmis într-o oră, îl asigură omul de la CIA.

Îi întinse o mână moale și transpirată. Avea cearcăne mari la ochi și nimic nu promitea o ameliorare a stării sale.

Coborând serpentinele de la Misere, Malko își spuse că, la această oră, poate să mai verifice una din afirmațiile Dervișului. Trebuia să cunoască toate personajele acestei sinistre farse, inclusiv pe adversarul său irakian. Mai ales că locul de sejur al lui Rașid Mounir, hotelul *Coral Sands*, se afla la mai puțin de un kilometru distanță de Beauvallon. Era obsedat de dorința de a vedea cum arată călăul de la Muntele Hermon, faimosul Rașid Mounir, soția lui Omar Sharif, cum aflase de la american, în prima lor întâlnire.

* * *

Era acolo, instalat confortabil pe un șezlong de lemn, lângă baraca de parașutism ascensional, marea atracție a plajei de la Beauvallon. Nisipul din fața hotelului *Coral Sands* colcăia de turiști, bărbați și femei. Valurile se spărgeau la picioarele lor, într-un veșnic clipocit legănat. Malko se așeză pe un bolovan de piatră, pentru a-l observa pe irakian. Descrierea făcută de Willard Troy corespundea întru-totul. Irakianul era un bărbat foarte frumos. Păr negru abundent, trăsături energice ale feței, bărbie pătrată și ochi surprinzători de albaști, în contrast cu tenul tuciuriu. O tânără femeie brună, cu trupul mulat într-o rochie roșie de plajă, părul strâns în prosopul făcut turban, ochelari mari de soare, se apropie de el. Rașid se ridică, arborând un zâmbet care-i dezvelea dinții strălucitori de albi. Parcă, într-adevăr, coborâse dintr-un cadru de film hollywoodian. Femeia se frecă de pieptul lui musculos și se sărutară fără nici o reținere. Probabil că era Clara, nevasta lui Mark. Își scoase rochia, pentru a rămâne într-un costum de baie sumar, de aceeași culoare. Malko examină cu atenție pe cei din jur. Recunoscu imediat doi oameni cu aspect de arabi, în maieuri negre, așezați pe nisip, la mică distanță. Fiecare avea

alături câte un sac alungit din pânză neagră. Armele, desigur. Rașid Mounir era prudent; își lua cu el bodyguarzii.

Agentul se îndepărtă cu precauție. Foarte bizar; irakianul părea să fie doar în vacanță. Cine mințea și cine spunea adevărul? Urcând în Cooper, își punea întrebările firești. Porni pe șoseaua din lungul litoralului. *Coral Sands* se afla chiar pe plajă, la ieșirea din Beauvallon. Peste ceva mai mult de o oră avea întâlnire cu Mark.

Se duse să mănânce singur, pe o terasă cu o piscină îmbietoare, din apropierea drumului. Meniul: pește prăjit și o sticlă de Pepsi-Cola. Începu să devină nerăbdător în așteptarea zilei următoare, când urma să plece în căutarea epavei. Spera ca totul să fie în ordine și nimic nu-l va împiedica să-și pună planul în aplicare.

După masă, făcu un tur și pe la Yacht Club. Aruncă o privire discretă spre locul unde se afla *Koala*. Brownie și consoarta lui lucrau de zor pe punte, pregătind plecarea.

În acest decor, totul părea în regulă.

* * *

Se întoarse pe plaja de la *Fisherman's Cove*, pentru a-l aștepta pe Mark. Locul începea să fie pustiu. La ora aceea, turiștii intrau devreme în case. Doar într-un colț al întinderii de nisip, câteva nemțoaice grase mai încingeau un dans foarte comic, legănându-și șoldurile planturoase în acordurile a doi ghitariști locali, așezați pe vine. Malko privi încă o dată cadranul ceasului brățară Seiko-Quartz. Ora cinci. Nici urmă de infirmier. Așteptare inutilă. Trebuia să-l caute acasă.

În drum spre parcarea unde își lăsase jeep-ul, soarta îi aduse în față chiar pe finlandeză. Se întorcea din drumurile făcute, cu un aer preocupat. Dar era tot atât de tentantă în bluza sahariană bej, care-i scotea în evidență sânii...

— Tot Chanel? întrebă Malko.

— Da...

Nu se putea altfel.

— Mă însoțiți mâine?

— Nu cred, din păcate. Poate într-o altă zi. Mi-ar plăcea mult..

Da, nu era momentul potrivit. Se despărțiră. Malko plecă într-o dispoziție și mai nefastă, pe drumul spre Victoria. Stradela ce ducea la locuința ambasadorului rus se găsea la vreo trei kilometri. Furios, îi parcurse în două minute. Hotărî de data aceasta să-l scuture bine pe salariatul CIA.

Conducea atât de repede, încât fu pe punctul de a fi proiectat afară din Cooper, când luă virajul în bifurcație. Se opri sub un cocotier, la capătul străduței. Ultima casă se zărea distinct, chiar la piciorul pantei care urca sus, la ambasador. Clădirea se sprijinea pe piloni de lemn, ca toate celelalte, cu o scăriță ducând la veranda înconjurătoare.

Nimeni nu se vedea. O găină se repezi din calea lui, dând din aripi îngrozită. Malko își întoarse o clipă privirea. O femeie bătrână, în poarta altei case, îl observă cum urcă pe drum și intră repede înăuntru. Bătu tare în ușă. Nici un răspuns. Nu era încuiat, așa că intră în odaie. În bezna din jur simți brusc un miros fad și familiar.

Acela de sânge proaspăt.

Capitolul VI

Degetele lui Malko găsiră prin întuneric un întrerupător și lumina se aprinse. În clipa următoare, trebui să fugă din nou afară, atât de insuportabil era spectacolul ce i se oferea.

Capul lui Mark, agent CIA, era așezat pe o masă inundată de sânge, în mijlocul camerei. Ochii ficși, gura întredeschisă ca pentru o strigare mută, adresată parcă în reproș chiar lui Malko. Lichidul purpuriu se prelingea încă la picioarele mesei, unde se formase o adevărată baltă.

După alte câteva secunde de respiro, Malko intră din nou. Pentru edificare... Corpul infirmierului se afla în aceeași încăpere, aruncat într-un colț, în mijlocul unui lac de sânge și mai mare. Sub blugii prea strânși de „sex-boy", în față, o cută pronunțată trăda clasica erecție a penisului. Acolo, în încăpere, se găsea și arma crimei. O toporișcă, desigur, cea care servise la decapitare, zăcea pe jos, cu lama largă muiată în sânge. După poziția corpului, victima fusese obligată să îngenuncheze, ca apoi să-i fie tăiat capul lovit din spate. Mai multe persoane trebuie să fi fost prezente la sadica execuție. O echipă...

Malko abia își putu stăpâni senzația de vomă. Vizita sa la spital îl condamnase pe Mark la moarte. Cu lașitatea sa obișnuită, el o fi mărturisit totul lui Bill.

În momentul în care agentul ieșea pe verandă, se auzi un zgomot de motor. O mașină oprise în apropiere. Văzu cu surpriză, la lumina farurilor, aceeași femeie în rochie roșie din scena recentă cu Rașid Mounir. Soția se întorcea acasă. Urcând scărița, îl observă pe Malko. Deloc surprinsă sau temătoare, întrebă:

— *What do you want? Mark is there?* [1]

Malko nu avu timp să răspundă și femeia intră în casă. Imediat se auzi țipătul ei disperat. Intră și el. Încremenită în fața mesei, Clara privea capul însângerat. Trăsăturile chipului ei nu se alteraseră din cauza groazei, mai curând luaseră o formă statuară. Se întoarse către Malko, cu gura deschisă, privind dincolo de el, de parcă ar fi fost numai o fantomă. Încercă să se ducă spre ușă. Când o apucă de braț, Clara păru că nu simte nimic. O clipă privirile lor se încrucișară. Nu se putea citi nimic în ochii ei, decât o panică animalică. Părea într-o stare de hipnoză. Își reveni puțin doar pe verandă. Brusc, pivotă pe călcâie și se repezi în josul scării. În secunda următoare, sărise în mașină și demara cu toată viteza. Abia pornise, că prin fața ei trecu un alt vehicul, o Toyota. Stopă exact în același loc.

De pe verandă, Malko zări coborând din mașină patru siluete. O nouă întâlnire, disproporționată numeric, nu-l interesa câtuși de puțin. Ocoli repede casa și din spatele ei sări direct în frunzișul junglei. Cu greu își făcu drum printre ramuri și arbuști, ieșind la o sută de metri și ceva din nou pe stradelă.

Noroc că-și parcase Cooper-ul mai departe de casă. Ascuns după trunchiul gros al unui copac, Malko mai privi o dată înapoi. Toyota era tot acolo, iar ocupanții ei tocmai se întorceau din casă. Agentul putu să observe ușor o siluetă cunoscută, cea a omului pe care-l luase drept Mark, la prima vizită aici. Într-o clipă, văzu în retrovizor pe cei patru agitându-se și sărind în mașină la rândul lor. Așadar, vor porni în urmărie...

Malko apăsă tare pe accelerator și cu toate gropile de pe drum luase un avans de două sute de metri. Ideea era să se întoarcă la reședința lui Willard Troy, căci la *Fisherman's Cove* n-ar fi fost în siguranță. Distanța față de Toyota din urma sa se mărea cu fiecare secundă. Dar la intrarea în șoseaua spre Beauvallon ghinionul se produse. Un convoi de mașini cu turiști bloca calea spre dus, iar pe cealaltă veneau alții. Imposibil de făcut o depășire. Toyota aproape îl ajunse.

În același moment, se ivi o șansă pentru Malko. La dreapta se făcea un drum în urcuș, pe munte. Trebuia să ducă undeva...

---

1. Ce doriți? Mark este aici?

Viră brusc şi îi surprinse astfel pe urmăritori, care pierdură câteva secunde bune până să facă aceeaşi manevră.

Acum, având cale liberă, Cooperu-ul luă din nou distanţă. La 140 de kilometri pe oră, Malko abia zări pe margine plăcuţa indicatoare „Niol, 3 km". Drumul urca în serpentine tot mai abrupte, la dreapta şi la stânga străjuite de vegetaţia deasă a junglei şi de stâncile negre dispersate pretutindeni. Nici nu dădu atenţie la mica aglomerare de case, cu câteva ferestre slab luminate, ce se aflau pe dealul apropiat, de care trecuse în trombă. Pustiul se întindea, stăpân absolut în jurul său. Toyota era undeva departe, tare departe.

Dar încotro mergea acest drum? Răspunsul avea să vină subit, fără nici un motiv de bucurie. În zare, Malko văzu în faţa sa o poartă de grilaj, pusă de-a curmezişul şoselei înguste. Frână din răsputeri, încremenind Cooper-ul la câţiva metri de obstacol. Deasupra porţii, scris frumos, se putea citi:

DOMENIU AL MINISTERULUI AGRICULTURII
SECŢIUNEA NIOL

Dar totul era închis. Ferecat.

— *Himmel!*[1]

Malko trase o înjurătură pe limba părinţilor. Nu se putea trece. Poarta era flancată de un gard cu ochiuri de sârmă, pe ambele părţi. Privi cu atenţie. În dreapta, gardul făcea un colţ în unghi deschis şi pe marginea sa se distingea un drum îngust pentru care, ceva mai mare ca o potecă. Mergea în lungul gardului, aproape acoperit de crengile copacilor. Şi mai la dreapta, prăpastie abruptă..

N-avea de ales. Decât să fie prins în menghină de urmăritori, trebuia să continue pe firul potecii. Jeep-ul abia încăpea, dar avansa prudent, cu 30 km/h. Hurducături şi gropi imense, pericol permanent de a aluneca în prăpastie...

Agentul îşi dădu seama uşor că, odată ajunsă în faţa porţii, Toyota o va lua tot pe acolo. Altă soluţie de retragere nu exista pentru Cooper-ul urmărit.

Îşi făcu repede socotelile. Dacă drumul, care începuse să coboare, se opreşte la vreo stână sau în dreptul unor grajduri

1. *Cerule!*

ale onorabilului Minister, atunci va fi prins ca un şoarece în cursă. Dar...

Un alt moment de suspans căzu parcă din cerul potrivnic. Drumul începea să coboare brusc, ca de pe creasta unui imens crater. Se ducea parcă direct în fundul văii, aproape pe verticală. Era riscant să-şi mâne maşina pe acolo. Doar căruţe cu catâri, sau turme de oi puteau parcurge o asemenea rută abruptă. Situaţia, se pare, era disperată!

Oprit la marginea crestei de pământ, Malko încerca să-şi imagineze posibilitatea unei salvări. Să iasă din maşină, pentru a o lua pe jos prin pădure, era o soluţie naivă. Urmăritorii săi, care cunoşteau mai bine regiunea, l-ar fi capturat fără întârziere. Îi veni, deodată, o idee. Era scena unei lecţii de teren, pe care o învăţase pe vremuri, în tabăra de antrenament a Forţelor Speciale Americane, de la San Antonio, Texas. Un fel de luptă cu tancuri, sau „care-pe-care". Era singura lui şansă...

Malko examină atent locul în care se afla. În stânga era gardul de sârmă de pe coasta dealului, în dreapta, jungla. Panta cobora din ce în ce mai abrupt, acoperită de vegetaţia abundentă. Aparent, fără ieşire. Dar perfectă pentru manevra imaginată de agent!

Se hotărî imediat. Puse maneta de viteze în marşarier şi vină brusc cu spatele, coborând în desiş preţ de vreo zece metri. Crengile dese ale arbuştilor îl acoperiră complet. O ascunzătoare ideală. Nu putea să vadă ce se petrece în susul drumului, dar o „fereastră" în frunzişul pădurii îi permitea să observe punctul de coborâre în adânc: creasta văii.

Calculul era următorul: Toyota urmăritorilor va ajunge peste câteva secunde în acelaşi loc; văzând coborâşul din faţă, vor pune frână pentru a opri; în acel moment, Malko va ţâşni din desiş cu maşina, ca să-i ciocnească din spate pe atacatori. Ca bilele la jocul de croquet sau biliard. Maşina din faţă va fi forţată să se ducă înainte...În abis.

N-au fost secunde, ci minute. Bill şi băieţii săi se opriseră, probabil, de mai multe ori pe drum, ca să verifice dacă jeep-ul nu se strecurase pe undeva. Într-un târziu, se auzi uruitul de motor apropiindu-se. Ei erau!

Cum Cooper-ul se afla coborât în pantă, cu spatele spre prăpastie, trebuia forță multă și alegerea exactă a fracțiunii de secundă pentru asalt. Dar mai ales, era nevoie de noroc.

Malko puse în a doua direct, știind că motorul va reacționa. Dintr-o dată, luminile farurilor de la Toyota apărură din stânga, filtrate prin frunzișul des. Acum, gata! Când mașina urmăritorilor ajunse la marginea povârnișului, Cooper-ul zvâcni înainte ca un taur în arenă. Luminile din spate ale Toyotei tocmai se aprindeau în faza maximă, dar aveau să se stingă imediat sub șocul intempestiv al mașinii propulsate din desișul junglei.

Lovitura fu năprasnică. Toyota, cu frânele rupte, se prăbuși la vale ca o piatră din avalanșă. Cât pe-aci să se ia și Cooper-ul după ea... Malko îl opri cu greu, rămânând cu roțile din față pornite la vale, dar cele din spate agățate pe creasta de pământ. Vedea astfel, în „panoramic", întregul spectacol, adică mai mult să-l ghicească în întunericul ce se lăsase.

Umbra mașinii lovite coborî fulgerător o sută și ceva de metri, apoi se răsturnă de două ori, alunecând spre dreapta, direct în prăpastie, unde dispăru. Malko pândea cu sufletul la gură. Ce se întâmplase cu banda lui Bill? Răspunsul veni în clipa următoare. Din fundul prăpastiei, se auzi zgomotul unei explozii și o flacără luminoasă se ridică deasupra vârfurilor de arbori. Toyota ardea ca o torță.

Roata norocului se învârtise încă o dată în favoarea agentului.

Capitolul VII

Fascinat și îngrozit, Malko își contempla tăcut opera. Flacăra din fundul văii începea să scadă treptat, pâlpâirile ei se pierdură până la urmă în bezna pădurii. Nici un pericol de incendiu în aceste locuri, unde umiditatea avea întotdeauna câștig de cauză. Involuntar, se gândea la consecințele manevrei sale sălbatice. Omorâse dintr-o dată patru oameni, pe care în fond nici nu-i cunoștea. Doar cu Bill schimbase câteva cuvinte, cu prilejul întâlnirii lor atât de insolite... Fusese semnalul declanșator al dramaticelor întâmplări care aveau să-i urmeze. Probabil că acum zăcea undeva, zdrobit de stânci sau era un cadavru carbonizat în Toyota arsă. Aceeași soartă trebuia s-o fi avut și ceilalți ocupanți ai mașinii.

Automat, ca într-o secvență de vis, Malko ridică piciorul de pe frână și porni în marșarier, îndepărtându-se de punctul fatidic al impactului. Brațele îi păreau ca de plumb. Simțea că nu are nici măcar puterea de a întoarce Cooper-ul în direcția de revenire.

El, Malko, pentru a trăi, a trebuit să curme viețile altora... O senzație de profund dezgust îi năpădise întreaga ființă.

Stinse farurile și coborî să inspecteze puțin mașina. Fusese un erou acest Cooper, nici o zgârietură vizibilă pe bara dublă din față, superblindată. Cea care făcuse treabă bună... Urcă din nou la volan, întoarse și porni spre șosea. Era încă buimăcit de toate cele petrecute. N-avea să-și aducă aminte niciodată cum a ajuns în parcarea de la *Fisherman's Cove*. Tot mașinal, ca un robot, închise contactul. Avea și jeep-ul drept la odihnă, după o zi grea. Luă drumul barului de pe terasă și în timp ce mergea,

zeci de întrebări îi sfredeleau mintea. Cine trăgea sforile în acest sinistru joc al morții? De ce a trebuit să fie ucis Mark, într-un mod atât de bestial? Cui îi foloseau toate acestea?

Abia aștepta să vină ziua următoare, să plece pe mare. Dorea să fie departe de Mahé și de întreaga țesătură de comploturi sângeroase, chiar dacă la întoarcere îl așteptau alte teribile încercări. Deodată, realiză că pentru a alunga gândurile negre care-l copleșeau, are nevoie de un antidot mult mai puternic decât paharul de vodcă de la bar. Exista o singură soluție. Să facă dragoste cu o femeie, să-și probeze sie, însuși, că este cu adevărat în viață.

* * *

Inima austriacului bătea tot atât de tare, ca adineauri pe drumul spre Niol. Era a cincea oară că forma la telefon numărul vecinei sale și nimeni nu răspundea. Nu apucase nici măcar să facă un duș și corpul său era încă impregnat de sudoarea emoțiilor trăite. Blestemată zi!

În momentul când era să pună definitiv receptorul în furcă, auzi un declic ușor.

— Alo?

Vocea finlandezei mult dorite... Malko simți un nou val de căldură invadându-i întreg corpul.

— Irja?

— Da. Cine e la telefon?

Aceeași siguranță în rostire, timbrul fermecător, tonic și stenic. Malko își pregăti instantaneu tactica. Să nu depășească limitele, să rămână cât mai convențional. Femeile sunt ființe orgolioase prin natura lor.

— Sunt eu, vecinul...

— Ah, cum merge? Tocmai intram în casă. Am alergat pentru a vă răspunde la telefon.

Semn bun. Solicitudine în tonul vocii. Deci, se trece la acțiune.

— Voiam să vă invit la cină.

— Astă-seară?

— Astă-seară.

Tensiunea! Tensiunea să nu fie prea mare. Femeile nu îndrăgesc tensiunile. Dar au întotdeauna voință. Și magnetism.

Malko simți că strânge așa de tare receptorul, gata-gata să-l spargă. Momentul era de reală tortură.

— Eu... voiam tocmai să mă culc. Sunt atât de trudită și mâine iarăși mă scol devreme.

Aceeași placă. Să nu cadă în cursă acum, pierzând totul.

— La fel și eu. Vin în zece minute să vă iau!

Repede, închise telefonul. Se aruncă în pat, așteptând scurgerea celor două-trei minute decisive. Dacă nu mai sună...

Nici un apel. Prima manșă era câștigată. Așadar, repede sub duș, savurând deliciul apei calde pe pielea năduşită. Tot atât de repede, două pase cu mașina de ras electrică, after--shave-ul Bogart preferat, picăturile de colonie, cămașă proaspătă de mătase. Frumoasă-i viața! Ieși la tanc, sărind peste cei doi metri care-l separau de ușa celalată.

Din nou era divină. Rochie de jerseu bleu aprins, suplă ca o mănușă, părul negru revărsat pe umeri, ochii subliniați în aceeași culoare a rochiei. Efluvii îmbătătoare de Cabochard. Lux, rafinament. Așa cum îi plăcea lui.

— N-am avut timp să mă fac frumoasă...

Malko zâmbi, cu ochii fixați asupra trupului superb ce-l avea în față. Fără nici o premeditare, mâna sa dreaptă porni înainte și se opri pe stofa de jerseu, la înălțimea șoldului.

— Ba ești foarte frumoasă!

Cealaltă mână coborî și ea pe coapse, în timp ce începea s-o împingă încet spre interior. Surpriza din ochii femeii dispăru repede, rezistența devenea tot mai slabă. Erau deja în cameră. Malko împinse ușa cu piciorul. Irja se apăra. Îi oferise gura, nu și trupul.

— Oprește-te...

Moliciune în glasul ei. Și acest pântec atât de aproape, lipit de al lui. Mâna stângă lăsă șoldul, urcă spre sâni în mângâieri febrile, apoi coborî din nou.

— Malko!

Îl chemă pe nume, semn că intimitatea devine stăpână. Corpul ei începea să freamăte. N-o va lua în picioare, ar fi prea ordinar. O va duce spre patul dublu, desfăcut. Ea va rămâne pe spate, el întins alături.

Mângâierile încep iarăşi de la sâni şi coboară până în josul pântecului. Căută să-l respingă, dar numai pentru o secundă.

— Nu, nu vreau.

Vocea femeii esta calmă, fără urmă de panică.

Malko îşi ascunde obrazul în carnea caldă a umerilor ei, continuând s-o alinte. Încet, înconjoară cu mâinile rotunjimea sânilor, pipăie sfârcurile tari. Irja nu se mai opune, respiraţia ei devine sacadată. Îi simte din nou freamătul întregului trup, ar vrea s-o pătrundă imediat. O întoarce spre el, strângând-o din ce în ce mai tare. O simte pasivă. Femeia colaborează în acelaşi timp. Un braţ îl ţine sub spate, celălalt sprijinit molatec pe umărul lui Malko. În cameră nu se aude decât suflul respiraţiilor lor unite. Nici nu s-au sărutat încă. Îi caută gura, iar când buzele lor se unesc, ea şi le deschide larg. Limba şi-o încolăceşte de a lui, într-o dulce împreunare. Lui Malko parcă i-ar veni să juiseze pe loc, de plăcere.

Încearcă s-o dezbrace, dar ea nu acceptă. Mâinile lui nerăbdătoare coboară din nou în jos, trec pe sub poalele rochiei, se opresc la slip. Irja continuă să-l sărute, îl lasă să ajungă cu degetele la sex, ondulându-şi ritmic bazinul. Malko înţelege că nu mai poate aştepta. Într-o clipă esta deasupra ei, îi trage cu mâna slipul elastic şi o pătrunde imediat.

Curios, din nou ea rămâne parcă absentă, îl încojoară doar cu braţele moi. Înnebunit de acest consens pasiv, el îşi începe violent mişcările înainte, fără nici un menajament. Ejacularea vine neîntârziat. Rămâne inert peste ea câteva clipe, epuizat fizic şi nervos. Când se ridică, Irja are un gest atât de natural, aproape obscen, de a-şi întinde rochia pe coapse, la loc. Îl priveşte nedefinit, sprijinită în braţ.

Cu nedisimulată ironie, întreabă:

— Mergem să cinăm?

Malko, decimat de straniul situației, n-are puterea să răspundă decât „da". În liniște, amândoi se pun la punct. Femeia, după ce și-a verificat în amănunt ținuta, își piaptănă părul în oglindă, apoi se apropie de ușă și închide lumina.

În momentul plecării, mai încrucișează o dată privirea cu Malko, punându-i o întrebare răutăcioasă:

— Adevărat, chiar mai vrei să ieșim?

* * *

Vinul alb demi-sec, adus de peste mări, din Franța era bine frapat iar tonul cu maioneză acceptabil. Malko își goli paharul cu un zâmbet adresat Irjei. Restaurantul rămăsese pustiu la acea oră. O echipă redusă de chelnerițe pândea în colț plecarea acestor clienți întârziați. Ghitaristul continua conștiincios să cânte în surdină. Ceea ce îl preocupa acum pe agent, era cu totul altceva. Cum să-l contacteze pe Derviș, ca să-l pună la curent cu cele petrecute în această după-amiază?

Odată stinsă ardoarea sexuală, reluase conștiința pro-blemele complexe ce-l frământau. Era singur, împotriva unor adversari care n-ar fi ezitat nici un moment ca să-l ucidă și beneficiau de complicitatea celor din Seychelles.

Ridică privirea. Finlandeza îl observa cu un aer degajat. Ghitaristul tocmai își încheiase melopeea. Irja, profitând de moment, rupse tăcerea:

— Domnul Malko obișnuiește să se arunce asupra doamnelor pe care le invită la cină, înainte de a fi cinat?

Agentul îi privi gura senzuală. De data aceasta, nu era dispus să suporte ironia.

— Iar doamna Inari face adeseori dragoste fără să participe la ea?

Irja își coborî colțurile gurii, într-un soi de grimasă.

— Noi n-am făcut dragoste. În seara asta, am fost doar violată. Eu sunt îndrăgostită de un alt bărbat.

— Atunci, de ce nu m-ai respins?

Ea își întoarse privirea undeva, către oceanul din zare, unde se ghicea profilul insulei Silhouette, la distanță de câteva mile.

— Mi-au paralizat toate reflexele. Eram ca sub hipnoză... Totul a fost atât de brutal și neașteptat. Nu voiam să cedez, dar mi-era imposibil să scap din strânsoarea brațelor.

Îl privi din nou cu multă curiozitate.

— De ce m-ai dorit atât de mult? Au mai fost bărbați care au vrut să mă ia cu forța, dar niciodată la această intensitate. Aș fi spus că viața dumitale depindea de acest eveniment. Dacă asta ți-e tehnica obișnuită, probabil că îți reușește. În fond, câteodată femeilor le place să fie forțate.

Malko scutură din cap.

— Nu e nici o tehnică. Am fost astăzi pe punctul de a fi ucis într-un accident de mașină. Înfruntarea morții mi-a dat dorința irezistibilă de a face dragoste. Nu cred că este anormal...

O clipă de tăcere.

— Sper că vei conduce de acum înainte cu mai multă prudență. Nu vreau să fiu violată în fiecare zi..

— Poate fi și altceva decât violul, spuse insinuant Malko.

Finlandeza îl privi cu un surâs dezarmant.

— N-am de gând să mai fac dragoste cu dumneata. Trebuie să îți găsești un alt mod de refulare.

Puse mâna pe a lui, cu un gest aproape matern.

— Nu e nimic personal. Sunt convinsă că atunci când nu te afli, să spunem sub presiune, poți fi un bun amant. Dar am oroare de a mă împărți cumva. Am un număr de bărbați în viața mea, niciodată doi dintr-o dată.

Se ridică. Ieșiră din restaurant, coborând cele câteva trepte ce duceau la bar. Nu era nici țipenie de om, numai un ventilator uriaș, în activitate, își făcea de lucru. Probabil că mai exista și vreo chelneriță adormită pe undeva. Barul dădea direct pe peluza care ducea la malul mării.

— Facem câțiva pași, împreună? propuse Malko.

Irja zâmbi din nou.

— Ești un incorigibil romantic... Haide, dacă-mi promiți că nu mă violezi pe nisip. Am oroare de a face dragoste pe plajă. Nisipul îți intră peste tot.

— Am jurat, promise Malko, sărutându-i reverențios mâna.

Traversară peluza ca să coboare apoi pe plaja pustie, luminată de un superb clar de lună. După câțiva pași se așezară în umbra cocotierilor. Marea era lucie ca o oglindă. Cu poftele acum satisfăcute, Malko avu un ușor reflux de remușcări. Știa, s-a comportat ca un animal. Dar, cel puțin aparent, Irja nu-i purta pică. Nisipul era încă destul de cald, după fierbințeala zilei. Rămaseră acolo un timp, fără să-și vorbească. Pierdut în propriile gânduri, Malko nu se putea reține să nu privească din când în când în urmă. Cei dispăruți cu Toyota nu erau, desigur, decât simpli executanți. Alții manevrau firele. În fiecare moment, riposta putea surveni violentă sau chiar mortală.

— Cum rămâne, ne regăsim mâine dimineață pe vas? întrebă el. Vă mai bronzați un pic...

Femeia oftă foarte convingător.

— Imposibil mâine. Am de făcut câteva fotografii deosebite pentru reportajul meu. Într-o altă zi, după ce reveniți...

— Sper, într-adevăr, să revin, mai spuse agentul, ridicându-se de la locul său.

Mână în mână, se întoarseră spre case. În fața bungalow-ului său, Irja se opri și îi dădu un scurt sărut.

— Bonsoir.

O sărută încă o dată, ținând-o strâns lângă el pentru câteva clipe. Ea se eliberă fără bruscheță și intră în cameră. Malko făcu același lucru, intrând la el. Nu-l mai surprinse deloc când auzi în întuneric, foarte distinct, vocea de acum familiară:

— Nu aprindeți, domnule Linge!

* * *

Liniștit, Malko se îndreptă spre pat și se așeză.

— Bună seara, spuse tot atât de calm. Îmi pare bine că vă văd. S-au întâmplat destule, după ziua de ieri.

— Sunt la curent. V-au lichidat omul de legătură. Le-a fost frică.

— Cât pe-aci să mă lichideze și pe mine...

Relată episodul cu Toyota. În tăcere, Dervișul asculta.

— Vor încerca din nou...

— De unde ştiţi?

— Am informatorii mei.

Din nou tăcerea era străpunsă numai de bâzâitul aerului condiţionat.

— Nu asta m-a adus aici, continuă israelianul. Plecaţi mâine pe mare, nu-i aşa? Dimineaţă.

— Exact, confirmă Malko.

— Veţi recupera epava *Laconiei B.* Aceasta, graţie informaţiilor primite de la domul Troy?

Malko puse picor peste picior, agasat.

— Voi încerca să recuperez epava. Dar nu ştiu mai mult decât oricare altul.

După o scurtă pauză, vocea Dervişului pronunţă rece:

— Nu e nevoie să mă minţiţi. Avem destule motive de a crede că sunteţi în posesia unor date exacte asupra amplasamentului navei. Sateliţii americani şi vapoarele din Diego Garcia trebuie să fi cules informaţii precise şi poate că un vas de explorare este deja în drum spre Seychelles. N-aţi fost trimis încoace, decât pentru a asigura sprijinul logistic local indispensabil...

Malko scoase un oftat. Era prea mult!

— Ascultaţi, spuse el, nu suntem atât de puternici cum ne-aţi putea crede. Filiera mea nu ştie mai mult decât v-am mărturisit. Sunt în căutarea *Laconiei B*, dar n-am un glob de cristal al vrăjitoarei în care să mă uit.

— Calmaţi-vă, interveni israelianul care se ridicase în acelaşi timp. Voiam doar să spun că guvernul meu este dispus la orice pentru a recupera nava. Am această misiune şi o voi îndeplini. Chiar dacă va fi nevoie să vă elimin. Am ţinut să vă previn încă o dată. Ne revedem mâine seară. Noapte bună. Vă rog, rămâneţi pe loc, până ies din cameră.

Malko rămase imobil. Auzi uşa cu geam deschizându-se, apoi zări silueta intrusului lunecând afară. Pe urmă, se făcu tăcere deplină. Se ridică, aprinse lumina. Câte evenimente, pentru o singură zi...

Blocă ușa și se pregăti de culcare, cu dorința fermă de a nu fi deranjat de nimeni până a doua zi dimineața. Mai ales de poliția locală. Închizând ochii, văzu iarăși Toyota prăbușită pe stânci. Dacă Dervișul ar fi bănuit fragilitatea mijloacelor de care dispune!

Singura sa speranță era, așadar, Brownie Cassan, cârmaciul de pe *Koala*.

Capitolul VIII

— Vedeţi, acolo este farul Mamelelor. Noaptea trebuie lăsat la tribord şi se merge direct spre celălalt, la Denis. Este singura soluţie pentru a scăpa fără vreo ciocnire.

Malko privi cele două stânci gemene, numite Mamele, din faţa marii insule Praslin. *Koala* naviga cu 11 noduri, direcţia cap 015. Sfatul venea de la Brownie Cassan. Avea ochii acoperiţi de ochelari fumurii, era bărbos ca totdeauna şi ţinea bara.

Atmosfera era calmă. Agentul stătea pe o banchetă, iar Rhonda îşi făcuse de lucru în cabine. Malko respira cu nesaţ aerul proaspăt şi uşor călduţ, cu obrazul oferit soarelui. De pe flying-deck, puntea superioară, abia dacă se auzea uruitul celor două motoare Diesel. Ai fi putut crede că eşti pe un vas cu pânze. Insula Mahé începea să se piardă în depărtare, cu întregul ei plafon de nori. De îndată ce treceai de capul nord, marea începea să „mişte" câte puţin. Deşi în noiembrie era sfârşitul vânturilor alizee.

— Iată delfinii! strigă Rhonda de pe puntea de jos.

Siluetele negricioase, aerodinamice şi lucitoare, zburdau în jurul navei. O gloată întreagă de delfini. Brownie privi şi el, amuzat.

— Ştiaţi că niciodată un delfin nu va muşca din momeala undiţei? E de-a dreptul fantastic...

Peştii se jucară un timp, apoi dispărură. Brusc, Brownie trase de manetele de gaz şi *Koala* îşi încetini cursul. Malko se ridică, surprins.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei, mai dăm şi noi la undiţă pe aici. De obicei e mult peşte, lămuri australianul. După aceea, pornim spre Bird.

— Cum, zise Malko, păi eu n-am venit aici ca să prind pește! Numai pe *Laconia* vreau s-o pescuiesc. Credeam că la ora asta ne vom apropia de insula Denis, după câte îmi spuneai.

Cassan dădu din cap, trase o dușcă din berea Beck's deja deschisă și își șterse gura cu dosul palmei. Malko nu-și putu reține un zâmbet interior, văzând că acesta are ochelarii legați cu un fir de nylon pe după gât, probabil ca să nu-i piardă în mare.

— Să nu ne grăbim de pomană, bombăni cârmaciul, nu știi niciodată când te va ajuta norocul! Uneori te învârtești zile întregi până găsești ceva. Așa că n-avem de ce să nu pescuim un pic. La prânz vom fi la Bird, oricum.

Malko începu să-și piardă răbdarea.

— Păi, cu indicațiile de pe harta dumitale, eram sigur că mergem direct la coralierii unde ar fi putut eșua *Laconia*. Cum altfel?

— Ei, continuă să mormăie australianul, avem destul timp. Mai ales că mâine nu putem ieși împreună. Atunci când am discutat, uitasem să vă spun că aveam un angajament anterior și nu-l mai pot amâna.

Agentul rămase perplex. Ce s-o fi schimbat în atitudinea angajatului său? Păruse atât de interesat să recupereze epava, iar acum... Hotărât lucru, aliații lui Willard Troy nu erau de cea mai bună calitate.

Koala, impasibilă, își continua cursul pe marea liniștită, părând să împărtășească total dispoziția marinarului.

După o scurtă răbufnire interioară, Malko se decise să nu contreze direct intențiile lui Brownie. Se întinse pe banchetă, prefăcându-se că moțăie. Un sfert de oră mai târziu, când realmente ațipise în căldura soarelui, un zgomot de mulinetă, care își derula firul, îl trezi din toropeală. Se ridică în picoare. Peștele scăpase norocos, dar altceva îi atrase dintr-o dată atenția. În fața ambarcațiunii apăruse silueta înaltă a unui vas cu pânze. Mult mai rapidă, nava lui Brownie Cassan trebuia să-l depășească ușor.

Malko luă binoclul. De aproape, aspectul velierului era, mai curând, dezolant. Coca verzuie, roasă de rugină, pânzele de pe

catarg îngălbenite și murdare. Un negru, singurul pe punte, ținea bara.

— Uite, asta este *Kenyen*, anunță Brownie. Sunt doi tipi din Mombása, care se vântură pe-aici de câteva zile. Vor să ajungă în Mozambic, să încarce vreo patru tone de fildeș. Cu rabla lor nu vor reuși niciodată... E putredă toată.

Velierul dispăru rapid la proră. Profitând de destinderea survenită, Malko socoti oportun să reia discuția.

— Aș vrea să mai văd o dată harta arhipelagului.

— E-n regulă, spuse australianul.

Întoarse capul și strigă:

— Rhonda, vino să-mi ții locul!

Claia de păr roșu buclat se zări imediat pe punte. De când plecaseră, femeia nu mai purta sutienul și pieptul bogat i se vedea distinct sub bluză. Sâni nu mai puțin fabuloși ca cei ai Irjei... Slipul minuscul abia îi acoperea șalele, bine cabrate.

Îi spuse lui Malko înainte de a se instala la bară:

— Dacă vă e foame sau sete, îmi spuneți.

— Lasă asta! i-o reteză scurt Cassan.

De dimineață, de când se sculase, o trata ca pe un câine. Agentul asista docil la acest scenariu, preferând să nu intervină.

Îl urmă pe australian, coborând scara spre careul de comandă. În fața cutiei scorojite a emițătorului radio, o hartă stătea întinsă. Malko avu o tresărire: nu era cea pe care o văzuse prima oară, cea cu adnotările făcute în creion. Pe bucata de hârtie din fața lui nu exista nici o mențiune. Brownie Cassan își bătea joc de el!

— Pe aici sunt adâncimi de patruzeci și de șaizeci de metri, spuse acesta punându-și degetul arătător pe un punct situat între insulele Bird și Denis. Aproape de cea dintâi este un fund de mare ridicat, altele două sunt la nord de Denis și unul mai mic la sud-est. Numai că trebuie să le găsești... Dai peste ele mai mult întâmplător, atâta cât te lasă vântul și curenții.

Arătătorul lui Brownie atinse nordul, dincolo de cele două insule.

— Vedeţi, pe aici adâncimea coboară imediat: 153, 165, 243, 245, 315 şi pe urmă se ajunge la 500 sau 600 de metri. Mai încolo începe marea „groapă" de 6 000 de metri.

Malko se aplecă să vadă mai bine zonele alburii de pe hartă, încercuite cu linii punctate, deci nesigure.

— Şi chiar nu putem şti exact unde se găsesc?

Australianul emise nişte sunete între râs şi mormăit şi arătă inscripţia de pe colţul mapei: „Harta 2948. Atenţiune, în zona situată la est de meridianul 55º 35' trebuie luate în considerare corecturi posibile, regiunea nu este încă suficient explorată."

— Aţi văzut? rosti triumfător marinarul. Şi nu-i o hartă veche, este ediţia 1986.

Agentul înţelese că nu se putea scoate nimic de la el.

— Cine v-a contactat pentru mâine? îl întrebă dintr-o dată. Nu-i prea frumos că mă lăsaţi deoparte...

— Dar nu-i deloc vina mea, protestă Brownie cu vocea sa tărăgănată. N-am putut refuza. Sunt cei de la SPUP şi dacă nu-i servesc, ar fi în stare să-mi retragă autorizaţia de navigare.

Era clar. Explicaţia furnizată de australian îi dădu senzaţia că-i fuge pământul de sub picioare. Abia dacă auzi din nou ţârâitul mulinetei.

— Zzzz...

Firul se derula rapid, dând semnalul că orice discuţie trebuie curmată.

— Gata! Îl avem. Este un ton mare...

Strigătul lui Brownie mobiliză întreg echipajul *Koalei*. Începea o lungă luptă.

* * *

Preţ de vreo 45 de minute, Malko participă activ la capturarea monstrului marin, cu sadică înverşunare, dorind parcă să uite de toate necazurile. În gândurile sale lăsase ca epava să-şi doarmă mai departe somnul pe un fund de mare.

Tonul fu tras din răsputeri pe punte, omorât cu ciocanul de lemn şi aruncat în ladă. Rhonda urma să-l transforme în prânz regesc, dar mai întâi anunţă cu veselie în glas:

— Acum merităm câte o bere, nu-i așa?

Coborî grăbită pe culoar și deschise frigiderul. Malko trebuia să-și schimbe maieul pătat de sângele peștelui răpus.

Trecând pe lângă Rhonda, aplecată după cutiile de bere, își lipi involuntar genunchiul de crupa ei. Locul era îngust, în plus tangajul vasului îi legăna involuntar. Dar roșcata nu păru deloc incomodată de această atingere. Se ridică, întinzându-i berea:

— Mersi, spuse Malko. Mai ținеți-o puțin până mă schimb.

Când ieși din cabină, paharul aburit îl aștepta pe măsuța din careu. Femeia începuse deja să frece puntea, făcând să dispară pata mare de sânge.

Privi încă o dată în jur. Într-un colț stătea sulul gros de hărți, puse una într-alta. Malko se apropie ca să le parcurgă repede. Nici acolo nu era aceea văzută la prima vizită. Cassan o închisese, probabil, bine undeva. De sus, Rhonda îl observa.

— Vă interesează navigația?

— Un pic.

Puse la loc sulul și urcă pe punte, alături de ea. Un pescăruș trecu în zbor pe deasupra, cu strigătul său ascuțit. Fata întinse brațul spre mare.

— Acolo este Bird Island, se vede bine.

Malko zări la orizont o limbă de pământ străjuită de cocotieri. Insula din povești...

În timp ce tânăra scotea tonul din cutie pentru a-l tranșa, agentul privea absent în zare, gândindu-se cum ar putea recupera, totuși, prețioasa hartă. Îl scoase din meditații un stol uriaș de păsări, cu fâlfâitul de aripi și strigătele lor. Se ridicaseră de pe insula de care *Koala* se apropiase pe nesimțite. Nu mai erau departe de țărm.

— Ancora! strigă Brownie de la cârmă.

Imediat, Rhonda lăsă tonul și alergă spre proră pentru a elibera masiva ancoră prinsă cu lanțul. O ridică aparent cu ușurință, pentru a o arunca peste bord. Dar, parcă era un făcut; o scăpă din mâini și aceasta se prăbuși pe punte, cu zgomot. Urletul lui Cassan îl făcu pe Malko să tresară.

— *Stupid broad!*[1]

Australianul se repezi pe puntea din față, apucă ancora și o aruncă în apă. Privi furios urmele lăsate în pardoseala punții și văzu că nu erau mici. O palmă grea răsună pe obrazul fetei și o făcu să dea înapoi, până în marginea bordajului, gata să alunece în gol. Nici un protest, nimic nu se auzi din gura ei. Puterea obișnuinței...

— Acum trebuie să repar totul cu mâna mea, mai bombăni Brownie și incidentul fu închis.

Între timp, uruitul strident al lanțului ancorei se oprise. *Koala* rămânea fixată la vreo cincizeci de metri de o plajă strălucitor de albă, străjuită de falanga cocotierilor, până la rădăcina cărora ajungeau valurile cele mai mari. Peisaj aproape ireal de frumos.

Brownie Cassan tăie alimentarea motoarelor, ceea ce urcă și mai mult diapazonul corului de păsări, care zburau în stoluri dese.

— Va trebui să înotăm până la mal, atenționă cârmaciul. Nu ne putem apropia mai mult, din cauza recifelor de corali. Cu grijă, sunt rechini!

Malko plonjă imediat. Contactul cu apa, pe pielea sa încinsă și plină de sare, îi dădu o senzație delicioasă. Înota pe spate, trecând peste crestele unor corali ieșiți din mare. Ajuns pe plajă, trebui s-o traverseze în salturi mari, atât de fierbinte era nisipul fin și alb ca sarea pisată. Se aruncă sub umbra frunzelor uriașe, ca să-și poată relua suflul. Pe vas, Brownie și Rhonda discutau agitat, se vede că o nouă controversă survenise. Ca să nu asiste la încă vreo palmă usturătoare, austriacul întoarse spatele către mare și porni pe o cărare ce ducea cotit în interiorul insulei.

O priveliște neobișnuită îl opri pentru un moment, căci o stâncă sau un mușuroi de pământ se afla în plină mișcare... Nu era așa ceva, ci pur și simplu o țestoasă uriașă, cântărind cam două sute de kilograme!

Puțin mai departe, descoperi o poiană însorită, cu câteva bungalow-uri și o terasă îmbietoare. O voce îl strigă:

---

1. Proasta proastelor!

— Hei, cine eşti?

Din desiş, apăruse un tânăr bărbos, slăbănog şi foarte bronzat, care-l privea cu sprâncenele încruntate interogativ.

— Şi mata? replică Malko.

— Eu sunt proprietarul insulei, spuse bărbosul pe un ton emfatic.

— Iar eu sunt de pe *Koala*, adăugă agentul tot atât de autoritar. Am venit să beau un pahar.

Celălalt se calmă pe dată.

— Aşa, sunteţi cu Brownie! Fiţi binevenit, nu ştiam de unde aţi apărut.

Corul păsărilor devenea exasperant, acoperindu-le cuvintele.

— Poftiţi la bar...

Intrară pe portiţa localului în aer liber, decorat cu uriaşi peşti uscaţi, de toate formele. Înăuntru erau mese de bambus şi scaune împletite din răchită. O chelneriţă bosumflată veni să ia comanda.

— Un Perrier cu gheaţă, ceru Malko.

Reperase în dosul tejghelei o frumoasă colecţie de sticle. Nu lipseau Moët el Chandon, Ballantine's, JB şi altele. Civilizaţia nu era departe. Patronul se apropie din nou de vizitator.

— Aţi venit să pescuiţi?

— Nu tocmai, mărturisi. Sunt agent de asigurări şi caut epava unui cargo care a a naufragiat nu de mult prin aceste locuri, *Laconia B.*

— Da, da confirmă bărbosul, este cel eşuat acum cincisprezece zile, la nord de Denis. Nu-l veţi găsi, însă, aici. Trebuia să vă ghideze Brownie. Cunoaşte fundul oceanului ca pe propriul său buzunar. Trece des pe la noi, ca să-şi ducă ocazionalii clienţii la pescuit, în zona insulei Denis. Sunt 40 de mile până acolo.

— Este sigur că vasul s-a scufundat în apropiere de Denis? întrebă interesat Malko.

Interlocutorul său întinse mâna spre cutia unui radio vechi, aşezat pe o masă, aproape de tejgheaua barului.

— Am recepționat personal semnalele SOS. Stau de obicei pe frecvența 2182, acolo de unde vin mesajele de salvare. Spuneau că au trecut la tribord de farul de la Denis, înainte de a se ciocni cu o stâncă nesemnalată în hărți. S-au scufundat, așadar, la nord de far. Este ruta obișnuită a navelor care merg spre Socotra.

— Înțeleg, spuse Malko, terminându-și băutura. Vom pleca la Denis.

— Să vă întoarceți tot pe la noi. Acolo nu-i decât farul și țărmul pustiu. Nici o posibilitate de cazare.

Agentul se grăbi să ajungă, din nou, pe *Koala*. Străbătu în salt plaja încinsă ca un cuptor, răcorindu-se în apa prea puțin rece. Trase iarăși un crawl dorsal, întinzând bine mușchii brațelor, fără să se sinchisească de rechini. Noroc că nu-l reperaseră...

Brownie Cassan sorbea pe punte din coniacul Gaston de Lagrange adus de Malko, pentru a mai schimba monotonia berilor. Se scutură de stropii de apă și veni lângă australian.

— Ei, vă place la Bird Island? încercă să-l ironizeze acesta.

— Nu e rău, rosti apăsat Malko, dar preferam insula Denis. Acolo trebuie să fi eșuat *Laconia*. Mi-a spus-o proprietarul insulei, care a recepționat SOS-ul.

— Așa... Dar nu cred să fie la Denis, se burzului Brownie. În plus de asta, sunt 40 de mile până acolo și încă 50 ca să ne întoarcem la Mahé. Șapte sau opt ore pe mare. N-avem astăzi timp. Oricum, trebuie să fiu până la șapte seara înapoi în port, fiindcă vine un mecanic să vadă ce are Diesel-ul din stânga.

N-avea nimic. Motorul suna perfect normal... Înțelese că nimeni nu-l va convinge pe Brownie să ia direcția stabilită. Reprimându-și furia, își confecționă un ton conciliant.

— Foarte bine. Ne întoarcem, pescuind.

— Gata, pornim! se grăbi cârmaciul. Rhonda, urcă ancora!

În timp ce perechea făcea pregătirile, Malko se instală în scaunul central de pescuit. Reîncepu să calculeze. Soluția la problema lui se găsea pe *Koala*, dar nu-l putea manevra pe versatilul navigator. Acestuia îi era teamă de ceva. Deci, mai întâi

va ocoli obstacolul. Mai exact, va găsi harta cu adnotările precise ale fundului mări. Cu poziția unde probabil că se scufundase *Laconia B*. După aceea, va vedea...

Un plan se asambla treptat în mintea lui. Să utilizeze elementele de care dispunea, așa puține, câte erau. În acele clipe își dorea numai ca peștii să nu se înghesuie înspre undițele aruncate la pupă. Doar că, așa cum știa prea bine, peștele trage mai ales în orele după-amiezii. Atunci când este cel mai cald...

* * *

O bruscă senzație de răcoare îl făcu pe Malko să se trezească din toropeală. Nava tocmai trecea în dreptul unei insule mari, care acoperise soarele spre asfințit. Mai multe lumini străluceau pe mal. Recunoscu insula Praslin. Așadar, nu mai erau departe de Mahé. Se ridică pentru a veni lângă Brownie.

— Ehei, ați tras un somn bun! exclamă foarte jovial australianul.

Rhonda era jos, harnică precum furnica. Și noaptea trebuia să aibe grijă de averea stăpânului.

Când începură să se vadă și luminile din Mahé, cârmaciul puse întrebarea:

— Unde coborâți, la Yacht Club sau la *Fisherman's*?

— Am lăsat mașina la Yacht, răspunse Malko.

Brownie Cassan stătea în fața agentului, observându-l cu ochii săi mici și maronii. Desigur, își aștepta suta de lire.

De pe *Koala,* fusese coborâtă micuța barcă pneumatică. Agentul, schimbat și îmbrăcat, scotocea prin buzunare și scoase o exclamație de regret, cu un aer total nevinovat.

— Al naibii, mi-am uitat portofelul acasă. Trebuie să veniți cu mine. Bem și un pahar. Plătesc eu...

Australianul refuză nemulțumit:

— Nu pot, aștept mecanicul pentru motor. Să meargă Rhonda. Se va întoarce cu autobuzul.

— E-n regulă, conveni agentul.

Tânăra femeie coborî să se îmbrace. O bluză decolorată și un șort pus peste slipul de baie, erau hainele de stradă. Ba chiar și o pereche de sandale de cauciuc, care fuseseră, cândva, roșii. Brownie se apropie de ea și-i șopti ceva ce Malko nu putu să audă.

Coborâră în barcă și femeia o pilotă până la borna de acostare. La fel de tăcută, se urcă în Cooper-ul încins de căldura zilei.

În momentul în care Malko vira spre Bademier Avenue, un sunet insolit îl făcu să-și întoarcă privirea.

Rhonda plângea cu hohote.

Capitolul IX

Agentul puse frâna imediat și trase pe dreapta. Tânăra australiancă își continua hohotele de plâns, ghemuită pe scaunul mașinii. Simțindu-se observată, încercă să se stăpânească și spuse cu o voce întretăiată de lacrimi:

— Oh, vă rog să mă scuzați, sunt disperată... În unele momente, simt că nu mai pot suporta. Brownie e atât de brutal. Dacă ați ști ce-a putut să-mi zică acum, înainte de a pleca.

Malko puse mâna pe genunchiul ei gol.

— Am văzut și eu cum se poartă. Ce-a mai zis?

— Mi-e rușine. A spus să vă cer niște bani în plus, pentru repararea punții.

Îi adresă un zâmbet de încurajare.

— Ei, atunci înseamnă că nu sunteți prea grăbită. Vă invit la restaurantul hotelului, să luăm masa. Asta o să vă mai schimbe gândurile.

Rhonda aruncă o privire dezolată către șortul ei ponosit.

— Dar nu pot merge așa! Și nici n-am de ce să mă întorc pe navă, ca să mă schimb. N-am ce îmbrăca, măcar o rochie. Nimic nu-mi cumpără...

— Nu-i o problemă, se rezolvă... adăugă Malko, mereu zâmbitor. Luăm pe drum tot ce ne trebuie.

Porni Cooper-ul și puțin mai departe viră spre centru, oprind la Victoria House, unde se aflau magazine de lux. Cu greu, reuși s-o convingă pe Rhonda să coboare. Era timiditatea însăși. Dar, decepție... Elegantele shopuri închideau toate la 17,30. Ca în Marea Britanie.

— Parcă există prin preajmă un bazar indian, își aminti Malko, aici, pe undeva.

Porniră din nou. Bazarul se afla la câţiva paşi, chiar alături de sediul PSUP. Asistară la plecarea unei camionete pline cu membri de partid, toţi înarmaţi cu Kalaşnikov-uri. Se duceau la un exerciţiu de noapte „anti-terorist". Indianul îi primi pe cei doi cu braţele deschise. Avea, într-adevăr, de toate. Malko o forţă pe tânără să-şi ia două rochii, una neagră, decoltată, de seară, pantofi şi produse de cosmetică. După cumpărături, reluară drumul spre Beauvallon.

Aproape comic, Rhonda strângea la piept pachetul cu lucruri, de parcă avea în el aur. Abia ajunşi în bungalow-ul lui Malko, femeia se şi repezi la baie, închizând bine uşa după ea.

* * *

Uşa băii se deschise, pentru a face loc unei femei de nerecunoscut. Sânii bogaţi păreau să ţâşnească afară din decolteul rochiei negre. Pantofii cu toc alungeau şi mai mult gambele suple. Coama de păr roşu, pieptănat cu grijă, îi dădea o aureolă de foc.

— Eşti superbă, Rhonda... declară sincer Malko. Cu adevărat, ar trebui să revii la civilizaţie.

Mai era un amănunt. Agentul se apropie prevenitor de ea şi îi scoase uşor ochelarii. O aduse apoi în faţa oglinzii şi întrebă:

— Ei, cum ţi se pare?

Rhonda avu un surâs ruşinat şi copilăros, dublat de o privire încântată.

— Fără ochelari văd totul ca prin ceaţă, mărturisi ea.

— Nu face nimic, te voi ghida eu... Hai la cină!

Australianca se încruntă din nou.

— Dar nu trebuie să ajung prea târziu înapoi.

— N-avea grijă, o linişti el. Îţi dau banii pe care i-a cerut şi n-o să mai zică nimic.

Restaurantul de la *Fisherman'n Cove* era, ca de obicei la oră târzie, aproape pustiu. Turiştii mâncau economicos pe la casele lor.

— E sinistru aici, spuse Malko. N-avem unde merge în altă parte?

Rhonda ezită câteva clipe.

— Mai e *Pénélope*, la Beauvallon. Au şi carne, se pare.

— Să mergem atunci, la *Pénélope*!

Urcară în jeep. Malko mână încet, pentru ca Rhonda să nu-şi deranjeze coafura. *Pénélope*, un fel de terasă la marginea plajei, avea tot felul de decoraţii din bambus şi împletituri. Chelneriţa, surprinzător, era o femeie albă. Le aduse cartea de meniuri şi vinuri, împreună cu câte un Martini Bianco, oferit de patronul localului. Rhonda nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de bucurie.

— În sfârşit, mănânc şi eu friptură. Brownie nu-mi dă decât peşte, ca să facem economie. M-am săturat...

Comanda luată, reîncepu cu mărturisirile:

— Nu trebuia să plec din Australia. Dar el îmi povestea că, aici, o voi duce ca în vis. Cum eu mă cam plictiseam... Mi-a plăcut întotdeauna marea. N-am ştiut, însă, că voi ajunge să muncesc pe *Koala* ca o slugă de rând şi fără un ban pentru mine. Nici cu ce să mă îmbrac, n-am.

Femeia părea să ignore că sclavia fusese desfiinţată cu un secol şi ceva în urmă... Malko îi turnă un pahar din aşa-zisul Bordeaux, de fapt un vin algerian pritocit de localnici.

— Hai să uităm de toate necazurile, astă-seară...

Abia termină fraza, că pe terasă intrară trei persoane.

Raşid Mounir, cu torsul mulat într-o cămaşă roz-bonbon, alături de o frumoasă brună şi...Stupoare! Însuşi Bill, responsabilul SPUS, pe care-l credea mort, de-a binelea. Scăpase ca prin minune din accident, plonjând din Toyota în prăpastie, înainte ca aceasta să facă explozie. Aşa cum avea să afle Malko mai târziu.

Micuţul, dar tenacele activist de partid remarcă imediat perechea de la masă. Ochii săi plini de răutate se opriră asupra agentului. Era limpede. Departe de a fi încheiată, lupta trebuia să continue. Când noii vizitatori s-au aşezat şi ei, Rhonda şopti cu teamă în glas:

— Ştiţi cine-i ăla mic? Chiar omul care a închiriat *Koala* pentru mâine. Era şi cu celălalt individ, când au urcat pe vas.

Malko încercă să schiţeze un zâmbet. Inutil de a intra în panică...

— În seara aceasta nu mă ocup de nici un fel de probleme, repetă el cu hotărâre.

Implicarea lui Bill în toată afacerea, dovedea un lucru. Anume, că nu activează numai sub ordinele oficialităţilor guvernamentale. Altfel l-ar fi urmărit direct pe Malko, imediat după „accidentul" Toyotei. Era, deci, într-o acţiune pe cont propriu. Ce prostie, că nu au rămas la *Fisherman's Cove*...

Rhondei, însă, nu-i mai păsa de Bill. La al treilea pahar din falsul Bordeux, trase un suspin adânc:

— Ce mult e de când n-am mai fost într-un restaurant!

Sosirea fripturilor îi mări şi mai mult entuziasmul. Chiar dacă era vorba de un bivol kenyan, ieşit de mult la pensie, deghizat în file cu sos picant...

Stoic, Malko se angajă în confruntarea cu bătrânul ierbivor, tare ca piatra. Încă o dată, avea de ce să regrete vizita sa la *Pénélope*.

* * *

— Sunteţi aşa de gentil cu mine, murmură Rhonda, cu vocea cam îngânată. Aşa de gentil!

Mâna ei se opri pe braţul lui Malko, care i-o luă pentru un sărut reverenţios. Profită de buimăceala femeii, ca să-i pună întrebarea:

— De ce lui Brownie îi este atât de frică de acest Bill?

— Înainte, îi dădea bani ca să obţină permisul de lucru, explică australianca. De când lucrurile s-au mai schimbat pe aici, Bill îl forţează să dea şi informaţii poliţiei. Altfel, ameninţă că-i va confisca vasul.

— Dar ce vor ei să afle? reluă Malko impasibil.

— Să ştie dacă nu sunt vase care transportă arme pentru contrarevoluţionari. Sau dacă a aflat de ceva nemulţumiri la

adresa guvernului. Brownie le închiriază *Koala* pentru o nimica toată. Ca și mâine. L-au speriat că-și poate pierde autorizația de navigare.

— Înțeleg, confirmă agentul.

Așadar, tot vechile procedee... Cassan îi va duce la bancul de corali, unde zăce nava *Laconia B.* După care irakienii n-au decât să scoată la suprafață întreaga încărcătură, sub nasul celor de la CIA. Bună treabă... Nici nu se putea altfel.

Malko lăsă iarăși neatinsă crema caramel, sinonimă calcarului de tencuială. Ceru nota și plăti. Trecând pe lângă masa lui Rașid Mounir, luă ostentativ pe Rhonda de talie.

— Mergem să dansăm. Știi un loc, undeva?

— Ar fi bine să ne ducem la *Bubble's Club*, dincolo de Victoria, spuse femeia. Dar nu cred că o să vă placă...

— Cu tine, îmi place oriunde, continuă agentul pe același ton.

Australianca reprezenta principala lui șansă. Poate, chiar singura.

— Capul mi se cam învârtește, mărturisi ea, trântindu-se în Cooper. Am băut prea mult!

— Ba nu, insistă el, totul e-n regulă.

Cum întoarse pe drumul spre Victoria, pustiu la acea oră, își puse mâna dreaptă pe genunchiul Rhondei și n-o mai luă de acolo.

* * *

Mai multă lume se afla la *Bubble's Club*, în semiîntunericul unei săli pline de fum, traversată de fâșiile colorate de lumină și în ritmul unei orchestre dezlănțuite. Nu era nici mai bine, nici mai rău, ci doar ca în oricare discotecă din lume. Trei chelnerițe, foarte decoltate, aduceau de la barul din spate, băuturile. Malko și Rhonda se așezară la o masă străjuită de împletituri din bambus, cu vedere spre scaunele înalte ale barului, ocupate de frumuseți locale, de închiriat. Femeia se lăsă tot mai adânc sprijinită pe umărul bărbatului care o însoțea.

— Dansăm! dădu ea semnalul.

În locul formației zgomotoase, plecată în binecuvântata pauză, se difuzau acum discuri mai puțin demolatoare. Câteva perechi de turiști albi își roteau trupurile transpirate pe ringul de dans. Rhonda se lipi strâns de Malko și ridică ochii tulburi către el.

— Mi-e atât de bine. N-aș mai pleca deloc, de aici. Dar se face târziu...

— Ei, lasă, poate că banii îl vor convinge pe Brownie să mai scoată bătaia din program, spuse Malko împăciuitor.

Australianca nu-l contrazise, lăsându-se purtată de undele rotirilor pe ring.

— Așa-i, mă simt atât de bine în seara asta...

Fără îndoială, pentru agent sosise momentul de a trece la acțiune.

— Să facem câțiva pași pe plajă. Mai schimbăm puțin aerul...

Chelnerițele și vedetele feminine de la bar îi urmăriră îndelung, cu privirile pline de regret. Dispăreau niște posibili dolari.

Pe nisipul plajei, Rhonda își scoase pantofii cu toc.

— Nu vreau să-i stric, spuse ea ca o fetiță cuminte.

Malko nu prelungi prea mult interludiul plimbării pe jos. O ghidă astfel, încât să revină curând la Cooper-ul parcat în apropiere.

Urcată pe locul ei, femeia ridică privirea spre stelele mari și strălucitoare, așa cum se pot vedea numai pe cerul tropicelor. Desigur, n-avea nici o poftă de a se întoarce pe *Koala*.

Malko începu s-o privească altfel, cu destulă tandrețe. Părea, într-adevăr, atât de fericită...

Fără să rostească vreun cuânt, Rhonda se aruncă spre el, cu buzele întredeschise, lipindu-le de ale sale într-un sărut pasional. De parcă până atunci numai la asta-i fusese gândul și se reținuse din răsputeri. Corpul tinerei se lipi strâns de cel al lui Malko, degetele îi frământau părul și ceafa. Aproape că-și pierduse și el controlul. După episodul nefericit cu finlandeza, în

sfârşit găsise o femeie doritoare. Când mâinile sale îi atinseră sânii prin ţesătura fină a rochiei, ea se cabră ca un căluţ. Rămaseră aşa, strânşi în braţe, tot mai mult excitaţi, uitând cu totul de locul în care se aflau. Femeia îl îmbrăţişa cu atâta frenezie, ca şi cum întreaga ei viaţă depindea numai de aceasta. Era pe jumătate culcată pe scaunul rabatabil al Cooper-ului. El şi-ar fi recâştigat sângele rece, dacă degetele nu descopereau, sub rochia mătăsoasă, goliciunea trupului cald. Rhonda îşi lăsase slipul la baie. Maşinal, în deplină tăcere, o răsturnă pe spate, sprijinind-o de uşa laterală. Parcă înţelegându-i intenţiile, ea desfăcu picioarele, cu dreptul aşezat deasupra volanului. Malko îi ridică rochia, descoperind pântecul şi şoldurile. O pipăi pretutindeni. Adevărată lavă fierbinte...

Australianca aştepta cu nerăbdare împlinirea dorinţelor sale. Dar, tocmai în acel moment, un grup zgomotos ieşi de la *Bubble's* şi observă scena. Imediat, una din fete strigă ceva în limba locală, iar restul echipei izbucni în râs. Rhonda, speriată şi ciufulită, se ridică în grabă, aşezându-şi rochia la loc. Momentul fericit trecuse...

— Scuzaţi-mă, şopti ea cu capul ascuns sub umărul lui. Mi-e atât de ruşine. N-aş fi vrut să mai plec... Numai să dorm în braţele tale, până mâine dimineaţă.

Mai mult bâlbâia cuvintele, încurcând formulele de politeţe. Malko îi trecu protector braţul în jurul umerilor goi, ce mai fremătau încă, parcă în pragul orgasmului. În sinea lui, blestema pe noctambulii care stricaseră deliciul unui act sexual firesc şi necesar. Gata, acum era cazul să treacă la treabă...

— Rhonda, spuse el după câteva secunde de linişte, îţi fac o propunere. Ai putea să câştigi mulţi bani şi chiar să-l laşi pe Cassan.

Tânăra femeie tresări, înţelegându-l greşit.

— Dau nu vreau deloc... Eu nu sunt de vânzare!

— Nu, desigur, o calmă agenul, nu e vorba să te prostituezi. Ştii bine că lucrez pentru o companie de asigurări. Dacă recuperăm epava, voi primi o răsplată regeasca. *Laconia B* trebuie să fie undeva, pe un banc coralier, la nord de Denis. Poziţia

exactă se află notată pe harta ce mi-a arătat-o Brownie în prima zi. De atunci, însă, și-a schimbat intențiile, nu mai vrea să mergem. Motivele sunt clare, alții îl presează să facă explorarea. Bill și amicii lui... Iată, de aceea, dacă tu mi-ai putea aduce această hartă, sau dacă vei putea s-o copiezi, am fi siguri că vom încasa prima de asigurare. Asta e tot!

Rhonda îl asculta cu sprâncenenle încruntate.

— Nu înțeleg prea bine, spuse ea nedumerită. De ce Bill vrea neapărat să găsească epava? Ce-i trebuie așa ceva?

— Crede că la bord sunt obiecte de valoare. Asta îl interesează.

Australianca îl privea oarecum descumpănită, fără prea multă convingere.

— Aș putea câștiga și eu trei sau patru sute de lire? întrebă copilărește.

Malko râse molcom și o sărută în colțul buzelor.

— Mult mai mult. Îți garantez eu cincizeci de mii de lire sterline, dacă mă ajuți să regăsim *Laconia B.*

— Cincizeci de mii...

Nu-i venea să creadă, dar aerul concentrat al lui Malko o convinse definitiv.

— Dar, mă vei proteja? Rămâi cu mine, până când pleci din Mahé?

— Bineînțeles, nu te las. Să știi, însă, că avem nevoie și de un alt vas pentru explorare.

— Da, cred că putem rezolva și asta. Mă gândesc la corabia kenyenilor, veche și urâtă, dar plutește... Au mare nevoie de bani.

— Bun, îi luăm pe kenyeni, stabili Malko. Cu harta, cum ai să faci?

Rhonda îl privi drept în ochi. Îi trecuse toată amețeala, era perfect lucidă.

— Mă întorc pe *Koala*. Sigur că Brownie este beat la această oră. O fi băut toată seara la Yacht Club. Iau ușor harta, știu unde a ascuns-o. Ți-o aduc și rămân cu tine.

Totul părea atât de frumos, că lui Malko îi veni să urle de fericire. Rămași fără orientare, Bill și irakienii săi vor pierde timp, chiar dacă dispun de ajutorul australianului.

— Teribil! spuse el. Ești sigură că toate vor decurge cu bine?

— Absolut, confirmă fata. Îl cunosc prea bine pe Brownie. Chiar dacă s-ar trezi pentru o clipă, îi dau banii și scap de el.

Malko nu mai stătu pe gânduri și porni mașina. Traversară toată coasta în tăcere, stopă în față la Yacht Club, care era cufundat în întuneric. Scoțând banii din portofel, numără în plus cu cincizeci mai mult decât avea de dat cârmaciului.

— Iată-i, spuse grăbit.

Rhonda luă prețioasele bancnote, ținându-le strâns în mână.

— Cum vei reveni? întrebă agentul. Dacă în barcă dai drumul la motor, poate să te audă.

— Voi folosi numai vâslele. Să mă aștepți tot aici.

Se ridică în vârful picioarelor ca să-i mai dea un sărut tandru. Apoi, fugi spre chei, fără să privească înapoi. O barcă aștepta pe mal. Brownie avusese grijă să asigure întoarcerea sclavei sale cu banii...

Rămas singur, Malko încercă să se destindă puțin. Cu un gând, totuși, de îngrijorare. Știa că Rhonda riscă mult în această încercare. Va reuși oare?

Începu să privească minutarele ceasului Seiko Quartz. Păcătoasă meserie mai avea...

Capitolul X

Lui Brownie Cassan i se păru că aude prin somn, un zgomot care-l trezi brusc. Sări de pe cușetă, alarmat. Era, probabil, Rhonda. O așteptase la Yacht Club până aproape de miezul nopții.

Împărțit între proasta dispoziție și o poftă perversă de a face dragoste cu ea, se duse s-o caute. Dar ușa celeilalte cabine era blocată. Numai în slip, cu picioarele goale, se îndreptă spre careul de comandă, chemând-o cu glas răgușit:

— Rhonda!

Se aștepta ca tânăra femeie să răspundă imediat. În loc de asta, zări în penumbră o vagă siluetă, care dădea să fugă pe scară.

Un hoț! Reuși să-l prindă pe fugar la marginea punții și îi înlănțui picioarele cu ambele mâini. Amândoi se prăbușiră deodată. În același moment, recunoscu, surprins, pe Rhonda. Ținea în mână un rulou de hârtie... Stupefacția îi paraliză, pentru o clipă, mișcările. De ce oare, fugea așa?

— Ce te-a apucat, ai înnebunit? se răsti el.

Se ridicară și Brownie o împinse înapoi în careu, aprinzând lumina. Rhonda se afla înaintea lui, îmbrăcată într-o rochie pe care n-o cunoștea. Ruloul din mâna ei era o hartă. I-o smulse și se uită. Văzând despre ce era vorba, simți un nod în stomac.

Apucă femeia de gât și o lipi de perete.

— De ce ai luat-o pe asta?

Ea nu răspunse, mută de groază. Brownie Cassan oscila între furie și teamă. Nu mai era de glumă, toată existența sa se afla pusă în joc. Pe Bill nu putea să-l domolească doar cu promisiuni. Iar fără hartă, n-avea cum să-i îndeplinească ordinele.

Sub mână simțea, pulsând, arterele de la gât ale Rhondei. Ceea ce îi declanșă instincte sadice. Strânse și mai tare, strigând:

— Cine ți-a dat rochia asta, îmi spui?

Cum iarăși nu primi vreun răspuns, apucă de sus țesutul mătăsos și trase cu putere, rupându-l până la brâu. Pe pieptu-i dezgolit, aruncă un scuipat gros.

— Te-ai culcat cu ăla, curvă ce ești! urmă furios, uitând toate instrucțiunile date victimei sale, la plecarea în oraș cu Malko.

Lăsând rochia, Brownie apucă din un pumnalul și lipi vârful ascuțit de stomacul femeii.

— Mărturisește, cine ți-a cerut să-i aduci harta asta, altfel te spintec! scrâșni el printre dinți.

— El, el, recunoscu Rhonda disperată. Lasă-mă, te implor...

Brownie Cassan rămase tăcut, câteva secunde. Își dădea seamă de gravitatea celor întâmplate. Dacă ar fi avut somnul mai adânc, a doua zi ar fi fost aruncat în închisoarea din Victoria, sub un pretext oarecare, iar vasul urma să fie confiscat. Toate, din cauza acestei otrepe.

Eliberând-o din strânsoare, îi trase un dos de palmă atât de puternic, încât femeia se prăbuși la pământ. Începu s-o lovească pretutindeni, în burtă, peste sâni și în cap, pe unde nimerea cu picioarele. Rhonda nu scotea nici un strigăt, atât era de îngrozită. Acum, el îi apucă pletele răvășite și o trase până la marginea cabinei, unde se aplecă deasupra ei, amenințând-o cu lama pumnalului:

— Dacă te mai miști de aici, sau chemi pe cineva, te sugrum îndată.

Se ridică și, la plecare, îi mai trase o talpă în stomac, atât de tare că Rhondei îi scăpă un geamăt de suferință.

Urcă pe punte și își aprinse o țigară, încercând să se mai calmeze. Da, va trebui să se descotorosească de femeia asta. Își va lua alta, poate o indigenă, din parte locului. Până atunci, însă, are nevoie de ea, ca să-i facă treaba și pilotajul.

Privi în direcția Yacht Clubului. Celălalt, probabil, trebuia s-o aștepte pe chei. Luă harta de pe jos, o închise în sertar, iar

cheia şi-o aşeză în buzunarul cu fermoar al bluzei de zi. Venise rândul sticlei de coniac Gaston de Lagrange, pe care o duse la gură fără să mai toarne în pahar. Mai era jumătate şi nu se opri decât atunci când ajunse la fund. Căldura alcoolului îi alungă spaimele. Se simţea din nou stăpân pe sine.

Într-un târziu, se întinse iarăşi pe cuşetă, după ce închisese cu grijă toate uşile.

* * *

Malko mai privi o dată la ceas: o oră şi jumătate de când Rhonda plecase spre *Koala*. Nici o şansă ca ea să mai revină. Nu văzuse, nici n-auzise nimic de pe vas. Regreta că a trimis-o pe biata femeie direct la masacru.

Copleşit de remuşcări şi de tragicul situaţiei, dădu drumul la motor şi Cooper-ul şi demară din faţă de la Yacht Club.

Pe Badamier Avenue mai încercă o dată să vadă nava, în locul în care stătea ancorată. Ce i s-o fi întâmplat roşcatei ?

Acum, nu mai exista nici un mijloc direct de a obţine harta. Doar luând cu asalt vasul, ceea ce comporta anumite probleme tehnice...

Traversă în trombă Victoria şi se angajă în panta care ducea la drumul spre Beauvallon. A doua zi, Bill şi oamenii săi îşi vor începe explorările. Din păcate, erau bine ghidaţi de instrucţiunile pe care le aveau.

Opri în parking-ul pustiu de la *Fisherman's Cove* şi se duse la bungalow-ul său. De data aceasta, nimeni nu-l aştepta. Se roti pe loc, deschise uşa cu geam ce ducea la peluză şi ieşi pentru a se destinde puţin. Alături, întregul hotel părea cufundat în somnul de noapte. La nereuşita profesională, se adăuga sentimentul frustrării sexuale. Mai rău decât cu finlandeza, deunăzi.

Încercă să-şi alunge din minte toate cele întâmplate, pentru a se putea concentra asupra problemei sale actuale: cum să-i împiedice pe irakieni să recupereze *Laconia B*?

Singurul care-i putea fi de ajutor, era numai Dervişul. Dar unde să-l caute pe agentul israelian? Ar fi trebuit să aştepte

până ce acesta îl va contacta din nou. Și putea să fie prea târziu.

Descurajat, se pregătea să reintre în cameră, tocmai când privirile sale se opriră pe ușa vecinei. Iar asta îi dădu ideea. Ce-ar fi să-i facă o vizită nocturnă? În cel mai rău caz, îl va trimite la plimbare. Iar invers, își va calma, măcar, dorința ardentă de sex. Și poate că-i va prilejui găsirea unei soluții.

Se ridică în vârful picioarelor spre fereastra din jumătatea de sus a ușii, la fel ca a sa. Superb! Era deschisă. Băgă mâna înăuntru, căutând pe pipăite zăvorul yalei, îl găsi și trase de el. Ușa se deschise, încet. Malko se strecură în cameră, dând la o parte perdelele ușoare, din spatele ușii.

Șocul, care veni fulgerător, aproape că îl culcă la pământ. Fusese asaltat de o fiară. Un braț musculos îi strângea gâtul, în timp ce celălalt îi apăsa cu forță trunchiul. Agresorul era gata să-i rupă coloana vertebrală. În aceeași clipă, un miros cunoscut de parfum îi învălui nările: Cabochard!

Cu un efort supraomenesc, se eliberă din strânsoare, strigând cu o vocea aproape strangulată:

— Irja! Sunt eu, Malko...

De îndată, brațele care-l sufocau slăbiră presiunea, permițându-i să-și reia suflul. Lumina se aprinse. Irja, numai cu un slip alb de nylon pe ea, nepieptănată, cu ochii întunecați, îl privea într-un amestec de furie și curiozitate.

Se mai însenină când Malko, ridicat în picioare, îi spuse pe tonul său familiar:

— Nu cumva ai crezut că vreau din nou să te violez!

Finlandeza îi aruncă o privire suverană.

— Am auzit zgomot. Cum mă pricep un pic la judo... Crezusem că e vreun hoț.

— Ceea ce ar fi însemnat un hoț mort, glumi mai departe agentul.

Ea nu păru să fi gustat ironia.

— Dar ce făceai în camera mea, la această oră?

Răspunse șăgalnic, încercând să uite durerea acută de la gât:

— Ghici! Acum, că aproape m-ai lichidat, ar trebui să-mi oferi o compensație.

Se apropie de femeie ca să-o îmbrățișeze. Ea se degajă ușor.

— Nu acum. M-ai speriat prea rău. Dar dacă ții neapărat, poți să te culci pe patul de alături. Mâine dimineață, poate-mi schimb părerile.

Se culcă la locul ei, fără să-și scoată slipul. După ce închisese ușa, Malko se strecură în așternut. Seara fusese bogată în emoții.

Adormi fără să-și dea seama, în ciuda durerilor provocate de tratamentul dur, dar perfect justificat, al finlandezei. Ar fi vrut să se scoale devreme pentru a-i aducă un omagiu acestei femei, înainte de a pleca în misiune.

* * *

O senzație de căldură îl făcu pe Malko să se trezească. În secunda următoare, realiza că un suflu de aer cald ajunsese la el, prin ușa întredeschisă. Se ridică încet, cu respirația tăiată, ciulind urechile. Ceva îl sesiză în mod deosebit. Respirația Irjei, pe patul vecin, nu era cea a unui om care dormea. Și ea se trezise.

Urmă un scârțâit ușor. Persoana, care crăpase numai un pic ușa, mărea deschiderea. Reflexele profesionale ale lui Malko îi reveniră imediat. Cu grijă, se lăsă să alunece jos din pat și rămase ghemuit, în penumbră. Ezita s-o alerteze și pe finlandeză. S-ar fi declanșat o catastrofă. Două umbre traversară rapid pragul. Simți o strângere în coșul pieptului. Era gata să țâșnească din ascunzișul său, dar totul se petrecu extrem de repede. Una din siluete alunecă pe lângă el, îndreptându-se spre patul în care dormise. Fulgerător, ridică brațul și lovi cu sete locul unde trebuia să fie cel căutat. A doua siluetă tocmai se îndrepta către patul finlandezei, când Malko sări în spinarea agresorului său, strigând intempestiv:

— Irja, atenție!

Strângea torsul negrului, îi simţea respiraţia gâfâită şi mirosul acru de sudoare. Simultan, auzi zgomotul a două corpuri prăbuşite şi un urlet de durere. Nu era glasul Irjei...

Omul pe care-l ţinea Malko se zbătea cu furie. Deodată, simţi ca o arsură pe braţ şi-şi eliberă prizonierul. Noroc că ştia poziţia întrerupătorului şi aprinse brusc lumina. Scena ce se oferi privirii era de un suspans dramatic.

În faţa sa, un ins întunecat, mic de statură şi cu nasul turtit, agita o toporişcă în mână. Aşternutul patului spintecat dovedea forţa cu care lovise. Într-o singură clipă, agentul apucă lampa grea de pe masă şi o aruncă în braţul intrusului. Acesta, cu un strigăt ascuţit, scăpă toporişca. Dar imediat, celălalt agresor, tot un negru, numai în slip, se ridică de la locul luptei cu Irja. Se repezi spre el, cu un cuţit imens în mână. De data asta, agentul n-avea la îndemână nici un proiectil. Situaţia era una limită!

Pe punctul de a-şi pierde orice speranţă, Malko zări cu coada ochiului cum Irja sare de pe podea şi plonjează ca o panteră, cu braţele înainte, spre negrul înarmat. Degetele sale, atât de fine, se opriră în ceafa individului, care lăsă din mână cuţitul.

Uluit, Malko putu vedea cum unghiile femeiii pătrund în carne, precum ghearele unei fiare, făcând să ţâşnească un jet de sânge. Negrul căuta să scape, dar nu mai avea altă soluţie decât fuga. Se azvârli spre uşă, stropind cu sânge în jur, urmat pe dată de tovarăşul său, îngrozit ca şi el. Amândoi se făcură nevăzuţi...

Inutil de a porni în urmărirea lor. Malko ştia prea bine că nu sunt tâlhari de rând, ci ucigaşi plătiţi, angajaţi de cineva. Iar acel cineva, nu putea fi decât Raşid Mounir.

La început, simţi regretul că o amestecase pe finlandeză în toată istoria. Cu implicaţii atât de sângeroase!

Irja se prăbuşise pe pat, epuizată. Apropiindu-se de ea, Malko avu o revelaţie. Lacul de pe unghiile femeii se cojise în şocul luptei şi lăsau să se zărească un fel de lamele lucioase. Nu rozul obişnuit al unghiilor... Îi luă rapid o mână, privind cu multă atenţie. Ceea ce descoperi, îl aduse la totală stupefacţie. Toate unghiile erau acoperite cu câte o tijă metalică, grefată în

degete. Deasupra acesteia fusese aplicat un strat gros de ojă, care dădea impresia de perfectă normalitate. Dar, în realitate, finlandeza dispunea de o pereche de gheare ascuţite, capabile să sfâşie complet carnea vreunui adversar. Minunatele mâini ale Irjei erau arme periculoase, mortale chiar. O operaţie „estetică" de mare efect.

Acum, Malko putea să nu regrete prea mult că n-a făcut amor total cu vecina sa. Ar fi riscat spitalizarea...

Revenită în simţiri, Irja îşi dădu seama de cele ce se petreceau. Îşi retrase repede mâinile la piept. Se prefăcea doar că este inconştientă. Încet-încet, jocul de puzzle din mintea lui Malko se asambla în figura finală. Se aplică deasupra obrazului tinerei femei:

— Irja, spune-mi ce înseamnă în limba ebraică: „*Zé nehedar*"?

Capitolul XI

Finlandeza se hotărî să deschidă ochii. Privirea ei era absolut indescifrabilă. Făcu o grimasă de durere și gemu, ca și când n-ar fi auzit întrebarea lui Malko.

— Mă doare... Unde s-au dus? Ce s-a întâmplat?

Tonul ei muribund, contrasta deplin cu forța de care dăduse dovadă cu câteva clipe în urmă. Agentul se așeză pe pat, lângă ea.

— Irja, uite ce e... Știu, repetă el, că vorbeai ebraica. Știu și cine ești. Aș vrea să mă conduci spre acela care-și spune Dervișul. Am mare nevoie să-l văd. Acum...

Femeia se ridică la marginea patului.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Eu nu cunosc limba ebraică. Nu știu nici cine este acest Derviș. Pentru ce-mi pui toate aceste întrebări?

Ăsta era scenariul. Malko insistă:

— Dar faci amor în ebraică, Irja! Te-am auzit foarte bine, în prima seară. Două cuvinte le-am luat drept finlandeze, „zé nehedar". Dar mâine pot să verific în dicționare dacă sunt, într-adevăr, în limba fiilor lui Israel. De asemenea, nu bănuiam că o fotoreporteră este echipată cu gheare de oțel. Fără îndoială, aparții de Mossad, dragă Irja, indiferent ce nume ai și care ți-e „paravanul". Și, foarte sigur, știi și tu cine sunt eu... Am intrat în contact cu unul dintre agenții voștri. Am nevoie să-l văd din nou. Desigur, ai avut misiunea să mă supraveghezi. Și să faci dragoste cu mine. Pe scurt, unde-l pot găsi pe Derviș? Este vorba de o chestiune vitală. Pentru dumneata, de asemenea...

Tânăra femeie asculta în tăcere. Malko își dădu seama că, precum orice bun agent, Irja trebuia să evalueze toate datele

problemei. În fine, se sculă, puse pe ea o bluză și niște pantaloni de blugi.

— Să mă aștepți în camera ta, îi spuse.

Ieșiră amândoi și o văzu îndreptându-se spre parking. Apoi, se auzi un zgomot de motor. Plecase. Malko intră în bungalow-ul său, făcu un duș și se puse pe citit, ca să treacă mai ușor timpul de așteptare. O jumătate de oră. O oră. În fine, auzi pași la ușă și cineva bătu ușor. Era Irja.

— Mă întorc la șase dimineața ca să mergem împreună, îi spuse. Să ne mai și odihnim puțin...

* * *

Malko se întinse, cu un căscat. Nu dormise mai mult de trei ore, cu totul. Era o dimineață însorită, când porniră la drum. Alături, Irja părea în cea mai bună formă. În schimb, pentru el amintirea nopții lăsase o persistentă durere de cap. Încetini, ca să lase liberă traversarea unui gurp de copii ce mergea la școală. Pe șosea nu apăruse nici o altă mașină. Se îndreptau spre sud, de partea cealaltă a coastei de la Beauvallon.

— E departe?

— Nu, spuse finlandeza. La următorul intrând de mare.

Patru kilometri fuseseră lăsați în urmă. Malko zări, în mijlocul unui golf natural, cam la o sută de metri depărtare de mal, un velier ancorat. Îl recunoscu imediat. Era corabia kenyenilor, întâlnită în apropiere de Bird Island.

— Aici este, anunță Irja.

Cum se opri mașina, ea alergă spre ponton, unde aștepta o mică barcă de cauciuc. Urcară amândoi și tânăra trase de sfoara motorului, făcându-l să demareze. Avea gesturi precise și energice. Ca de bărbat. Malko privi către corabie. Nici un semn de viață la bord. Bărcuța se lipi încet de piciorul scării care ducea sus. Urcară pe punte, iar femeia dispăru îndată pe ușa ce ducea la cabine. În clipa următoare, un bărbat se arătă în același loc și veni în întâmpinarea celor doi vizitatori.

— Bine ați venit la bord, domnule Linge.

Recunoscu vocea Dervișului. Carură mare, blond, mustață căzută, ochii foarte albaștri, nas proeminent. Luând mâna ce-i fusese întinsă, Malko avu impresia că degetele sale au intrat sub compresor. Atât de tare era strânsoarea.

— Așezați-vă, continuă gazda. Cred că ați avut motive serioase pentru a acționa în acest fel.

— Desigur, confirmă agentul.

Foarte succint, relată întâmplările cu harta și Brownie Cassan. Dervișul asculta, trăgând încet de colțurile mustății sale. După ce Malko terminase de povestit, israelianul rosti cu voce măsurată:

— Eram convins și până acum, că îmi ascundeți ceva. Așadar, ce ar trebui să facem?

Agentul se decise să intre direct în problemă.

— Sunteți singurul care mă poate ajuta. Am putea găsi un mod de a ne înțelege. Dar, mai întâi, trebuie să-l împiedicăm pe Rașid Mounir că găsească *Laconia B.*

Dervișul aprobă din cap.

— Exact, domnule Linge. Dacă nu știam că este vorba de o urgență, n-aș fi acceptat să veniți aici. Trebuie să subliniez că nu cunosc cu certitudine dacă guvernele noastre ar coopera în această privință și nu pot să-mi iau nici un astfel de angajament. Mă înțelegeți? Eu nu hotărăsc decât asupra acțiunilor mele, de aici. Sunt de acord pentru o operație comună cu caracter limitat, dar numai atât. După aceasta, fiecare acționează pe cont propriu. Chiar dacă interesele noastre s-ar dovedi contradictorii, la un moment dat... Dacă nu acceptați ideea, puteți părăsi imediat vasul și voi face abstracție de amănuntul că mi-ați văzut chipul.

— Sunt absolut de acord, spuse Malko.

Dervișul îl fixă atent, dând din nou din cap.

— Bine.

Se întoarse spre pâlnia de comunicare și chemă scurt:

— Zamir!

Irja apăru imediat în cadrul ușii ce ducea jos.

— Te rog, fă-ne câte o cafea și spune-i lui Zvi să urce aici.

Femeia dispăru, iar Malko îl întrebă:

— Zamir este numele ei adevărat?

Dervişul avu un zâmbet, abia schiţat.

— Nu. Zamir înseamnă „privighetoare" în ebraică. Este o poreclă. Toţi avem câte una.

Un cap cu chelie apăru în uşă. Posesorul, figură între două vârste, destul de corpolent, ochi cenuşii, pătrunzători şi o pipă în colţul gurii. Îşi acoperi chelia expusă la soare cu o superbă cască colonială.

— El este Zvi, făcu prezentările Dervişul. Înseamnă „taciturn" în limba noastră.

Meritându-şi porecla, bărbatul strânse mâna lui Malko, fără să scoată vreun cuvânt şi se aşeză liniştit pe un sul de frânghii.

În spatele său, agentul remarcă o întretăiere de fire subţire, dispuse între corzile ce legau cele trei catarge. Evident, antene radio. Excelente utilaje, ascunse pe această veche corabie putredă. În minutul de tăcere care urmă, agentul se gândi la insolitul situaţiei. Se afla între ciocan şi nicovală, fiindcă israelienii nu erau copilaşi nevinovaţi, care să se lase cumva manipulaţi. Risca să ajungă să aleagă între două rele, dacă era nevoit să trădeze pe cei de la CIA: un glonţ în cap, sau circumcizia şi azil politic în Israel.

— Iată şi cafelele, anunţă Dervişul, scoţându-l pentru moment din penibilele meditaţii.

Irja-Zamir sosi, aducând un platou cu ceşti şi ibrice. Malko zâmbi, făcându-le tuturor remarca:

— Dacă ştie să şi gătească, înseamnă că este perfectă. Se bate ca un bărbat.

— Zamir este locotenent în armata Tsahal[1], spuse apreciativ Dervişul. O femeie excepţională, într-adevăr.

Privirea israelianului o învălui pe tânăra colaboratoare cu o expresie plină de tandreţe. Confirmarea celor bănuite de Malko. Misteriosul amant, el era. Stranie situaţie.

— Cum vom proceda? întrebă, trecând la subiect.

Dervişul sorbi o înghiţitură de cafea fierbinte, înainte de a-i răspunde pe acelaşi ton cumpănit, din totdeauna:

---

1. Tsahal – Forţele Armate ale Statului Israel.

— Ridicăm ancora, prindem din urmă *Koala* și punem mâna pe hartă. Pe urmă...

Încheie cu un gest vag și fatalist.

* * *

După ce lăsase în jos enormul său binoclu negru, Dervișul anunță vestea cea bună:

— Ei sunt. I-am văzut!

Înaintea velierului, Malko încercă să distingă un mic punct la orizont, adesea acoperit de ondularea valurilor. Porniseră direct spre Denis, navigând de aproape șase ore. Dar *Koala* era un pic mai rapidă. Trecuse deja de insulă, lăsând-o la dreapta, într-o curbă de 10º, pe distanța de aproximativ zece mile, spre nord. Acum se aflau și ei în dreptul insulei Denis, foarte asemănătoare cu Bird Island. O suprafață netedă ca-n palmă, nu mai lungă de doi kilometri, acoperită de cocotieri și având în jur o barieră de corali.

Dervișul se întoarse și strigă ceva în ebraică. Docil, un negru solid care ținea bara, corectă cursul navei cu câteva grade. Un negru vorbind ebraica! Mai era unul care rămăsese jos, sub punte, cu Zvi pe tot parcusul croazierei. Zamir, privighetoarea, își făcea cura de soare, doar în slip de baie, ba avusese timp să-și refacă și rezerva de ojă pe unghii, ascunzându-și astfel armele mortale.

— Probabil că ne-au văzut și ei, remarcă agentul.

Dervișul zâmbi impasibil.

— Marea este a tuturor...

Negrii din echipaj îl intrigau cel mai mult pe oaspete.

— Sunt și ei din Israel? întrebă agentul.

— Nu, din Uganda, i se răspunse. Avem angajați pretutindeni. Aici s-au prezentat drept navigatori kenyeni, în căutare de fildeș. Vorbesc dialectele locale și, bineînțeles, limba noastră.

Malko și-l imagină, cu destul umor, pe negrul uriaș de la timonă, citind cu sârg Thora[1]. Fără îndoială, nu se afla la capătul

1. Cele cinci cărți sfinte ale religiei mozaice, cuprinzând învățăturile profetului Moise

surprizelor și ar fi dat oricât să poată comunica cu Washington-ul. Nu era o situație agreabiă să te afli în plin ocean Indian, alături de agenții unei puteri concurente. Chiar dacă, până la un punct, aliată. Încet-încet, pata neagră de la orizont se mărea. Acum, se putea distinge, cu ochiul liber, profilul unui vas care era, desigur, *Koala*. Părea să fi oprit. Zamir se ridicase și privea cu binoclul. O exclamație a tinerei femei, urmată de o frază în ebraică, îl alarmă pe Derviș. Îi smulse din mâini binoclul și-l îndreptă spre vas.

— Au coborât o barcă la apă, anunță el. Cu echipament de scufundare!

Tocmai de ce se temuse Malko... Israelianul coborî în grabă spre interiorul corabiei. Câteva minute mai târziu, în locul său apăru Zvi-Taciturnul. Trăgea mereu din pipă, de parcă ar fi fost la o partidă de pescuit, avea un șort prea lung pe el și o bluză decolorată. În mâini ținea un enorm toc cilindric din piele, pe care-l depuse cu grijă pe podeaua punții. Cu mișcări meticuloase, navigatorul desfăcu tocul, scoțând la iveală o carabină de calibru mare, un Marlin 444 Sporter. Fascinat, agentul continua să-l urmărească. Ai fi zis că avea în față un vânător plecat la safari. Dar un safari cu ținte umane. Taciturnul își scoase un săculeț și luă din el patru cartușe. Suficient pentru a tăia în două cel mai rezistent rinocer. Cu aceleași gesturi calme, le introduse în încărcătorul armei. Era pregătit. Dervișul reveni pe punte și duse la ochi binoclul său 8 x 56 Bushnell. O jumătate de milă aproximativ îi separa acum de *Koala* și barca era coborâtă la suprafața mării.

Tacticos, Zvi mai scoase, învelită într-o piele de căprioară, o lunetă groasă Zeiss Variabil. Montă pe carabină acest nou agregat. Nu-l privise nici măcar o singură dată pe Malko, în tot acest timp. Într-un târziu, se adresă Irjei:

— Ce are de gând să facă?

Femeia îi aruncă o privire perfect neutră.

— Nu e treaba dumitale. Noi acționăm conform ordinelor primite de la centru.

În fața expresiei reprobatoare a lui Malko, îi luă brațul. Ochii tinerei erau reci și impenetrabili.

— Nu juca teatru! Doar ştii prea bine că suntem în război...

Şi, ostentativ, se depărtă de el. Îi lăsase pe braţ urma discretă a cinci gheare de oţel.

Velierul reduse viteza. Taciturnul îşi fixă carabina pe o deschizătură în bordaj, îngenunchie şi rămase ca pietrificat. Malko abia îşi ţinea respiraţia. Se auzea numai clipocitul valurilor şi un uşor zumzet de motor. Pânzele celor trei catarge erau numai de faţadă. Distanţa dintre cele două nave continua să se micşoreze. Acum se distingeau net două siluete în barcă. Dar pe *Koala*, nici ţipenie de om. Puntea era pustie, deşi australianul trebuia să fie la bord, gândi Malko. Nici Rhonda nu se vedea. Ce s-o fi întâmplat cu biata femeie?

— Nu vă temeţi, se auzi deodată vocea Dervişului în spatele său. N-o să tragem asupra lor decât dacă cei din barcă vor interveni. De altfel, nu cred că aici este locul bun pentru scufundări. Sonda noastră ne indică şaizeci de metri.

— Şi care vă este planul? reveni la obiect Malko.

— Să urcăm la bord, răspunse laconic bărbatul. Şi să luăm harta.

Velierul se apropiase de urmăriţi la numai cincizeci de metri, aflat la rândul său la un sfert de milă distanţă de barca cu cei doi ocupanţi. În continuare, nu se vedea nici o mişcare pe punte.

La timonă, negrul uriaş îşi făcea treaba mai departe. Celălalt aduse nişte frânghii prevăzute la capăt cu câte o cange de metal. Cursul velierului fusese bine calculat. Acum, ajunsese la numai câţiva paşi de *Koala* şi, pe nesimţite, se lipi de coca albă a acesteia, la babord. O primă frânghie fu aruncată la marginea bordajului şi cangea se prinse de balustradă cu un zgomot metalic. Urmă a doua şi negrul care la manevra trase cu putere, astfel că cele două nave se apropiară bord la bord. Noroc că marea era relativ calmă. Dervişul încălecă peste balustradă şi păşi pe punte. La fel făcu şi Malko, în urma sa. Erau neînarmaţi, dar Irja-Zamir îi acoperea cu o mitralieră Uzi sub braţ, de pe cealaltă punte. Israelianul împinse cu piciorul uşa careului din interior. Nici acolo nu se afla nimeni. Curios, însă, dulapul cu hărţi era larg deschis.

— Puteți identifica pe cea de care avem nevoie? i se adresă lui Malko.

— Da.

Ceva îi spunea, totuși, că harta nu mai era acolo. Deodată, la auzul unui zgomot din afară, israelianul se repezi sus, pe punte. Rămas singur, agentul se convinse imediat că prețiosul document lipsea din dulap. Se apropie de ușa cabinei din față. Era închisă cu cheia. Brusc, un miros de ars îl alarmă.

— Atenție! Au pus foc pe undeva! strigă Malko.

Dervișul coborî în fugă. Încercă zadarnic să spargă ușa cu umărul. Atunci, agentului îi veni o idee: cabina avea o pâlnie de comunicare cu suprafața punții. Alergă sus și se apropie de aceasta. Când era la doi pași de ea, un cap păros se ivi dinăuntru. Brownie Cassan!

Australianul tocmai ieșea în patru labe și-l zări pe Malko. Apucă în mâini o cange aflată pe punte și se ridică în picioare. Ciocnirea dintre cei doi se anunța inegală. Cu picioarele desfăcute, ca un luptător de catch, agentul aștepta asaltul. Lovitura nu întârzie, dar un bursc tangaj al vasului făcu astfel încât ținta vie să se deplaseze. Agentul scăpă ca prin minune, lovitura trecu la milimetri pe lângă el. Punct ratat! Lipit de peretele cabinei, își reluă echilibrul. Dar același lucru îl făcu și agresorul, care porni din nou la atac. Ținta acum direct spre gâtul lui Malko.

Capitolul XII

Vârful de fier porni din nou la atac. Fulgerător, Malko evită lovitura cu un plonjon acrobatic, în lateral. Furios, Brownie Cassan ridică din nou cangea. Dar în aceeași clipă, Dervișul apăru pe punte. De dincolo, Irja-Zamir striga ceva în ebraică. Nu putea să tragă, deoarece toți trei erau prea aproape unul de celălalt.

Cassan nu ezită. De această dată, schimbând ținta, aruncă vârful cangei spre israelian, nimerindu-l în plin. Dinții ascuțiți de metal se înfipseră sub umărul Dervișului, ieșind prin spate. Urlând de durere, acesta căută să-și tragă afară cangea, dar Cassan se repezi asupra lui. Cu reflexele redobândite, Malko, cu un nou salt ca de rugbyst, îi făcu australianului un violent placaj, apucându-i amândouă picioarele. Între ei începu o luptă pe viață și pe moarte. Brownie nu mai avea arma rămasă în corpul Dervișului. În schimb, Malko reuși să apuce de pe jos un cap de lanț greu, iar cu acesta îi aplică o lovitură adversarului său, chiar în creștetul capului. Cassan căzu și rămase imobil, sângerând din abundență.

Zamir se ivi pe punte cu mitraliera în mâini. O lăsă de-o parte, însă, când își văzu amantul prăbușit, alb la față ca varul. Din umăr, sub claviculă, sângele curgea șiroaie. Cu dexteritate și infinite precauții, reuși să-i extragă vârful cangei. Bărbatul, cu dinții strânși, suporta stoic durerea. Din marginea cămășii, femeia improvizează un pansament și legă strâns rana.

Uitaseră cu toții de Brownie Cassan. Când Malko își întoarse privirea spre locul unde acesta trebuia să fi rămas, avu o nouă surpriză. Omul dispăruse... Irja făcu turul bordajului navei, cu arma ridicată. Nimeni, nicăieri.

Misterul fu dezlegat tot de comandantul expediției. Dervișul, ridicat cu greu de pe locul unde zăcuse, întoarse mâna spre orizont.

— Iată-l! A scăpat, fugind. Înoată spre barcă.

Malko zări departe, în mare, un punct negru care se deplasa în direcția bărcii. Aceasta pornise în întâmpinarea lui.

— Trebuie să-l prindem! ordonă Dervișul. Pregătiți imediat vasul.

În timp ce negrii și Zvi făceau cele necesare, agentul coborî repede în interiorul *Koalei*. Cu o rangă de fier forță ușa cabinei. Primul lucru pe care-l zări fu Rhonda, legată fedeleș pe una din cușete. Pe jos, resturile carbonizate ale unor hârtii. Fără îndoială, harta mult căutată arsese...

Se grăbi s-o dezlege pe fată. Aceasta încerca să-i zâmbească, dar întreaga sa figură era tumefiată. Arăta ca o minge de fotbal, atunci când începe să se dezumfle. Rochia era sfâșiată, așa că nu putea ascunde vânătăile care o acopereau peste tot, urmare a loviturilor primite. Ridică spre Malko o privire îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Brownie?

— L-am domolit, o liniști el. Totul va fi bine.

Rhonda se așeză pe marginea cușetei și începu să plângă cu capul în mâini.

— Doamne, gemu ea. Mi-a fost așa de frică. Brownie mi-a spus că o să mă ucidă și apoi o să mă arunce în mare. Era ca turbat...

— I-ai spus adevărul?

— Da, murmură epuizată.

— Bine. Acum odihnește-te, o sfătui Malko. Mă dus sus, să văd ce se petrece.

Ajuns pe punte, luă binoclul și privi în direcția fugarilor. Barca plecase înspre coasta insulei Denis și se depărta vizibil. Dar, un element nou apăruse în peisajul marin. Silueta unui alt vas, venind dinspre nord. Binoclul îi arătă tot mai distinct că ocupanții erau niște negri, care navigau probabil, înapoi spre insulă. *Koala* urma să facă în curând joncțiunea.

Pornită în urmărirea lor, corabia israelienilor mai avea cel puţin trei sute de metri distanţă. Totul devenea limpede.

Agentul coborî în în careu, căutându-şi colaboratorii.

— Este inutil a-l mai urmări pe Cassan, spuse Malko. Au întâlnit în mare o altă navă.

Dervişul trase o înjurătură şi-i ordonă femeii:

— Zamir, du-te şi vezi dacă n-au aici echipamente de scufundare.

— Sunt două, în cabina din faţă, se grăbi să-l lămurească Malko.

Ştia oricum că israelienii le-ar fi găsit.

— Foarte bine, zise Dervişul. Irja va plonja încercând să verifice dacă n-au găsit cumva locul epavei. În orice moment poate să apară un vârf de stâncă pe care aparatul de sondaj nu l-a reperat.

Zamir adusese costumul de scafandru şi începu să se echipeze rapid, cu o viteză de execuţie care demonstra o practică îndelungată. Malko realizase implicaţiile problemei. Dacă israelienii reperează *Laconia B* în aceste ape, situaţia sa devenea extrem de precară. Ca şi cea a Rhondei.

Privea atent cum locotenent Zamir îşi încheia echiparea: labele de cauciuc, masca, bidonul de oxigen, mănuşile, lampa de adâncime şi pumnalul. Încălecă balustrada, gata să plonjeze pe spate, direct în mare.

Zgomotul impactului cu apa îi păru agentului că avea un sunet sinistru.

* * *

Ceasul brăţară îi arătă lui Malko un sfert de oră de când Irja-Zamir se scufundase în apa cu luciri de smarald a mării. Soarele ardea la o intensitate infernală. Nava negrilor, care încercase a-i culege pe fugarii de pe *Koala*, dispăruse la orizont.

Dervişul rămânea întins în careu, părând mai liniştit acum, după şocul suferit. Reîntoarsă după cursa inutilă, corabia cu trei catarge venise să se alăture din nou *Koalei*, aşteptând parcă

viitoarele dispoziţii. Deodată, apa începu să clocotească la câţiva metri de cele două nave aliniate.

O pată neagră apăru la suprafaţă şi începu să se apropie, cu mişcări viguroase: era Zamir. Cei doi negri săriră s-o ajute să urce la bord. Părea epuizată şi respira cu greu. Rezerva de oxigen din bidon se terminase, când încă se afla sub apă. Dervişul o interogă în ebraică. Deşi nu pricepea o iotă, Malko îşi dădea seama de cele ce spunea locotenentul Zamir, judecând numai după figura comandantului. Era furios şi decepţionat.

Malko ar fi vrut să ştie până la ce adâncime coborâse Irja, dar întrebă simplu:

— A găsit ceva?

Bărbatul întoarse către el ochii albaştri şi reci.

— Nu.

— Fundul mării e departe?

De data asta, răspunse Zamir:

— Nu mult. Între douăzeci şi treizeci de metri. Multă rocă de corali. După aceea, coboară brusc şi nu se mai vede nimic.

Începu să scoată de pe ea echipamentul de scafandru şi rămase doar în slip. Superb animal de pradă...

Coborî la cuşete să caute apă minerală şi o bău cu înghiţituri mari. Dervişul se adresă lui Malko:

— Mă întreb de ce au plonjat tocmai aici?

— N-am nici cea mai mică idee, mărturisi agentul. Ar fi trebuit să avem harta care a ars. Dar şi cu ea, explorările ar putea dura zile sau săptămâni. Trebuie să existe multe locuri unde coralii sunt la suprafaţă.

— Da, evident, recunoscu israelianul gânditor.

Malko era, totuşi, satisfăcut. Cum Zamir nu găsise nimic, mai aveau un răgaz. Vizibil nehotărât, Dervişul se lăsă ajutat de negri, pentru a trece pe corabie şi dispăru în interior. Probabil, ca să ceară prin radio noi instrucţiuni. Irja se aşezase comod pe punte, în fotoliul de pescuit şi încerca să se odihnească. Malko veni lângă ea şi-i oferi o ţigară din pachetul său de Rothman's. Ea aprinse una şi trase cu voluptate primul fum în piept.

— Cred că eşti obosită, începu Malko , doar pentru a spune ceva.

Femeia negă, absentă.

— Nu, mai merge, mulţumesc.

Întinse gambele sale lungi, sprijinindu-se pe podea, iar pieptul i se lăsase puţin. Nu atât, însă, încât să-i ascundă frumuseţea liniei sânilor. Malko admira acest corp, numai muşchi. Acum, că o cunoştea pe toate faţetele, îl fascina şi mai mult.

Cu aceste atuuri fizice, Zamir ar fi putut duce o viaţă de lux în orice mare oraş din lume.

— Pentru ce faci această meserie? o întrebă.

Israelianca avu un zâmbet trist.

— Fiindcă ţara mea are nevoie de mine. Şi fiindcă sunt singura care pot rezolva anumite misiuni. Bărbaţii se dovedesc foarte vulnerabili, atunci când i-ai scos din cochilia lor.

— Nu prea iubeşti bărbaţii, observă el. Cred că ăsta-i adevăratul motiv. Trebuie să fie pasionant să-i manipulezi.

Zamir tăcu o clipă, apoi izbucni în râs.

— Da, e adevărat. Nu-i iubesc. Dar am nevoie de ei, câteodată. Mi-ar plăcea să am un bărbat al meu, foarte frumos, foarte gentil, de care să mă servesc numai când îmi vine cheful. Să fie supus, docil, iubitor...

— Aşa ceva s-ar putea încheia într-un fel foarte dezagreabil. Nu te-ai gândit vreodată?

Zamir dădu din umeri, răspunzând într-o franţuzească oribilă:

— Asta-i viaţa!

— Apropo, zise Malko, ce înseamnă cuvintele „*Zé nehedar*"?

Femeia îl fixă circumspectă, cu sprâncenele încruntate.

— „E bine". De ce?

— Doar aşa..., se eschivă agentul.

Dervişul reapăru. Chipul său era întunecat. Trecu din nou la bordul vasului. Pansamentul de pe umăr era impregnat de sânge şi paloarea feţei sale ieşea în evidenţă sub lumina puternică a soarelui.

— Aduceţi-o încoace pe femeie, îi ceru lui Malko pe un ton neutru.

Zamir coborî şi ea, stând în spatele său. Agentul o zgâlţâi uşor pe Rhonda, pentru a o trezi. Tânăra se sculă speriată.

— Doamne, ce este? gemu, buimăcită.

— Veniţi, trebuie să vorbim, spuse rece locotenentul.

Rhonda se dădu jos de pe cuşetă şi o urmă supusă pe Zamir. Ceea ce nu-i plăcu deloc lui Malko...

Sus, Dervişul aştepta sprijinit de cutia pentru peşti, fumând o ţigară aprinsă de negri. Întrebă ritos:

— Unde este locul în care *Laconía B* a naufragiat?

Pupilele australiencei se măriră subit. Dar, reuşi să răspundă destul de calm.

— Nu ştiu. Numai Brownie se ocupa de navigaţie.

— Nu-i adevărat, se răsti bărbatul. Eraţi împreună. Trebuie să fii şi dumneata la curent. Doar adesea făceai singură pilotajul.

— Da, nu însă acolo unde erau stânci sau bancuri de nisip, nici măcar la intrarea în porturi. Îi era frică să nu-i stric cumva o elice. Eu mă ocupam mai mult de bucătărie.

— Totuşi, ai văzut hărţile pe care erau însemnate detaliile fundului de mare!

Rhonda negă din nou, cu încăpăţânare.

— Nicidecum. Brownie îmi dădea direcţia de curs strigându-mi de jos, din careu. Altceva n-aveam de unde să ştiu.

Dervişul tăcu, dezarmat. Crezuse că o va intimida pe tânără. Aceasta aştepta, impasibilă, urmarea interogatoriului. Israelianul, agasat, spuse scurt:

— Bine, vom vedea. Dacă ne-ai minţit, vei avea de ce să regreţi.

— N-am minţit, se apără Rhonda.

După un timp, Malko întrebă curios:

— Ce trebuie să facem acum?

— Să-l căutăm din nou pe Brownie Cassan, veni răspunsul, să-l facem să vorbească. Este mai bine să nu ne întoarcem împreună la Mahé.

Deja Zamir îl ajuta să treacă dincolo, pe corabie, unde ajunse sprijinit de umărul ei. Peste puţine minute, negrii desfăceau parâmele legate de *Koala* şi cele două nave se despărţeau.

Malko îi zâmbi prietenos australiencei.

— Du-te să te odihneşti în cabină. Voi pregăti eu plecarea.

— Nu, mă simt mai bine. Am să-ţi spun ceva important. Să ştii că eu făceam adnotările pe hartă, la indicaţiile lui Brownie. Le ştiu pe dinafară...

Malko o privi uluit.

— Atunci, de ce nu le-ai spus adevărul?

Ea se apropie tandră de el.

— Cred că m-am îndrăgostit...

Capitolul XIII

Malko privea corabia verzuie, care se depărta în larg. La rândul ei, *Koala* ondula încet pe valurile ce veneau să se spargă de coca. Pe puntea inferioară, materialele de scufundare lăsate de israelieni se mişcau şi ele în ritmul tangajului. Datorită brizei care bătea intermitent, nu se simţea prea mult arşiţa după-amiezii. Rhonda îi mai zâmbi o dată şi se depărtă de el.

— Trebuie să pun motoarele în funcţiune. Altfel, riscăm să ne prindă refluxul şi putem lovi o stâncă.

— Zici că poţi reconstitui harta aceea, cu precizie? întrebă din nou Malko, încă uimit de şansa ce-i căzuse din senin.

Tânăra femeie înclină din cap, afirmativ.

— Da, fără îndoială. Ţi-am spus, eu am înscris toate datele culese de Brownie cu sonda. De altfel, le cunosc atât de bine, încât aş putea să te duc şi fără hartă la toate bancurile coraliere din zonă.

— Dar, oare de ce s-au oprit ei tocmai aici?

Pe obrazul tumefiat al Rhondei apăru o grimasă cu înţelesuri.

— În cunosc bine pe Brownie, e foarte viclean. Un mic banc este şi aici, pe undeva, dar nu unul periculos. N-a vrut să-i ducă imediat la locul bun. Ca să-şi dea importanţă şi pentru a nu părea totul o treabă uşoară. Nici nu este prea uşor. Ştii bine şi tu. Bancul coralier la care mă gândesc, cel ce are un vârf stâncos aproape de suprafaţă, este foarte mare. Trebuie explorat cu multă atenţie.

— Cu vasul lui Brownie avem destulă autonomie?

— Sigur că da, preciză australianca. Putem parcuge şi nouă sute de mile. Are permanent o rezervă suplimentară de carbu-

rant, pentru cazul în care lucrurile merg rău la Mahé și ar fi necesar să se refugieze, de pildă, la Comore.[1] Mai greu ne va fi cu scufundările, fiindcă n-a rămas decât un singur tub de oxigen plin. Celelalte ar trebui din nou umplute și durează câte o oră pentru fiecare. Sunt tuburi-gemene de 4m^3. Avem nevoie de ele, dacă vrem să găsim locul.

— Atunci, ne întoarcem la Mahé?

N-ar fi fost soluția ideală. În acel moment, Malko se simțea ca și când intrase în pielea unui pirat. Chiar dacă navigau cu discreție, risca să fie prins și arestat. Nu erau atât de multe vapoare în portul Victoria, astlel încât *Koala* să treacă neobservată. Din fericire, Rhonda veni cu o rezolvare salvatoare.

— Ba nu, spuse ea. La Denis, au un compresor de oxigen. Ajungem acolo într-o oră. Aș prefera să acostăm ziua, pe lumină. Intrarea în golf este foarte dificilă din cauza recifelor de corali. Proprietarul insulei a tot spus că le va dinamita, dar mereu uită de ele.

— E multă lume acolo?

— Numai un francez cam sonat, care construiește bungalow-uri și negrii localnici, culegători de coco-fese, care-ți cerșesc câteva parale.

— Atunci, plecăm spre Denis! hotărî satisfăcut Malko.

Se grăbea să înceapă explorarea. Irakienii nu vor întârzia nici ei să caute epava *Laconiai B.* Motoarele Cummings porniră simultan și *Koala* se îndreptă cu viteză sporită către limba de pământ răsărind din mare, la șapte mile spre sud: Denis Island.

* * *

— Iată, am ajuns!

Rhonda, la timonă, se îndreptă din spate și își șterse fruntea de sudoare. Intrară în zig-zag până în golf, la viteză minimă, printre capetele de corali ce ieșeau la suprafața apei sau se aflau imediat dedesubt. Navigând într-un asemenea loc, nu fusese o distracție. Mai ales că briza din sud-est se băga vicleană în traiectoria navei, încercând s-o devieze din curs. Noroc că

1. *Stat în oceanul Indian, format dintr-un arhipelag cu trei insule.*

Rhonda manevra *Koala* cu precizie de ceasornicar. Malko privi spre plaja care se întindea cam la o sută de metri în fața lor, străjuită de palmieri uriași, cu crengile aplecate în jos. În zare, se putea vedea micuța căciulă metalică a farului, pe turnul alb ce se ridica la zece metri și ceva de sol. Farul Denis, cel mai frumos din tot arhipelagul... În jurul său, sub verdeața de cocotieri, stăteau ascunse câteva barăci de lemn, cu invariabilele acoperișuri de tablă ondulată, marca distinctivă a caselor din Seychelles. Nisipul plajei era de un alb strălucitor, marea verzuie iar cerul acoperit cu turme de nori mici și bucălați. Deja, dinspre mal, se îndrepta către ei o pirogă cu doi negri deșirați la vâsle. Malko avu impresia că vede o poză din vechile cărți de călătorii „pentru copii și tineret". De acum un secol...

— Le vom da buteliile de oxigen, spuse Rhonda, ca să înceapă imediat să le încarce. Între timp, noi facem planul explorărilor noastre.

Malko se duse să le ia din cabină. Trei minute mai târziu, piroga era acolo, cu cei doi indigeni veseli și comici, încântați că primesc vizite.

— *Ça va, bougeois*[1]

— *Pti peu*[2], răspunse Rhonda în creolă.

Începu discuția cu negrii, lămurind problema buteliilor. Unul dintre ei urcă repede la bord ca să le preia.

— Le-am promis o ladă cu bere, explică australianca. Ni le vor aduce înapoi pline.

O ladă întreagă cu bere pentru unul din Seychelles valora cam cât un lingou de aur la casele de schimb. Negrii puseră buteliile în pirogă și vâsliră în ritm alert spre plajă. Vântul scăzuse și în ceva mai mult de o oră noaptea avea să vină.

— Hai, la lucru! spuse Malko, reconfortat.

Luă sulul de hărți, cele ale arhipelagului de nord, și le întinse pe masa joasă din careu.

* * *

— Trebuie să pornim cap 040 direcția est, preciză Rhonda. După hartă, bancul de corali s-ar afla la opt mile de aici. În rea-

1. *Merge, șefu?*
2. *Așa și așa...*

litate, îl vom găsi la cincisprezece mile, navigând în aceeași direcție. Are forma unui fel de trapez, cu suprafața de trei mile pe două. Vezi că e destul de mare? Între Denis și banc avem adâncimi de patruzeci până la șaizeci de metri. Unde începe bancul, fundul urcă de la douăzeci de metri până la trei sau patru metri. Înspre nord, coralii se termină cu o creastă submarină, aproape verticală. Ține cam o sută de metri.

Malko privi atent harta. Un patrulater de 2x3 mile, aceasta însemna o zonă imensă de explorat. Mai trebuia să ai și șansă...

— În afară de direcție, cum îl putem repera?

— Ne ghidează păsările, spuse Rhonda. Sunt multe acolo unde fundul mării începe să se ridice. Ele știu că peștii se refugiază printre corali, ca să scape de rechini.

Tânăra îmbrăcase o bluză uzată de marinar și stătea turcește pe podea, în fața măsuței.

— Vom lucra mult cu aparatul de sondaj, observă Malko.

— Desigur, spuse australianca, dar știu să-l manevrez. Depinde și de cum va merge treaba.

Cu un creion, Rhonda desenă pe hartă reciful coralier la adevăratul său amplasament. Malko își dădu seama ușor că acesta se afla foarte aproape de ruta obișnuită a navelor care pleacă din arhipelagul Seychelles spre portul Socotra, la intrarea în marea Roșie. Așa ar fi navigat și *Laconia B*.

— Ne va lua mai multe zile, trase concluzia Malko.

Ronda aprobă spusele agentului.

— Da. Putem să nu găsim, însă, nimic. Uneori, curenții te duc în direcția greșită. Cel mai bine este să începem sondajul în pătrate mici, de câte un sfert de milă. Aceasta poate să dureze o săptămână, dar avem șansa de a nu rata nimic.

În șapte zile puteau să se petreacă multe lucruri. Malko ridică spre cer o rugăciune mută. Deocamdată, nu era nimic de făcut. Noaptea urma să se lase. Vor începe lucrul a doua zi, dimineața.

— Hai să coborâm pe mal! propuse el.

Puteau, astfel, să verifice și încărcarea buteliilor.

* * *

Semințele arbuștilor de pe mal se înfigeau în tălpile picioarelor goale, ca mii de ace ascuțite. Dar, mai greu era să umbli încălțat, pe nisipul moale. Malko o privea admirativ pe Rhonda, care n-avea nici o problemă cu mersul pe jos. Era obișnuită. Liniștea domnea absolută, de departe se auzeau doar valurile spărgându-se lin, pe meterezele de corali din jurul insulei. Din interior, se mai adăuga și un ușor zumzăit de motor. Semn că negrii puseseră compresorul să lucreze.

— Este minunat aici! spuse tânăra, scuturându-se de apa ce se mai scurgea de pe slipul ei lipit de corp.

Brusc, făcu un gest care-l surpinse pe Malko. Înlănțuindu-l cu brațele, îl trânti pe nisip împreună cu ea. Îl atrase tot mai mult, culcată pe spate. Abia acum observă că își scosese slipul. Nu întârzie să-i urmeze intențiile și o pătrunse.

— Puțin mai încet, se rugă Rhonda, mă doare peste tot.

Precauțiile nu durară decât în primele mișcări. Apoi, ea începu să-și ridice ritmic bazinul, invitându-l să intre și mai adânc. Cu gura fierbinte lipită de urechea lui, îi șopti printre gâfâituri sacadate:

— *I want you to go deeper and deeper!* [1]

Osul pubisului ei îl lovea imperios, iar toată această precipitare declanșă plăcerea extremă. Când nu se mai mișcară, Rhonda șopti cu un glas moale:

— Am întotdeauna probleme cu juisarea. Când eram foarte tânără, mama mi-a spus că este un greu păcat...

Se ridică deodată, trăgându-și repede slipul.

— Hai, să mâncăm ceva!

Malko abia avu timp să-și îmbrace șortul, când se angajară pe o mică potecă ce ducea în frunzișul întunecat al insulei. Rhonda se rezemase de el, după ce-și mai curăță spatele de nisip.

— Ce bine, vom dormi într-un pat adevărat.

---

1. Vreau să intri mai adânc și mai adânc!

Era, într-adevăr, o delicioasă recreație.

O lampă cu acetilenă lumina pe veranda mare a bungalow-ului, unde îi așteptau cei doi negri. Le pregătiseră o cină regească: pește „á la créole", orez, bere și fructe de mango. La piciorul scăriței care ducea pe terasă, întâlniseră o broască țestoasă uriașă.

— Are cam două sute de ani, sublinie Rhonda cu un plus de veselie.

Erau țestoase, precum și scolopendre[1] de mărimi variabile, pe pereți, dar, din fericire, lipseau țânțarii. Ba găsiră și un duș, într-o încăpere alăturată. În timp ce se așezau la masă, negrii anunțară că buteliile sunt gata umplute și pot fi duse pe *Koala*, unde știau că îi așteaptă răsplata promisă.

— Vom pleca de cum se face ziuă, spuse Rhonda.

Ochii tinerei femei se închideau de oboseală, deși era numai ora nouă. Abia întinsă pe patul de rogojină tare, și adormi. Datorită ventilatoarelor se făcuse destulă răcoare. Malko își dorea numai ca scolopendrele, țestoasele sau vreo altă viețuitoare să nu-l deranjeze noaptea. Mâine, nici o îndoială, era o altă zi grea.

* * *

Și totuși... Agentul se sculă precipitat, în plin întuneric, ca să identifice zgomotul ce-l trezise din somn. Un avion. Uruitul motorului era ușor perceptibil în liniștea nopții. Desigur, un avion mic, care se apropia la joasă altitudine. Foarte straniu, nu era decât puțin după miezul nopții, așa cum arăta cadranul luminos al ceasului său de mână. Cine ar fi dorit să aterizeze la Denis, tocmai acum? Bineînțeles, nu erau turiștii. Malko, fără s-o trezească pe femeie, ieși pe terasă. După zgomot, înțelese că aparatul se rotea deasupra insulei, căutând pista de aterizare. Inima începu să-i bată cu putere în piept. Această vizită inopinată, nu-i spunea nimic bun. Intră din nou în bungalow și o

1. Miriapod care trăiește frecvent în zonele calde și umede; uneori mușcătura lui este dureroasă.

chemă încet pe Rhonda, care dormea ca dusă. Cu greu deschise ochii, dar se ridică imediat, alarmată.

— Nu te speria, dar se petrece ceva neobișnuit, spuse Malko.

Australianca părea în continuare buimăcită.

— Ce anume?

— Un avion vrea să aterizeze. Nu este normal, pentru această oră. Dacă apare Cassan, poate chiar arabii...

Rhonda sări din pat și începu să se echipeze în grabă, fără să mai spună un cuvânt. Ieșiră amândoi afară. Câțiva negri se adunau, ieșiți și ei de prin case, cu felinare în mâini, alarmați de bâzâitul avionului. Acesta, probabil, continua să se rotească, în căutarea pistei. Când pilotul o va repera, aterizarea nu va fi o problemă.

— Vino, spuse Malko, cred că e mai bine să ne întoarcem pe vas.

Între timp, unul din negrii din seara precedentă se apropiase de Rhonda și-i șoptea ceva. Tânăra femeie tresări, agitată:

— N-au dus aseară buteliile la bord, le încarcă în barca noastră, abia acum!

Dezastru... Uruitul motorului încetă subit. Avionul aterizase. Aveau de făcut o adevărată cursă contra cronometru.

— Hai pe plajă!, strigă Malko, luând-o înainte.

Rhonda apucă să-i spună în fugă:

— Sper că nu vom fi obligați să ridicăm, acum, ancora. Noaptea, cu coralii peste tot, riscăm naufragiul!

Recreația mare era de-a binelea terminată!

* * *

— Repede, repede! implora Rhonda.

Ultima butelie era încărcată în barcă. Imposibil să se urce și ei, căci s-ar fi scufundat, cu siguranță. Malko privi cum barca se-ndepărtează de mal, în întuneric, cu o disperantă încetineală.

— Nu mai avem timp s-o așteptăm să se întoarcă, spuse Rhonda. Vom merge înot. Hai!

Unul din cei doi negri, care rămăsese cu ei, rosti speriat:

— *Atention, curente tare...*

— Nu-i nimic, hotărî tot Rhonda. Alergăm pe plajă contra direcţiei curentului şi intrăm mai departe în apă.

Aşa făcură şi la vreo două sute de metri se opriră.

— Uite, arătă femeia spre întinderea întunecată de apă, înotăm cât putem de drept, iar curentul ne va ajuta să ajungem la *Koala*. Dar, atenţie la rechini!

Plonjară în apa călduţă. Foarte curând, Rhonda se distanţă de el la vreo cincizeci de metri, înainte. Înota într-un stil de crawl minunat. Silueta albă a vasului părea încă departe. Deodată, îi zări distinct capul şi braţele deasupra apei, într-o zonă luminată de lună. Crrac! Un zgomot sec răsună, venind de undeva de pe plajă şi un jet de apă stropi în apropierea tinerei. Se trăgea asupra lor, glonţul armei trecuse de puţin pe lângă ea...

Adevărata vânătoare începea!

Capitolul XIV

Apa în care înota începu să-i pară lui Malko rece ca gheața. Nu mai dădea din mâini pentru a nu fi reperat de trăgătorii de pe plajă. Curentul îl ducea încet mai departe. Crraac! Zgomotul unei a doua împușcături răsună în noapte. Din poziția în care se afla, Malko nu-și putea da seama dacă Rhonda scăpase sau fusese atinsă. Riscă o ridicare din apă și privi înainte. Femeia nu se mai zărea. Înota sub apă sau...

Își dădu seama că, acum, curentul îl adusese și pe el în zona luminată de lună. Aproape imediat, a treia împușcătură îi răsună în urechi și un jet stropi la mai puțin de un metru de capul său. Fusese și el ochit! Se afundă în apă, rămânând cât putea suporta de mult. Teama de rechini nu-l mai preocupa de loc. Revenit la suprafață, adoptă soluția disperării. Să înoate către *Koala*, care se afla acum la ceva mai mult de o sută de metri. Poate scapă și ajunge la vas... A patra detunătură. Tot pentru el... Evident, cealaltă țintă, Rhonda, dispăruse. Din nou o scufundare și apoi o revenire. Înota disperat, iar curentul îi era un prețios aliat. Din câteva brațe puternice reuși să se apropie de *Koala* pe cealaltă parte. Pe cea din larg, o lăsă între el și plajă. Nu mai putea fi țintit și mai erau doar câteva zeci de metri. Ajunse sub coca albă a vasului, se agăță de o elice, încercând să-și poată recăpăta respirația. Urechile îi vuiau și inima părea că-i va sări din coșul pieptului.

Și Rhonda? Se apropie puțin de colțul pupei ca să privească întinderea de apă până la mal. Pustiu și întuneric pretutindeni. Tăcere deplină și pe plajă. Ceva lunecos îi atinse picioarele și-l făcu să salte din apă, crezând că e vreun rechin. Parcă sinţea

deja mușcătura dinților ascuțiți în carne, când... Conturul femeii apăru de sub apă și ea îi șopti:

— Nu te arăta, stai aici!

Tânăra era puțin marcată de efortul depus. O adevărată sirenă, stăpâna apelor. Malko fu atât de bucuros s-o vadă în viață, că uită de toate pericolele, trăgătorii și rechinii, inclusiv. Rhonda, agățată de paleta cârmei, se lipi de el în picioare.

— Poate cred că ne-au lovit, spuse ea. Rămânem în apă, ascunși. Dacă am urca la bord și am porni motoarele, riscăm să tragă din nou.

Avea dreptate. Rămaseră imobili, lipiți unul de celălalt, în clipocirile ușoare ale valurilor. Pentru Malko, neobișnuit cu statul vertical în apă, sarcina nu era ușoară. Începu să foarfece încet cu picioarele în adânc, pentru a-și păstra poziția. La fel făcu și Rhonda. Șoldurile ei urcară pe nesimțite spre mijlocul lui și acesta o înconjură cu unul din brațe. Restul veni de la sine. Îi coborî repede elasticul de la slip și o pătrunse, ajutat și de unduirea unui val. Senzația era delicioasă, în răcoarea relativă a apei. Malko își începu mișcările lent, fără grabă. Apoi împinse mai cu putere. Fu întrerupt de un val mai înalt, care-l despărți de Rhonda. Reveni energic, găsindu-i imediat deschizătura trupului. Ea scoase un mic strigăt:

— Mai încet, te rog!

Valurile erau, însă, de altă părere și-l făcură pe Malko să împingă tot mai brutal.

— Așteaptă, nu mișca așa tare, mă lovești, se rugă tânăra, din nou.

Dar, foarte curând, nu se mai plânse. Dimpotrivă. Se lipi mai mult de el, invitându-l să intre adânc. Malko îi șterse cu gura pielea umedă a umărului, într-o pornire voluptuoasă. Reacția ei veni de îndată:

— *Bite me! Bite me!*[1]

Malko își înfipse dinții în carnea proaspătă. Înțelegea acum de ce Rhonda nu se despărțea de fiara, care trebuie să fie Brownie. Ea se cabră atât de violent, că Malko nu-și mai putu

1. *Mușcă-mă! Mușcă-mă!*

reţine juisarea. Fusese minunat. Nu se separară, rămânând împreunaţi în apă. După un timp mai lung, femeia se dezlipi în sfârşit, şi-i spuse:

— Cred că au plecat. A trecut mai bine de o jumătate de oră. Să urcăm pe punte.

Fu prima la capătul scării ce ducea sus şi Malko o urmă, docil. Nici o reacţie de pe mal. Aveau o pauză extrem de preţioasă.

— Vom porni în derivă, fără motor, cât se poate de departe, spuse Rhonda. Altfel, riscăm să fim auziţi. Curentul ne va duce în larg şi fluxul la această oră este ridicat. Voi tăia odgonul ancorei, avem alta de rezervă.

Găsise un cuţit şi se strecură la proră. Malko simţi o uşoară scuturătură a navei. Erau liberi... Femeia reveni lângă el şi rămaseră în aşteptare, privind cum plaja se-ndepărtează încet. Brusc, valurile loviră mai tare în cocă. Ajunseseră la apă adâncă. Imediat, noua comandantă a navei intră în acţiune. Motoarele Diesel îşi începură uruitul molcom şi *Koala* spinteca valurile tot mai departe de insulă. Scăpaseră cu bine!

— Cel mai bine ar fi să mergem mai întâi la Bird, spuse Rhonda. E mai prudent şi avem nevoie de ceva provizii. În două ore şi jumătate suntem acolo.

În timp ce ea conducea la timonă, Malko se ocupă de aranjatul echipamentului de scufundare, care zăcea pe puntea inferioară. Noaptea era pe sfârşite. Peste puţin timp, aveau să se ivească zorile.

* * *

Primul se sculă Malko, trezit de tangajul vasului, dar şi de lumina zilei, care se infiltra prin gura pâlniei de ascultare. *Koala* era ancorată în rada de la Bird Island. Ajunseseră la trei noaptea, dar până la găsirea unui loc pentru montarea ancorei de rezervă se făcu patru dimineaţa. Rhonda dormea lângă el, pe cuşeta alăturată, întorcându-i spatele.

Veni aproape şi se lipi de trupul ei cald. Când o pătrunse, părea că încă doarme, numai un geamăt uşor şi ondularea

înceată a șoldurilor dovedeau contrariul. Malko se opri o clipă, pentru a simți mai bine pulsația sângelui în membrul său, întins la maximum. Își trecu brațul în jurul taliei partenerei și se lăsă mânat înainte de tangajul valurilor. La fiecare unduire ieșea aproape complet din ea și apoi se afunda din nou, în adâncul ei încins. Prelungi cât putu plăcerea extremă, până când un val mai puternic îi declanșă orgasmul. Rhonda, parcă surprinsă, scoase un țipăt și se întoarse cu fața către el, ca să rămână apoi ghemuită în brațele sale.

— Nu e corect, se plânse puțin rușinată, nu pot să termin și eu, decât dacă mă mângâi după asta.

— Păi, atunci, mângâie-te, îi spuse Malko.

Femeia își coborî amândouă mâinile pe pântec și după ritmul sporit al mișcărilor sale, Malko înțelese că a ajuns și la momentul dorit. Se întoarse satisfăcută și apoi se dezlipi de el cu un gemăt de ușurare. Repede, se ridică de pe cușetă, dând semnalul:

— Sus, să nu se facă târziu! Pregătesc imediat cafeaua.

Malko o urmări cu privirea, cum se ducea la mașina de gătit din chicinetă. Corp minunat, ținută majestuoasă... Păcat că un blocaj psihic o împiedica să aibe o viață sexuală normală.

Miile de păsări se ridicau la apariția soarelui. Bird Island dormea încă și ei erau singurii navigatori care ancoraseră la mal. Cafeaua fu gata în trei minute. Rhonda fredona o melodie, bine dispusă. Când urcă pe covertă alături de Malko, îi spuse deodată:

— Știi, aș putea să mă îndrăgostesc de tine, dar nu trebuie.

— De ce? întrebă Malko nedumerit.

— Fiindcă aparținem de două lumi diferite. Tu vei pleca și nu te voi mai revedea niciodată. Nu mi-ar rămâne decât să mă întorc la Brownie.

— După toate câte ți-a făcut? se miră agentul, surprins de atâta resemnare.

— E singurul bărbat care mă face să am orgasm, recunoscu tânăra. Și apoi, n-am chef să mă întorc în Australia.

După o clipă de tăcere, continuă cu o voce schimbată:

— Dau drumul la motoare. Du-te, te rog, să ridici ancora.

* * *

— Ne apropiem! anunță Rhonda.

Menținuse strict direcția spre insula Denis, punctul lor de reper, rămasă la orizont. Aproape cincisprezece mile erau lăsate în urmă și acum *Koala* ar fi trebuit să fie deasupra bancului de corali mult căutat. Malko privi peste bord, înspre apa verzuie.

— Nu văd până la fund, zise el.

După ce opri motoarele, Rhonda veni să îngenunchieze lângă el. Deschise portița aparatului de sondaj și coborî tija subțire în adâncul apei. Îi arătă cilindrul de hârtie pe care pana stiletului grava linia sa pe gradațiile indicând adâncimea în metri.

— Vezi, fiecare gradație înseamnă patru metri. A trecut de cinci orizontale, deci sunt douăzeci de metri până la fundul mării. Suntem, așadar, chiar deasupra bancului.

— În afară de sondă, mai există vreun indiciu? întrebă Malko.

— Da, culoarea apei. Și păsările.

— Ai văzut vreodată capul de rocă despre care ziceai că iese la suprafață?

— Eu, nu. Brownie l-a zărit într-o zi, cu totul întâmplător. Noi trebuie să începem sondajul pe pătrate de câte un sfert de milă. Sunt cincisprezece kilometri pătrați de explorat.

— Atunci, să începem! hotărî Malko.

Rhonda repuse motoarele în funcțiune, la viteză mică. Timpul era uluitor de frumos și marea pustie. Noroc că Brownie Cassan luase suficiente rezerve de motorină la plecarea din Victoria. Vor avea nevoie...

* * *

— Ne-a mai rămas carburant pentru două zile, anunță Rhonda de pe covertă. După aceea, trebuie să facem din nou plinul.

Malko nu mai răspunse, atât era de descurajat. A patra zi, după acelaşi scenariu! Plecare din Bird la răsăritul soarelui, trecere pe lângă Denis pentru a lua direcţia, sondajele pe pătrate, întoarcere la Bird, epuizaţi, după asfinţit. N-aveau curaj să ancoreze la Denis, chiar dacă cei ce trăseseră asupra lor nu se mai arătau. La Bird erau, totuşi, în siguranţă. Prea mulţi turişti, ca să fie comis un atac armat. Măcinaţi de efort, în luptă cu soarele torid şi valurile, nu mai apucau să facă nici dragoste.

Echipamentul de scufundare stătea neutilizat, pe puntea inferioară. Malko se simţea cuprins de profundă descurajare. Era în căutare de ceva, fără să aibe un punct de orientare precis. Mai rău decât acul în carul cu fân. Carul acesta uriaş era însuşi oceanul Indian. Începuse chiar să aibe rău de mare. Şi de sute de ori Rhonda se aplecase deasupra acestei blestemate hărţi, pe care o reconstituise metru cu metru. Totuşi, se aflau într-adevăr deasupra bancului de corali. Dar vârful de stâncă pe care-l căutau nu măsura mai mult de câteva zeci de metri. Puteau să cutreiere oceanul în lung şi lat, timp de luni de zile, până îl vor găsi. Sau să nu-l găsească niciodată.

Laconia B putea să zacă undeva, la mai multe mile distanţă de punctul în care sondau, cu alte şase sute de metri de apă deasupra. Malko îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Hai, mai departe!

Ajunsese să cunoască tehnica sondajului ca un inginer de marină. Rhonda porni motoarele vasului.

Cap 380, viteza 1 000 ture. Malko continua să citească cifrele indicate de sondă: 16 metri... 12... 10... 8... Acul cobora. Se ajungea la douăzeci de metri, apoi la douăzeci şi opt. Viraj la un sfert de milă, cap 270. Pătratul trebuie parcurs, ca toate celelalte. Cifrele: 20...16...16...16... Un veritabil platou submarin. Şi din nou, cap 0. Reîncepe sondarea pe pătratul următor. La fiecare schimbare de cap, Rhonda adăuga un pic de distanţă pentru a nu nimeri în acelaşi loc. Malko simţea o durere persistentă în spate, ceafa îi ardea, ochii îl usturau. Nu mai observa nici peştii zburători de deasupra apei, nici delfinii jucăuşi sau bancurile de sardine aurii. 16... 12... 12...

— Atenţiune! Văd ceva în faţă, strigă de sus Rhonda.

Malko se ridică iute, abandonând sonda. Deschise larg, ochii. Şi el vedea o masă întunecată, ieşind din apă. Inima îi bătu mai tare. Mergeau direct într-acolo. O stâncă. Poate chiar *STÂNCA*! Cu binoclul, Rhonda privea înainte şi trase o înjurătură.

— F...Este o balenă-rechin!

Entuziasmul scăzu brusc. Cu o privire disperată, Malko văzu cum enormul cetaceu face o roată în jurul vasului, înoată magnific, urmat de cortegiul său de peşti mici. Un animal de şase metri lungime... Nu putea decât să reia sondările. Rhonda se lăsă să cadă pe bancheta de plastic, încinsă de soare.

— Nu e posibil, exclamă aproape plângând, n-o să reuşim niciodată!

— Hai, mai avem o zi şi jumătate, încercă s-o tempereze Malko. Pe urmă, ne odihnim.

Oricum, întoarcerea lor la Mahé comporta atâtea probleme, încât era greu de crezut că vor mai putea pleca din nou. Se întoarse la aparatul de sondaj, mai descurajat ca până acum.

* * *

Koala înainta la aceeaşi viteză redusă. Brusc, Rhonda mută bara la stânga.

— Ce este? întrebă Malko intrat în alertă.

Tânăra femeie întinse braţul, arătând departe, în mare, nişte puncte albe, abia vizibile cu ochiul liber.

— Trebuie să fie păsări care „pescuiesc" acolo. Nu se ştie niciodată.

Puteau să fie peşti mici la suprafaţă, sau unul mai mare, mort. Sau... Malko rămase cu ochii fixaţi spre păsările care începeau să se vadă distinct. Se apropiau încet de ele. Zece minute se scurseseră, după ceas. La apropierea vasului, stolul de păsări se dispersă imediat. Rămaseră doar valurile. Deodată, Rhonda se aplecă în stânga, peste bord.

— Vezi ceva? întrebă Malko, fără prea mare convingere.

Sonda îi arăta douăzeci şi patru de metri.

— Cred că da, răspunse, dar poate să fie numai un reflex al apei.

Opri motoarele, ca să vină mai aproape. Privea aplecată în adâncul apei, cu mâinile streaşină, ca să se protejeze de soare. Când se ridică, o lucire de triumf îi lumina ochii.

— Priveşte, la stânga!

Malko vedea numai valurile albastre-verzui de deasupra apei. Dar curând, ceva mai din adâncuri, începu să-i apară o umbră lungă şi maronie. Coralii! La doi sau trei metri de suprafaţa apei! Puţin mai departe, spuma albă a valurilor se făcea tot mai deasă: coralii ieşeau aproape deasupra.

— Asta e! strigă Malko surescitat. Iată-i, în sfârşit!

Rhonda se repezise deja la proră, ca să arunce ancora. Zgomotul îl trezi din reverie; nu-şi mai venea în fire. Coborî şi el de pe covertă. Vasul era în uşoară derivă şi se afla exact deasupra crestei de corali. Femeia îl întâmpină, transfigurată.

— Nu mai credeam, ca să vezi!

Privind umbrele maronii de sub *Koala*, tot mai distincte, Malko îşi imagina un cargou supraîncărcat, cu afund de nouă metri, în plină noapte, lovindu-se de peretele acesta stâncos. Desigur, intrase în plin.

Rhonda aduse de jos o sondă luminoasă, un fel de ghiulea, prinsă la capătul unei frânghii groase, cu o lampă electrică înăuntru.

— O coborâm în apă, spuse ea. Aşa putem repera mai uşor toată creasta.

Malko se duse să ridice ancora, iar Rhonda porni vasul la aceeaşi viteză mică. Cu ajutorul sondei luminoase, delimitară destul de repede conturul întregului banc de corali. Partea sa ridicată se întindea pe o linie mediană de aproximativ trei sute de metri, între est şi vest, când la suprafaţă, când la patru-cinci metri dedesubt. Probabil că epava s-a deschis ca o cutie de conserve la contactul cu acest bastion submarin, ascuţit ca lama unui paloş uriaş. Aşezarea sa coincidea perfect cu ruta presupusă a cargoului. Dar, până în acel moment, nu desco-

periseră încă nici o urmă tangibilă a naufragiului. Totul nu era decât rezultatul unui calcul mintal.

— Continuăm încă puţin, ceru Malko.

Încă o milă fu parcusă, iar sondele lucrau. Fundul începu să coboare: 24... 28... 32... Se opriră.

— Voi plonja aici, spuse Rhonda. Dacă găsesc ceva, vii şi tu după mine.

Malko o privi cum se echipează rapid şi dispare în apă, cu o lampă mare în mână. Aşteptă încrezător timp de un sfert de oră, apoi nerăbdarea îl cuprinse. Ce făcea? Dacă a atacat-o vreun rechin, n-o va mai revedea niciodată. Şi nici de *Laconia B* nu va mai şti nimic. În sfârşit, un clipocit se auzi deasupra apei şi silueta în cauciuc negru a femeii apăru la suprafaţă. Rhonda îşi scoase masca, răsuflând uşurată, dar n-aducea nici o veste bună.

— Nimic!

— Voi plonja eu, acum, se hotărî înverşunat Malko. Avansează sfertul de milă.

Docilă, Rhonda îşi scoase costumul de scufundare şi urcă la timonă. Malko se duse în cabină pentru a lua un bidon de oxigen plin. Când trecu pe lângă femeie, gata echipat, ea îi întinse un pumnal.

— Ia-l şi pe ăsta, am văzut acolo un rechin.

Îşi prinse de picior pumnalul şi plonjă cu curaj în apa întunecată. Coborî până la cincisprezece metri într-o secundă, foarte aproape de fund. Încercă să se orienteze. La început, nu vedea decât masa brună a coralilor, care acopereau totul în jur. Apa îi deforma imaginea prin geamul măştii, peştii multicolori mişunau în jurul său. Avea senzaţia că şi el este un animal marin. O luă spre nord, căutând dacă nu sunt urme de impact, pe corali. Nimic. Bidonul de oxigen îi dădea o autonomie de o oră, din care trebuiau scăzute câte zece minute pentru cufundare şi revenire. Când parcursese o jumătate de milă, coborî şi mai mult, cu câţiva metri. Bariera de corali, plină de pete şi găuri, îţi dădea impresia unui peisaj lunar. Pipăi cu degetele şi simţi, prin mănuşi, ascuţişul rocilor ca mii de lame de ras.

Era atât de absorbit cu explorarea, că nici nu observă de la început o umbră lunecând deasupra lui. Un rechin foarte mare, părându-i și mai uriaș prin refracția apei. Malko îl văzu cum virează brusc și se îndreaptă către el, pește necunoscut pentru monstrul apelor. Apucă pumnalul, în așteptarea asaltului iminent. Dar se gândi și la o stratagemă. Când rechinul era la doi pași de el, Malko lansă prin mască un jet de aer, care se ridică în sus, într-o jerbă deasă, de bule în spirale. Ceea ce îl sperie pe agresor, care se făcu nevăzut printre corali. Un punct victorios, dar și conștiința că o luptă „corp la corp" cu rechinul l-ar fi putut costa un picior sau brațul. Trecuseră cincizeci de minute, cu revenirea sus însemna că timpul de autonomie va fi epuizat. Începu ascensiunea, bătând cu labele de la picioare și era atent la respirația prin mască. O suprapresiune pulmonară poate fi oricând fatală. În sfârșit, ajunse la timp pentru ieșirea la suprafață.

Scoțând capul din apă, își smulse repede masca și aspiră cu nesaț aerul de afară. Apoi rămase câteva secunde imobil pe spate, ca să se odihnească puțin. Privi în jurul său și, deodată, fu cuprins de o teribilă angoasă. Marea era pustie, iar *Koala* dispăruse!

Capitolul XV

Se simțea ca și când ar fi primit un pumn, direct în stomac. Se roti pe loc atât de repede, ca să privească zarea, încât înghiți o bună porție de apă sărată. Nimic. Nici o navă la orizont...

Îl cuprinse disperarea. Era prea departe de Denis, ca să revină pe insulă înot. Rezistă unei dorințe furibunde de a-și smulge perechea de bidoane și de a la arunca în mare, dorind să scape de greutatea lor, care-i măcina spinarea. Cu energia turbării, mai dădu o lovitură de foarfece din picioare, săltând deasupra apei. De această dată, zări un punct alb în depărtare, la vreo două mile! Malko fusese dus de curent departe, spre est. Întreg arhipelagul Seychelles era cunoscut pentru forța fantastică a curenților din mare. La Mahé, puteai să fii dus și înecat doar la trei metri de mal. Se simțea mult prea epuizat pentru a înota toată această distanță. Dacă vasul ce se zărea era *Koala*, atunci trebuia să atragă, cumva, atenția Rhondei. Dar cum? Bineînțeles, să strige era absolut inutil. Încercă să mai iasă pe jumătate din apă și să-și agite brațele. După vreo zece asemenea tentative, era stors de puteri, gata să se ducă definitiv la fund. Se reașeză în poziția „plută" și așteptă. Rhonda, probabil, îl căuta cu binoclul. Dar el nu era decât un punct pierdut printre valuri. Ceva tare și lunecos îi șterse gamba piciorului stâng și se retrase, speriat. Întinse mâna ca să verifice dacă piciorul mai era la locul lui. Era, deci nu fusese un rechin, ci vreun alt pește mare. Punând mâna pe pumnal, îi veni, subit, o idee. Scoase din apă lama lucitoare, întorcând-o spre soare. O oglindă! Și o minusculă șansă ca Rhonda să zărească razele luminoase ce le reflecta obiectul metalic. Cu răbdare, începu să miște lama în

mai multe direcţii, trăgând nădejdea că va fi remarcat. După câteva minute, braţul îi obosise într-atât, încât fu nevoit să se oprească. Luă hotărârea extremă. Desfăcu cele două butelii de oxigen şi le aruncă de pe spate. Un lest inutil, în faţa ameninţării morţii.

Continuă să mişte pumnalul în soare. Putea să reziste mai mult timp astfel, dar nu la infinit. Din când în când, se ridica deasupra apei, ca să se uite la vasul alb, din depărtări. Nici o mişcare... Se opri pentru câteva clipe. Din moment ce nu reuşea cu semnalele luminoase, nu-i rămânea decât alternativa disperată de a porni înot spre *Koala*, dacă ea era, sau la Denis, ceea ce ar fi fost şi mai greu. Ultima tentativă. Se ridică atât cât putu din apă ca să încerce, pentru a suta oară, mişcările cu pumnalul. Ce văzu, într-o străfulgerare, îl paraliză de groază. Vasul plecase... Dar nu în direcţia lui, ci părea că se depărtează.

— Cerule! imploră Malko, cu ochii spre nava care-i prezenta acum pupa.

Speranţele sale se iroseau în vânt... Şi, dintr-o dată, extaz! Vasul se întorsese cu 180 º şi acum îi arăta prora, deci venea către el. Fusese văzut! Iar ca totul să fie la cotă de succes, era, într-adevăr, *Koala*... Când ajunse la câţiva metri de el, abia mai putea să se menţină la suprafaţa apei. Auzi motoarele oprindu-se şi imediat vocea Rhondei care striga cât putea de tare:

— Malko, Malko, vino la scară!

Reuşi să se agaţe epuizat de scândurile de jos ale scării, dar fără ajutorul femeii n-ar mai fi putut ajunge sus. Se prăbuşi pe podeaua punţii, cu genunchii tremurând în spasme, ochii îi erau acoperiţi de o ceaţă verde-violetă iar pielea îmbibată de sare îl ardea peste tot. Rhonda îl şterse cu un cearceaf şi îi dădu o sticlă cu apă minerală, pe care o bău pe nerăsuflate. Şi apoi încă una. Dezbrăcându-l de costumul greu de cauciuc, spuse:

— Sfinte Dumnezeule, n-am mai crezut că te voi revedea. Mă uitam în toate părţile cu binoclul. Ai găsit ceva?

Malko negă printr-o mişcare a capului, incapabil să vorbească. După câteva minute, revenindu-şi, spuse şoptit:

— Nu procedăm corect. Bariera de corali e prea largă. Eu zic să încercăm din nou cu sonda luminoasă. Ce spui?

În loc de răspuns, femeia urcă repede pe covertă și puse vasul în mișcare. După un arc de cerc parcurs, aproximativ o milă, *Koala* era iarăși deasupra bancului. Malko fu trezit, din toropeala în care căzuse, de vocea tinerei.

— Am ajuns.

Se ridică și văzu în față sonda luminoasă semnalând fundul de mare aproape.

— Oprește, ceru Malko. Trebuie să verific ceva.

Intră în careu, aducând harta întregului arhipelag și nordul Oceanului Indian. Cu creionul notă poziția crestei de corali pe care o descoperiseră. Pe urmă, trase o linie, pornind de la farul Denis și până la portul Socotra, în marea Roșie. Drumul plănuit de *Laconia B*. Primul rezultat. Linia trecea chiar prin mijlocul bancului de corali. Urcă pe covertă, unde Rhonda îl aștepta fumând o țigară.

— Pornește cap 020 și continuă în aceeași direcție până îți spun eu. Voi urmări și sonda. Nu mergi prea repede.

— De ce facem așa?

— Uite de ce. Să admitem că *Laconia B* s-a lovit de creastă, explică Malko. Nu s-a scufundat de îndată, chiar cu coca găurită. Curenții n-au efect asupra unui vas de 15 000 de tone. Deci, a mai mers în direcția inițială un timp, târându-se ca un elefant rănit. O asemenea masă supraîncărcată, la viteza de 13 noduri, nu se oprește ușor. Așadar, vom reface ruta, până când sonda ne arată că bancul de corali s-a terminat și fundul coboară. Acolo trebuie să fie epava. Depinde la ce adâncime.

Rhonda îl privi admirativ.

— Genială idee! Să începem!

Malko îngenunchie în fața sondei și *Koala* se puse în mișcare, cap 020. La început, sonda se plimba aproape de suprafață, apoi cobora în pantă lină. La capătul unei mile, cifrele se stabilizau în jurul a treizeci și cinci de metri. Malko, părea hipnotizat de cifrele înscrise pe ruloul de sondaj. Sări în sus, pur și simplu, când linia stiletului coborî brusc: 234... Era semnalul decisiv. Intraseră deasupra abisului.

— Stop! Vino puțin înapoi, comandă Malko. Cap 200.

Malko se așeză în genunchi lângă aparat, sorbindu-l parcă din priviri. Un minut, două... Acul făcu un salt brusc, în sus.

— Stop!

Rhonda frână atât de violent, că tangajul vasului păru că-l va arunca jos pe Malko. Sonda arăta exact patruzeci de metri.

— Aruncă ancora flotantă, voi plonja aici. Ne aflăm la capătul bancului. Dacă nu găsesc iarăși nimic, ne întoarcem pe linia de margine și stopăm la fiecare sfert de milă. E ultima șansă.

Agentul nu se simțea încă pe deplin refăcut, dar ambiția era împinsă la extrem. Avea un fel de vertije, capul îi vuia. Mai trebuia să fie și foarte atent la curenți. Iată că apa, ce-i părea acum foarte rece, îi făcu bine. Se limpezise complet, în momentul în care văzu cum pata albă a *Koalei* dispare.

Porni spre adâncuri. Nici o ființă vie, peștii dispăruseră. Grădina de corali în care coborâse, avea culori feerice. În jurul său triumfau forme arborescente care se urcau și coborau, umbre mișcătoare provenite de la lumina lămpii sale, apoi poieni întinse, nivelate parcă de un compresor submarin. Busola fixată la brațul său îi arăta că merge în direcția bună, spre extremitatea recifului. Fundul rămânea plat, la aproximativ treizeci și cinci de metri. Un obstacol opac se prezentă subit, în fața lui. Iluzie optică; nu era decât o meduză de dimensiuni uriașe. Încă douăzeci de metri parcurși. Obosela începea să-l cuprindă din nou. Plus grija ca timpul de autonomie să nu se epuizeze. Apa se făcuse mult mai rece dintr-o dată, însemna că se apropie de marele abis. Ceva lung și întunecat îi apăru brusc, venind din lateral, ca un imens șarpe de mare. Fundul se ridică puțin și apa devenise mai clară. Își luă curaj și se apropie de ciudata arătare. Abia la câțiva metri de aceasta, realiză amănuntul că nu poate fi decât un catarg de vas, înălțându-se din străfunduri, ca vârful unei catedrale gotice.

Găsise, la urma urmelor, epava *Laconiei B.*

Capitolul XVI

Din zece brațe, Malko fu deasupra cargoului scufundat. Era un noroc extraordinar că putuse observa unul din catargele sale.

Într-adevăr, *Laconia B* se afla pe ultima treaptă a recifului coralier, mai jos cu vreo douăzeci de metri. Numai catargele se ridicau la nivelul unde ajunsese Malko. Dacă n-ar fi fost câteva panouri de ascultare smulse, un camion garat pe punte care basculase până la marginea bordajului, lanțuri și parâme răspândite pe punte, ai fi zis ca vasul este gata să-și continue cursa. Sub apă, cei o sută patruzeci și trei de metri lungime erau și mai impresionanți.

Aparatul de măsurat adâncimile indica exact patruzeci de metri. Cifra-limită. Malko înotă până la turela din spate. Voia să coboare în interior. Dar, urechile începură să vuiască prea tare. Renunță. Se duse, totuși, până la pupa, aplecându-se peste bord ca să vadă acolo scris limpede: *Laconia B Monrovia*. Deci, nici un dubiu.

Trebuia să-și pregătească revenirea la suprafață. Privi încă o dată silueta epavei pentru stabilirea poziției. Cargoul se întorsese în cădere, era orientat în direcția est-vest, cu prora spre vest. Partea din stânga era aproape lipită de treapta stâncoasă, ceea ce nu permitea să se vadă amploarea spărturii din pereți. Malko calculă că înclinarea sa pe fundul mării trebuia să fie de 15° până la 20°. Partea mai înaltă era îndreptată spre recif. Îi mai rămăseseră cincisprezece minute „utile". Timpul necesar pentru a mai face o scurtă investigație. Coborî pe punte și merse până la bordajul din stânga. Sub coca vasului, reciful coralier se sfă-

rămase, apăsat de cele 15 000 tone și forma acum un fel de teacă cenușie de praf mărunt. De dedesubt țâșni un lion fish [1] de vreo trei metri și jumătate, speriat de lumina lămpii. Din fericire, dispăru imediat.

Malko ajunse la proră. Ceea ce văzu îl edifică și îngrozi, în același timp. Fundul stâncos al mării se întrerupea brusc, de parcă ar fi fost retezat de o secure uriașă. La mai puțin de zece metri, începea marele abis. Așadar, *Laconia B* era așezată pe ultima treaptă a unei scări, ce ducea deasupra prăpastiei fără fund. Încă vreo câțiva pași și n-ar mai fi rămas nici o urmă a naufragiului.

Nebun de fericire, Malko începu lenta sa întoarcere la suprafața mării. Când scoase capul din apă, mai avea numai trei minute din rezerva de oxigen. La timp! De această dată, ieșise la mai puțin de trei sute de metri de *Koala*. Înotă fără grabă, pândit pe privirea Rhondei, care-l observase imediat.

— Am găsit-o! strigă el din răsputeri, încă înotând. Este chiar aici, dedesubt.

— Fantastic! strigă, la rândul ei, Rhonda.

Urcă la bord și o îmbrățișă. Fără ea, ar mai fi fost și acum în căutarea locului epavei.

— Trebuie să punem o baliză plutitoare pentru reper, observă agentul.

Tânăra coborî în careu, de unde aduse una din balizele avute la dispoziție, vopsită în alb și roșu. O ajută ca s-o arunce în mare, chiar deasupra locului pe care-l indicase. Era vizibilă de la distanță de cel puțin o milă. Odată euforia calmată, Malko își spuse că adevăratele dificultăți abia acum încep.

Epava *Laconiei B* localizată punea mai multe probleme decât atunci când stătea ascunsă pe fundul oceanului. Trebuia procedat cu multă atenție. Principalul consta din a găsi modalitățile de a recupera încărcătura de oxid de uraniu, înainte ca aceasta să încapă pe mâinile israelienilor sau, mai rău, a irakienilor. Din fericire, nici un alt vas nu se vedea în jur. Secretul îl

1. Pește-leu, denumire provenind de la capul aproape rotund și mustățile din fire lungi, gălbui; trăiește în mările tropicale.

ştiau, până acum, doar ei, descoperitorii epavei. Dinspre Denis Island nici o ameninţare, insula rămânea estompată la orizont spre sud, sub ceaţa ridicată din pricina caniculei.

— Punem cap spre Mahé, decise Malko.

Rhonda îşi reluă postul la timonă şi imediat cele două motoare Cummings porniră. Însoţită de spuma albă de la pupa, *Koala* reîncepu periplul ei prin arhipelag.

Fără îndoială, Malko ştia prea bine că nu poate recupera cele două sute de tone de oxid de uraniu ale *Laconiei B* fără un ajutor substanţial din partea CIA. Era interesant de cunoscut cum vor primi vestea, pe care le-o aducea, reprezentanţii organizaţiei. În prezenţa concurenţei israeliano-irakiene, desfăşurările viitoare se anunţau suficient de agitate. Fără a-l mai număra şi pe Brownie Cassan, care va acţiona, desigur, pentru a-şi recupera vasul.

În timp ce soarele se pregătea să apună, începu să calculeze soluţiile posibile. Un nor trecu pe cer şi agentul simţi cum o boare rece îl cuprinde.

— Atenţie! anunţă Malko. Mi se pare că un vas vine spre noi.

Erau în apropiere de Beauvallon, unde *Koala* ar fi urmat să ancoreze. Rhonda luă binoclul şi-l îndreptă în direcţia indicată, apoi îl lăsă jos cu o expresie de îngrijorare.

— Este vedeta poliţiei...

„Gata, începe!" se gândi agentul.

— Poţi s-o laşi în urmă? întrebă el.

Rhonda avu un râs nervos.

— Nici o problemă, ei nu fac mai mult de zece noduri pe oră.

— Atunci, o luăm spre Victoria, spuse Malko. Pe urmă mai vedem.

Bara fu întoarsă în direcţia nord şi *Koala* îşi mări viteza. Vedeta îi urmări un timp, pe urmă plecă înapoi. Din păcate, mai mult ca sigur, avea un radio la bord. În apropiere de intrarea în rada portului, Rhonda reduse motoarele pentru a pătrunde cu viteză mică. Vântul se oprise şi seara era, într-adevăr, plăcută.

Malko privi spre clădirile portului, pe care le revedea după patru zile petrecute în larg. Prima sa preocupare era să

găsească un telefon, pentru a-l anunța pe Willard Troy, înainte ca autoritățile din Seychelles să fie sesizate. *Koala* se apropie de chei și, în sfârșit, acostară. Malko sări dezinvolt pe pământul tare, de care i se făcuse dor. O lăsă pe Rhonda la bord. Telefon se găsea numai la Yacht Club și distanța de aproape un kilometru trebuia parcursă pe jos. Îl scuti de aceasta o nouă apariție, un Mini Austin albastru cu far deasupra, care se apropie intempestiv de locul unde acostaseră. Doi polițiști, în uniforme bleumarin, coborâră și se îndreptau spre Malko.

— Domnul Linge?

— Eu sunt, răspunse agentul.

— Am dori să ne însoțiți până la stația de poliție, îl înștiință politicos unul dintre noii veniți. Un inspector al departamentului nostru are să vă pună câteva întrebări.

— În ce problemă?

Polițistul dădu ostentativ din umeri.

— Nu cunosc, domnule. Știu numai că am primit ordin să vă conduc la stație.

Politețe extremă, de sorginte britanică, rămasă de la vechea administrație. Probabil, își cereau scuze și înainte de a-ți smulge unghiile la interogatoriu. Ce era de făcut? Malko își dădu seama că nu putea decât să-i urmeze, orice rezistență fiind inutilă.

— Vin imediat, le spuse calm. Să-mi iau pașaportul de pe vas.

— Desigur, domnule.

Polițiștii urcară în Austin, iar Malko se întoarse la bord. Rhonda îl privea îngirjorată.

— Ce vor ăștia?

— Nu știu, dar trebuie să merg cu ei. Vei pleca înapoi la Beauvallon și ancorezi în față la *Fisherman's Cove*. Dacă nu mă întorc în două ore, ia un taxi și du-te la domnul Willard Troy. Stă pe șoseaua Misere, lângă stația de satelit americană. Îi spui tot ce s-a petrecut. Te va ajuta. Rămâi cu bine.

Sări din nou pe chei și urcă la rândul său în Austinul albastru, care demară imediat. Direcția, drept spre Victoria.

* * *

Malko aştepta de zece minute într-un mic birou gol, până ce uşa se deschise şi un ofiţer mustăcios intră, surâzător, cu o mână întinsă şi în cealaltă ţinând paşaportul. Staţia de poliţie din Victoria era un complex de clădiri cenuşii, la începutul şoselei spre Beauvallon. Câteva maşini staţionau în curte, la acea oră nefiind nevoie de mai multe. Dacă n-ar fi fost zăbrelele de la fereastră, ai fi zis că eşti într-un local administrativ oarecare.

— Domnule Linge, spuse poliţistul, sunt dezolat că a trebuit să vă deranjez cu această convocare. Poftiţi paşaportul dumneavoastră.

Agentul luă preţiosul document, din ce în ce mai nedumerit.

— De fapt, pentru ce m-aţi convocat?

Omul părea sincer bulversat.

— Vedeţi, domnule Linge, este o poveste nu tocmai clară. Am fost sesizaţi că vasul *Koala* a dispărut, fiind furat de un individ cu aceleaşi semnalmente ca ale dumneavoastră. Bineînţeles, am dat ordinul să fiţi interceptat în orice port din Seychelles unde aţi fi acostat. Ceea ce s-a şi făcut. Dar, între timp, proprietarul vasului, domnul Cassan, şi-a retras plângerea, afirmând că la mijloc a fost o neînţelegere.

Malko asculta cu un zâmbet de circumstanţă. Bizar, foarte bizar...

— Deci, acum totul este în ordine? întrebă el.

— Se pare că da. Dar, continuă ofiţerul, deoarece reclamaţia a fost făcută la secţia de poliţie din Port Launey, colegii mei de acolo ar dori să vă prezentaţi pentru a vă înregistra declaraţia, înainte de a închide dosarul. Vă pun o maşină la dispoziţie, nu durează mai mult de o oră. După aceea, vă putem conduce la hotel, dacă doriţi.

Agentul sondă figura impasibilă a ofiţerului de poliţie. Istoria era cusută cu aţă albă. În faţa tăcerii sale, gazda se grăbi să concluzioneze:

— Vă mulţumesc pentru amabilitatea pe care ne-aţi arătat-o, domnule Linge. Trebuie să precizez că domnul Cassan nu are

la noi o prea bună reputație. Adesea face exces de alcool. De aici, probabil, tot necazul.

— Tot ce se poate, spuse Malko. Eu am închiriat vasul cu forme legale.

— Nici o îndoială. Poftiți pe aici, vă rog.

Austinul albastru aștepta în curte, cu un polițist în uniformă la volan. Ofițerul strânse mâna lui Malko.

— Vă doresc pe mai departe o ședere plăcută la Seychelles, domnule Linge.

Veritabilă secvență de balet folcloric. Mașina ieși pe poartă și porni spre centru. Pentru a ajunge la Port Launey, de partea cealaltă a insulei, trebuia trecut peste munte, pe drumul spre Sans Souci. Iar întoarcerea se făcea pe aceeași rută, nefiind o legătură directă între Port Launey și Beauvallon... Încântător.

* * *

Austinul urca laborios între doi pereți de verdeață. Drumul în serpentine își desfășura firul, printr-o pădure deasă. Nici o casă în jur. Din cauza altitudinii, vegetația se modificase și aerul era aproape rece. Deodată, o clădire mare, albă, luminată de proiectoare, apăru pe stânga.

— Casa președintelui René, anunță, mândru, șoferul. Să-l ajute bunul Dumnezeu.

Mișcătoare devoțiune. În clipa următoare, în spatele lor, apăru o mașină neagră, semnalizând din faruri. Cu un scrâșnet de frâne, Austinul încetini și trase pe dreapta.

— Ce faci? exlamă Malko, în alertă.

Nici un răspuns. Mașina din spate, o Toyota 2000 mare, îi dublă, stopând la rândul ei. Agentul înțelese imediat, era o capcană perfectă. Poliția nu voia să se amestece într-o răpire de persoană, dar se spăla pe mâini dacă mașina era atacată pe drum, de necunoscuți.

Cu o lovitură din umăr, Malko încercă să-l arunce afară pe șofer și să-i ia volanul. Dar acesta rezistă și, între timp, din Toyota coborau deja doi oameni.

Rașid Mounir, irakianul, avea mâinila goale, dar Bill, micuțul mulatru, întinsese cu dreapta un pistol cu țeavă lungă. Fără să se grăbească, se apropiară la lumina farurilor. În momentul în care Malko încerca în disperare să sară pe cealaltă ușă pentru a fugi în pădure, un alt zgomot de frâne se auzi în imediata apropiere. Dintr-un jeep roșu, pe care-l mai văzuse undeva, ieșiră alte două silutete, iar acestea erau – binecuvântată surpriză! – nimeni alticineva, decât Dervișul și Zvi, Taciturnul. Ultimul cu uriașul său Marlin 444, țintind spre agresori, care și încremeniseră pe loc.

În câteva secunde, soarta confruntării fu hotărâtă. Zvi se apropie de Rașid Mounir și-i lipi țeava armei de pântec. O apăsare pe trăgaci i-ar fi proiectat intestinele pe crengile vreunui cocotier din jur.

— *Get away!* [1]

Încetișor, irakianul dădu înapoi spre Toyota, urmat de Bill, devenit deodată foarte pașnic.

— Repede, urcați-vă cu noi! îi strigă Dervișul agentului, care nu aștepta să i se spună de două ori. Se urcă în jeep, pe bancheta din spate, iar israelienii îl urmară cu pași precauți, Marlinul lui Zvi fiind mereu îndreptat către adversari. Rămase în aceeași poziție, țintind prin geamul deschis, până când jeep-ul viră după un colț de stâncă. În ultimul moment, Taciturnul apăsă pe trăgaci, iar parbrizul Toyotei zbură făcut țăndări. După câteva sute de metri, un drum lateral se făcea în stânga, coborând spre Victoria. Era soluția perfectă și Dervișul se angajă în plină viteză.

— Se pare că am ajuns la timp, spuse acesta cu nedisimulată ironie în glas.

Malko păstră tăcerea, în buna tradiție a agenților. Subit, realiză că mașina mergea mult prea repede pentru un simplu jeep.

— Dar ăsta este Cooper-ul meu! exclamă, acum perfect edificat.

---

1. Dispari!

Dervişul zâmbi cu înţelesuri.

— Ei, da... Vi-l vom înapoia imediat. Am lăsat maşina noastră la prima intersecţie spre Victoria.

Zvi îşi demonta cu evlavie preţiosul Marlin 444, pentru a-l pune la loc în valiza de piele.

— Cum aţi... începu Malko, dar fu întrerupt pe loc de Derviş.

— Am fost la curent cu tot ce făceau adversarii noştri. Ei vor să ştie care este rezultatul cercetărilor ce le-aţi făcut timp de patru zile, pentru a putea profita de ele. Poliţia din Seychelle nu-i refuză nimic lui Bill, iar acesta lucrează acum cu ei. V-am urmărit de cum aţi plecat din secţia de poliţie.

— Mă rog, dar acum unde vom merge? întrebă Malko.

— Ne despărţim. Probabil, aveţi drum la domnul Willard Troy.

— Da, aşa intenţionez.

Ajunseseră la intersecţie, unde o altă Toyota galbenă era parcată în lateral. Dervişul opri în urma ei, spunându-i lui Malko:

— Trebuie să fiţi foarte prudent, domnule Linge. Vor relua asaltul. Apropo, aţi localizat *Laconia B*?

— Nu.

Dervişul avu un gest indescifrabil.

— Alţii v-ar pune aceeaşi întrebare cu mai multă... insistenţă. Fiţi atent.

Agentului îi veni ideea de a devia discuţia.

— Să ştiţi că Brownie Cassan este capabil să găsească epava, chiar dacă a ars harta. O poate reconstitui din memorie.

— Ştiu şi asta, dar merg pe varianta că ei vor să vă lase să le faceţi munca, cu ajutorul acelei fermecătoare roşcate. Ca pe urmă să meargă la sigur.

Sări din maşină, la fel ca şi Zvi, Taciturnul. Ultimele cuvinte ale Dervişului erau spuse repede şi clar:

— Domnule Linge, nu sunt prea sigur că mi-aţi spus adevărul. Principalul, însă, este ca duşmaniii noştri să nu vă acapareze. Într-o asemenea ipoteză, aş fi nevoit pur şi simplu să vă elimin. Ca pe urmă să continui singur cercetările. Ştiţi unde mă găsiţi. Vă doresc numai bine. Să nu uit, cred că guvernul nostru

este în tratative cu Departamentul de Stat pentru recuperarea încărcăturii de pe *Laconia B.* Aceasta ne-ar permite să lucrăm mână în mână.

— Ar fi soluția cea mai bună, spuse cu diplomație Malko.

Trecu la volanul Cooper-ului. Avea câteva ore de liniște înaintea sa. O nouă răpire ar fi necesitat ceva timp pentru irakieni, pentru a-și face pregătirile. Cât privește pe israelieni, aceștia doreau să se joace cu el de-a șoarecele și pisica. Lucru lămurit, trebuia cât mai repede evacuată încărcătura de uraniu de pe epavă.

* * *

Un obraz atât de palid, ca cel al lui Willard Troy, l-ar fi făcut invidios și pe un mort. Amibiaza nu voia cu nici un chip să se amelioreze. Malko l-a găsit din nou culcat și cu termometrul în gură... Patul aproape că dispăruse sub sulurile de telex răspândite pretutindeni.

— Văd că israelienii, spuse șeful filialei CIA, au încercat să vă vândă ponturi care nu există. Intoxicare, așadar. Niciodată administrația americană n-ar accepta ca ei să fie lăsați să intre în posesia acestui uraniu. Trebuie să-l recuperăm noi, înșine.

Ochii aurii ai lui Mlako se întunecară.

— Domnule Troy, am găsit *Laconia B* și acest fapt, în sine, este un miracol. Acum, vine rândul „companiei" să facă restul. US Navy are, desigur, mijloacele necesare.

Mimica americanului îi arătă încă o dată că CIA conta pe el, în primul rând.

— Domnule Linge, spuse Troy, în cele patru zile cât ați fost pe mare, eu am lucrat asupra acestei probleme. Este deosebit de complexă. Contrar celor crezute de dumneavoastră, forțele noastre din oceanul Indian sunt foarte limitate. Momentan, avem trei crucișătoare la Bahrein, în golful Persic, cu misiuni ce nu le permit să se îndepărteze de acolo. Mai dispunem la Diego Garcia[1] de cinci vase cu propulsie nucleară a căror importanță

1. Insulă în arhipelagul Chajos din oceanul Indian; există baze navale britanice și americane.

face ca intrarea lor în apele teritoriale ale statului Seychelles să necesite acordul autorităţilor locale.

Malko se arătă total dezamăgit.

— Totuşi, mi-este imposibil să transbordez încărcătura *Laconiei B* pe micuţa *Koala*...

Willard Troy îl opri cu un gest obosit:

— Nu. Dar am schiţat un anume plan. Mai întâi, trebuie scoase de pe cargou containerele cu oxid de uraniu. Le vom stoca pe un ponton plutitor şi apoi vor fi preluate de o navă care va veni din Bahrein, sub un pretext „oficial".

— Bine, dar aceasta este o adevărată expediţie, se sesiză Malko. Va lua mult timp şi nu poate trece neobservată.

— Ştiu, recunoscu americanul. Dar din moment ce reprezentaţi societatea de asigurare Maritime Freight Carrier Insurance, este perfect normal să urmăriţi recuperarea încărcăturii.

— Şi mijloacele de recuperare?

Wiilard Troy căută într-un maldăr de telexuri şi scoase de acolo unul.

— Am găsit un asemenea ponton demontabil la baza noastră din Alexandria, statul Virginia. Structura principală măsoară patruzeci de metri pătraţi. Cinci-şase oameni îl pot monta într-o singură zi. Inclusiv toate materialele de scufundare. În mai puţin de o săptămână, cele cinci sute şaizeci de containere pot fi aduse la suprafaţă şi stocate.

Din nou, Malko îl privi cu scepticism.

— Alexandria este la celălalt capăt al pământului. Aducerea materialului pe mare înseamnă o lună întreagă.

Troy zâmbi cât se poate de suav, adăugând:

— Va veni cu avionul. M-am interesat la Air France şi ei au aici o linie-cargo Paris-Djibouti-Réunion-Maurice şi alta Boston-New York-Paris. Am obţinut acordul lor ca unul din aparate să facă o deviere spre Virgina, pentru a prelua strucurile pontonului. Pe urmă un alt avion, pe ruta Maurice, va face o escală suplimentară pentru a-l aduce aici. Sunt aparate mari, de tipul Boeing 747 cargo „Super-Pelican". Înţelegeţi, n-am vrut să ne

adresăm unei companii americane pentru o asemenea acțiune cu evidente implicații politice.

Malko rămase câteva secunde admirativ în fața unor asemenea cutezanțe tehnice. Apoi, grijile îl cuprinseră din nou.

— Și oamenii?

— Am rezolvat și asta, spuse Troy. Un italian, care are un mic șantier naval la Victoria, se va ocupa de montarea pontonului și de echipa de scufundători.

— Atunci, când începem? întrebă revigorat Malko.

— Trimit chiar acum un telex la Air France, spuse șeful stației CIA. Este ora șase seara la Paris și zece dimineața la Washington. Cargoul „747" tocmai face escala sa americană. Îi trebuie patru ore ca să încarce instalația pontonului. Traversează Atlanticul, apoi continentul european și oceanul Indian. Materialul nostru poate fi poimâine aici.

— Fantastic, recunoscu Malko. Să mai pună și ceva gheață de la pol, să ne răcorească...

Wilard Troy zâmbi.

— Nu bănuiți cât de aproape sunteți de adevăr. Cei de la compania franceză spun că anul trecut, de Crăciun, au transportat un om de zăpadă, înalt de patrusprezece metri, pentru copiii africani, care nu văzuseră niciodată așa ceva.

Fără îndoială, progresul nu poate fi oprit. Revenind la realitate, Malko dădu un sfat util:

— Oricum, pe lângă ponton ar putea încărca și un set de mitraliere. De îndată ce alții vor afla unde s-a scufundat vasul, va fi multă animație în sector...

Zâmbetul lui Willard Troy deveni sensibil mai rece.

— Nu poate fi vorba. Serviciul de securitate al Air France l-ar detecta imediat și ar interzice îmbarcarea. Noi trebuie să vă asigurăm protecția, de aici.

Prea puțin convins, Malko se ridică să plece. Simțea o nevoie stringentă de a regăsi dușul de la *Fisherman's Cove*.

— Prea bine, atunci când voi avea nevoie să mut castelul din Austria, mă adresez francezilor, spuse el caustic.

— Puneți-le problema, vă vor face un deviz, replică serios Troy.

În pragul ușii, Malko mai puse o întrebare:

— În fond, de ce administrația din Seychelles are atâta dragoste pentru irakieni?

— Simplu, răspunse agentul CIA, fiindcă primesc petrol de la ei. De cea mai proastă calitate, *high-sulphur*[1] dar..

— Mă duc să mă odihnesc, spuse Mlako. Sper că telexurile dumneavoastră sunt bine codate. Țin foarte mult să-mi păstrez unghiile. Și cum securitatea mea nu interesează prea mult, trebuie să iau măsuri.

Willard Troy sări ca ars.

— Securitatea dumneavoastră! Dar, ați uitat, poate, că sunteți un agent plătit „la negru". Câștigați într-o lună cât primesc eu pe un an sau doi. Doar n-ați vrea să vă dau azil la ambasadă. Aranjați-vă cu oricine, inclusiv israelienii, care nu doresc să fiți capturat de arabi. Eu nu pot să vă asigur decât drumul de întoarcere, prin Diego Garcia.

Malko dădu din cap, plictisit. Aceeași gelozie a birocraților, față de oamenii de acțiune.

— În orice caz, dacă sunt răpus cumva, vă rog să-mi înmormântați resturile trupești la Arlington[2].

— Nu fiți ultra-pesimist, contră americanul. De mâine vă țin la curent. Tot materialul va fi trimis pe numele dumneavoastră, ca reprezentant al firmei de asigurări. Vă ocupați de descărcare și de restul acțiunii.

— Apropo, spuse Malko, pentru aceasta am nevoie de planurile *Laconiei B.* Unde le găsesc?

— Bineînțeles, în birourile armatorilor săi din Londra. Le veți primi prin poșta aeriană în două zile.

Luându-și rămas bun, cu politețea strict necesară, Malko se gândi amuzat că tehnica transportului și a comunicării au ajuns la un stadiu extrem de avansat, dacă o scrisoare și un ponton de treizeci și cinci de tone necesită același timp pentru a parcurge o distanță anume.

---

1. Procentaj ridicat de reziduuri sulfuroase.

2. Cimitirul armatei americane din apropiere de Washington, pe câmpul Potomac.

* * *

Surpriză! O maşină aştepta la intrarea în şosea. O Toyota. Erau Dervişul şi Zvi, Taciturnul. Malko opri lângă ei. Fără a fi tocmai surprins.

— Ceva noutăţi? întrebă israelianul.

— Nimic deosebit, spuse Mlako. Presupun că mă veţi urmări...

— Vă vom proteja! corectă bărbatul.

Una după alta, cele două maşini se angajară pe serpentinele de la Misere. Douăzeci de minute mai târziu, Malko era la hotel. Trecând peste peluză, zări focul alb al unui vas ancorat aproape de plajă. Probabil, *Koala*. Slavă ţie, Doamne, dacă Rhonda a reuşit să plece din port.

Îl încerca dorinţa să plângă de bucurie, revăzând *Fisherman's Cove*. Dădea şi castelul său pentru un duş cald. Se închise în camera de baie, lăsând apa să curgă mult pe pielea sa încrustată de sare. Apoi, câţiva stropi de Bogart, regăsind bucuriile civilizaţiei. Abia terminase, că se auziră bătăi în uşă. Irja-Zamir era uluitoare în rochia sa, imitând pielea de panteră, mulată ca mănuşa pe corp, cu tocuri de doisprezece centimetri, unghiile-gheare ojate în roşu coral.

— Sunt singură la cină, anunţă ea, insinuant.

Aşadar, israelienii alternau biciul cu mierea. Pentru moment, Mlalko risca să mai aibe nevoie de ei, aşa că trebuia să-i menajeze.

— Aveţi ceva grenade de mână în poşetă?

Frumoasa brună îşi scutură pletele râzând.

— Nu fi prost... Vin să-ţi ţin numai companie.

Malko îi luă braţul plin, cu gândul însă la Rhonda, singură pe vasul ei. Dar acolo era în siguranţă.

Intrară în sala de mese, surprinzător de aglomerată în această seară. Val de turişti noi, probabil.

Femeia, foarte veselă, încântătoare, se aşeză în faţa agentului. Acesta observă imediat pe Derviş, însoţit de Zvi, la o altă

masă. Era bine păzit. Imediat după desert, Zamir își puse degetele pe cele ale lui Malko, șoptindu-i cu tandrețe:

— Sângele meu de evreică îmi spune că ai poftă să faci dragoste cu mine...

El zâmbi glacial.

— Sângele evreiesc te înșeală, de această dată. După ziua pe care am avut-o, n-am poftă să fac dragoste, cu nimeni.

Tânăra se ofuscă.

— Nici chiar cu mine?

— Nici.

De altfel, era perfect adevărat. Urmă o scurtă tăcere, după care israelianca remarcă destul de tristă:

— Știi foarte bine că dacă refuzi să colaborezi, vom fi obligați să te ucidem. N-aș vrea să se întâmple așa ceva. Mi-ești atât de simpatic..

Ochii ei mari și negri se umeziră, parcă. O bună candidată la *Oscarul Ipocriziei*. Malko îi luă mâna ca s-o sărute:

— Sper că nu veți ajunge la această soluție extremă.

— Dar și eu vreau să cred că nu acționezi pentru distrugerea Israelului, rosti ea încruntată.

— Sigur că nu, spuse Malko, dar nu asta-i ploblema.

Tânăra se aplecă peste masă, lansându-i o privire plină de flăcări.

— Ba da, asta este problema! Irakienii vor uraniul pentru a-și construi bomba atomică și a ne rade de pe fața pământului.

Era sinceră, deși poate un pic paranoică. Malko observă:

— De ce nu l-ați lichidat pe acest Rașid, astăzi?

Zamir replică foarte rece:

— Avem tot timpul. Nu trebuia să facem acum valuri, era riscant și pentru dumneata. Toată grija noastră constă în a te face să înțelegi care ți-e datoria...

Malko semnă nota de plată și se ridică.

— Te însoțesc?

Ea îl urmă fără să mai rostească vreun cuvânt. În fața ușii sale îl îmbrățișă lung. Își lipi bazinul de al lui, frecându-l cu

unduiri ușoare. Lui Malko îi veni greu să rămână la bunele sale intenții, totuși se desprinse de ea și intră în bungalow.

Așteptă un moment, apoi își schimbă costumul cu un șort și un maieu, ieșind apoi cu băgare de seamă pe peluză. În jur, domnea liniștea deplină. Malko traversă plaja, până la stâncile de pe mal. Plonjă în apa călduță și începu să înoate către lumina albă de pe *Koala*.

Capitolul XVII

Se apropia de vas, mărind ritmul braţelor. Graţie lunii pline, noaptea era limpede. Malko zări o siluetă pe puntea inferioară. Circumspect, se opri un moment şi strigă încet:

— Rhonda?

— *I am here*, răspunse imediat australianca. *Eveything's all right*! [1]

Îl urmărise aplecată peste bordură şi-l ajută să uroe sus. Luase şi un prosop în mână, ca să-l şteargă. Începea să fie răcoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei, nimic grav, spuse Malko pentru a o linişti. Cassan a încercat să mă reclame ca fiind hoţul navei sale. S-a aranjat. Dar mi-e frică să nu se răzbune pe tine. De aceea, voi dormi aici.

Adusese cu el pistolul Stainless într-un săculeţ de plastic agăţat de centură.

— Vom închide cabinele cu cheia, spuse Rhonda.

Pătrunseră în careu. Instalat pe canapea, Malko explică toată treaba cu pontonul. Fără să precizeze, bineînţeles, că era vorba de o operaţiune CIA.

— Îl cunoşti pe italianul ăla, cu şantierul naval?

— Da, afirmă Rhonda. Acum repară o şalupă nord-coreeană care a naufragiat pe coastă. Este serios. Are în subordine câţiva localnici, ca şi pe fiul său. Pot face ceea ce le voi cere.

---

1. Sunt aici. Totul e în ordine.

. În sfârşit, o veste bună. Dar nu era decât un aspect al problemei. Odată urcate pe ponton, cum poţi să protejezi cinci sute şaizeci de containere cu oxid de uraniu în faţa israelienilor sau a irakienilor, susţinuţi de autorităţile din Seychelles? Malko nu avea încă nici o soluţie.

— Mergem să ne culcăm.

În liniştea nopţii, *Koala* era absolut imobilă, de parcă ar fi fost zidită pe fundul mării. Nici o boare de vânt, nici cel mai mic val. Când intră în cabina strâmtă din faţă, Rhonda îl aştepta pe cuşetă, complet goală. Pielea luase culoarea zulufilor ei roşii.

— Nu eşti prea obosit? întrebă ea puţin timidă.

— Nu, absolut deloc.

Trupul cald al tinerei femei îi păru o adevărată binecuvântare. Îl înlănţui cu braţele, şoptindu-i la ureche:

— *I know, of course, I love you!* [1]

* * *

Un om nemişcat, la marginea plajei privea cum se apropie o mică barcă de cauciuc. Dervişul era pierdut în mijlocul turiştilor. De îndată ce Malko fu pe mal, i se adresă foarte dur:

— Unde v-aţi dus? Am fost cu toţii îngrijoraţi.

În primul rând frumoasa Zamir, probabil.

— Nu ştiam că este nevoie să vă ţin la curent cu toate deplasările mele, replică pe acelaşi ton, Malko.

În timpul acesta, Rhonda urcase barca pe nisip. Soarele strălucea, plaja era invadată de turişti veseli şi gălăgioşi, care n-aveau de unde să bănuiască un asemenea dialog tensionat. În special, un lucru îl îngrijora pe Malko: faptul că Dervişul se afla acolo, în loc să se ocupe de căutarea Laconiei B. Deci, era convins că Malko o găsise şi aştepta doar ca acesta să recupereze încărcătura, pentru a i-o lua de sub nas.

— Aveţi noutăţi de la ceilalţi? întrebă el, în timp ce se îndreptau spre *Fisherman's Cove*.

---

1. Ştiu, într-adevăr, că te iubesc!

— Sunt dincolo, la *Coral Sands*, n-au făcut nici o mişcare, răspunse sec Dervişul.

Malko avu o senzaţie neplăcută în abdomen. Aşadar, raţionamentul său era valabil şi pentru irakieni. Graţie informaţiilor pe care le aveau de la Brownie Cassan, ei ştiau că Rhonda putea să-l fi ghidat la bancul de corali, locul naufragiului. Acum, parcă *Laconia B* era prinsă într-o capcană şi înconjurată de o haită de fiare sălbatice, gata să o devoreze. Malko şi Rhonda se instalară pe scaunele de răchită din faţa bungalow-ului. Fără a-l invita şi pe Derviş... Acesta rămase câteva clipe tăcut, pentru ca apoi să întrebe cu un aer detaşat?

— Dar voi ce-aţi făcut? Nu continuaţi explorările?

— Deocamdată, nu. N-am încă toate elementele necesare, spuse agentul. Am nevoie de un material de scufundare mai sofisticat decât cel de pe *Koala*. L-am comandat.

— Înţeleg, mai zise bărbatul.

Se îndepărtă, fără vreun alt comentariu. Încă un concurent pentru medalia de aur a ipocriziei... Zece metri mai departe, Zamir părea cufundată în demontarea aparatelor sale foto, superbă în costumul deux-piéces alb. N-ai fi zis că-l supravegheazâ cu coada ochiului. Dervişul tocmai intra dezinvolt în holul hotelului, cu pieptul puţin bombat de pansamentul ascuns sub cămaşa kaki. Malko era cufundat încă în gânduri, când de el se apropie un om scund, aproape chel, foarte bronzat.

— Domnul Linge? Vin din partea domnului Willard Troy.

Exprimarea în limba engleză l-ar fi adus la exasperare pe Shakespeare.

— Eu sunt, îl întâmpină Malko prevenitor.

— Numele meu este Cesare Zefirelli, spuse nou venit. Mă ocup de repararea navelor. Domnul Troy mi-a comunicat că aveţi nevoie de mine. Totodată, m-a rugat să vă spun că avionul ce-l aşteptaţi soseşte aici poimâine dimineaţa. Planurile, de asemenea. Vor veni cu o cursă regulată, Air France, colet special, în sistemul de urgenţă.

— Mulţumesc, spuse Malko, aşezaţi-vă.Vă voi explica despre ce este vorba. Sunt agentul unei companii de asigurări.

* * *

Malko se destinse, vizibil satisfăcut. Zefirelli părea serios. Urma să monteze pontonul în portul Victoria și să-l remorcheze pe mare până la locul indicat. Nu exista vreun vapor cu puntea atât de largă, pentru a-l putea monta direct acolo. Se arătase și el mirat că un ponton de aproape cincizeci de metri lungime poate fi adus atât de repede pe calea aerului, deși mai lucrase cu Air France pentru transportul unor piese detașabile. Un simplu telex și în două zile primeai tot ce ai comandat. Zamir dispăruse de mult în camera ei, iar Rhonda citea o revistă în casă. Nici o alertă la orizont. Iată-l, însă, pe Derviș, venind inopinat dinspre hotel. Ajuns lângă Malko, întrebă încordat:

— Domnule Linge, din moment ce n-ați localizat *Laconia B* de ce aduceți un ponton plutitor?

Agentul făcu un efort deosebit pentru a-i răspunde calm:

— Tocmai în scopul recuperării epavei, cu o echipă de scufundători calificați. De unde deținеți informația?

Mai întâi, Dervișul emise un râs sarcastic, apoi adăugă:

— Toată Victoria nu vorbește decât despre un astfel de obiect, care ajunge aici cu o cursă cargo Air France. E bine?

Evident, nu era. „Discreția" cu care lucra întrega filieră era pur și simplu ridicolă. Malko, în interiorul său, era de-a dreptul furios. Recunoștea, însă, că n-aveai cum să păstrezi un asemenea secret, într-o mică insulă, ca Mahé.

— Domnule Linge, spuse răspicat Dervișul, vă jucați cu focul... Aș dori să discutăm împreună problema, în detaliu. Vă aștept la bar. Ora șase.

— La ora șase, conveni Malko.

Greutățile abia începeau. Și era greu de prevăzut cum se va putea descotorosi de israelieni. Rhonda ridică ochii spre el, intrigată, când intră în cameră. Își dăduse și ea cu apă de toaletă Bogart și părea încântată.

— S-a întâmplat ceva?

— Mergem să bem un pahar cu prietenii noștri, anunță Malko. Fă-te frumoasă.

* * *

Un peşte uriaş, împăiat, mândria localului, părea gata să plonjeze de pe perete. Ambianţa era mai curând posacă la masa lui Malko. În ciuda explicaţiilor sale bine ticluite, Dervişul nu se arăta dispus să le accepte sub nici un motiv. Zvi Taciturnul trăgea tacticos din pipa lui, ca întotdeauna. Iar Zamir îi arunca lui Malko nişte priviri, gata să-i îngheţe sângele în vine. Era momentul de impas. Deodată, o apariţie cu totul neaşteptată schimbă întreg decorul. Bătrânul cerşetor de pe plajă apăru cu pălăria sa de paie desfundată, bastonul noduros, vechiul şort uzat, picioarele goale şi zâmbetul spăşit. Se apropie de Rhonda şi-i vorbi în păsărească lui:

— *Ti va, ti fi?* [1]

— *Ça va* [2], răspunse Rhonda, surprinsă de atenţia ce i-o acorda bătrânul.

Acesta continuă:

— Vapor ai, mare?

— Acela alb, aici în faţă, îl lămuri femeia.

Din straniul dialog care urmă, agentul înţelese rapid un lucru: *Koala* îşi rupsese parâmele şi era în derivă spre plajă. Rhonda sări speriată.

— Mă duc să văd!

Malko vru s-o însoţească, dar exact în aceeaşi clipă, un băiat de serviciu al hotelului, în uniformă şi cu bonetă maro, îl interpelă:

— Domnule, sunteţi chemat la recepţie. Un telefon.

— Merg eu cu Rhonda, se oferi Zamir.

Amândouă dispărură alergând spre plajă, iar Malko se grăbi în direcţia opusă, la telefon. Dervişul îl urma ca o umbră. La recepţia de la *Fisherman's Cove* un telefon stătea cu receptorul în jos. Malko îl luă spunând „alo!", dar nu primi nici un răspuns.

— Nu e nimeni la aparat, îi atrase atenţia recepţionerei.

---

1. Cum merge, micuţă fată?

2. Merge.

Femeia dădu din umeri, indiferentă.

— Se întâmplă de multe ori...

Atunci, subit, Malko își aminti de ceva ce-i spusese Willard Troy: „Pe aici, telefonul poate fi o armă bună...."

— *Himmel!* exclamă agentul, ca de obicei când primea vreo lovitură.

Se repezi spre plajă, trecând în goană peste peluză și grădină. Dervișul era pe urmele sale. La câteva zeci de metri, tandemul se opri. Malko simți că-l cuprinde nebunia. La locul ei obișnuit, *Koala* nu mișcase nici un metru. În schimb, Zamir și Rhonda dispăruseră în neant. Totul devenea clar.

— Le-au prins și le vor tortura, rosti Dervișul, gâfâind după alergare.

Se priviră unul pe celălalt, cu perplexitate. Răpitorii se făcuseră nevăzuți, luând-o probabil pe una din cărările ce duceau în interiorul insulei. Cei doi bărbați se întoarseră tăcuți la bar, fiecare meditând la găsirea vreunei soluții. Când urca treptele spre terasă, Malko zări un om în bluză roșie, așezat singur la o masă. Era Brownie Cassan.

* * *

Australianul, cu ochii ascunși sub ochelari negri, schiță un surâs ironic la vederea celor doi, care-l priveau cu un amestec de ură și dezgust.

— Poftiți, așezați-vă, spuse el cu o voce tărăgănată. Cred că avem ceva de discutat.

Ca niciodată, arăta îngrijit, cu o cămașă nouă, cam strâmtă și un șort aproape curat. Trase nervos o sorbitură din paharul de whisky, când invitații se așezară la masa lui.

— Ce dorești? întrebă Malko, lămurit acum de ce irakienii stătuseră atâta timp în bârlog.

— Am un mesaj pentru voi, anunță Brownie. Știți, desigur, din partea cui. Persoana are nevoie de o anumită informație. Nici aceasta nu-i greu de ghicit. Dacă vestea nu-i parvine astăzi, până la miezul nopții, una din cele două ostatice va fi executată.

Nu-şi termină peroraţia, fiindcă vorbele îi rămaseră în gât. Dervişul, cu braţul său valid, îl strângea cu toată puterea. Paralizat, Cassan alunecă lângă masă, în genunchi.

— Dumnezeule, lăsaţi-mă! bolborosi el. Altfel...

— Altfel? Dacă i se întâmplă ceva Irjei, îţi rup toate oasele pe care le ai în corp. Nimeni şi nimic nu te va putea salva.

Israelianul se aşeză din nou la locul său, iar Brownie îşi masa zona învineţită.

— Nu-s eu de vină. Sunt numai un intermediar.

Dervişul parcă nu-l auzea. Întrebă răspicat:

— Unde sunt fetele?

— Jur că nu ştiu...

În aceeaşi clipă, Dervişul se aplecă din nou asupra australianului, care zvâcni înapoi. De data asta nu păţi nimic, dar auzi cuvintele pe care le rostea, apăsat, agresorul său:

— Ţi-ar place că câştigi un milion de dolari?

Stupefiat, Brownie Cassan bâigui:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Atâta oferim noi ca preţ de răscumpărare, spuse Dervişul, pentru un membru al organizaţie noastre. Primeşti banii în momentul în care mi-o aduci teafără pe Zamir.

Brownie tăcu, chinuindu-se să ia o hotărâre. Aparţinea acelei rase de oameni născuţi a fi trădători. În plus, avea mare nevoie de bani. Şi totuşi...

— Chiar dacă aş vrea să vă ajut, se tângui el, nu pot. Sunt ascunse într-un loc pe care nu-l cunosc, izolat şi bine păzit. Dacă nu credeţi, vor pune în practică ameninţarea.

— Dar Rhonda este prietena dumitale, obiectă Malko.

Cassan avu o grimasă de dispreţ.

— Boarfa aia! Să crape. Din cauza ei am intrat în c...

Se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Revin înainte de miezul nopţii.

Dervişul îl privi cum coboară scara barului. Era alb de furie.

— Mizerabilul!

Malko încercă să-şi pună ideile în ordine. Erau două ostatice, ceea ce făcea situaţia şi mai delicată.

— De ce ați oferit două milioane răscumpărare? întrebă el.

— Este suma fixată de Mossad pentru agenții săi luați prizonieri. De obicei...

CIA n-ar fi oferit pentru Rhonda nici un sfert de milion...

— Mă duc să raportez, adăugă Dervișul, punând capăt discuției. Mă întorc peste două ore.

La rândul său, Malko plecă spre bungalow. Fără Rhonda, camera i se părea de-a dreptul sinistră. Acum, problema era și mai greu de rezolvat; trebuia protejată încărcătura de uraniu și salvate cele două femei. Din nou căzut în meditații și calcule, Agentul se simțea în pragul deznădejdii. Abia după o oră și ceva, iată că o luminiță apăru la capătul tunelului... Îi venise, în sfârșit, o idee concretă. Germenul posibil al unei acțiuni care putea să reușească. Dar, pentru aceasta, avea neapărată nevoie de planurile vasului naufragiat. Cum ele nu puteau să-i parvină decât a doua zi, trebuia să se bazeze doar pe vagile sale cunoștințe tehnice și pe logică. Era atât de cufundat în gânduri, că abia auzi bătăile din ușă. Sosise ora!

— Vin imediat! strigă el în grabă.

În drumul spre ușă, recapitulă în minte planul său, care putea să rezolve atât de dificila problemă. Dar totul depindea numai de el. Deschise și fu întâmpinat de Derviș, cu trăsăturile feței lugubre.

— Ierusalimul refuză negocierea cu răpitorii, rosti cu glasul stins.

Capitolul XVIII

Clara, în nelipsita ei rochie roșie mulată pe corp, părul cârlionțat înfășurat într-un fular, aruncă o privire ostilă către cele două femei, întinse pe jos. Oamenii lui Bill le legaseră brațele la spate cu frânghii de nylon, care intrau în carne. După aceasta, le aruncaseră ca pe niște pachete într-un colț al încăperii.

Zamir, care se zbătuse violent, avea o echimoză mare, galbenă pe obrazul stâng și un ochi aproape închis. Unul dintre răpitori o lovise cu pumnul în față pe Rhonda, care se zbătuse și ea la început.

Aici unde erau sechestrate, nimeni n-ar fi putut să le găsească. Locul se afla pe o colină, în plină junglă, deasupra vilei președintelui Réne. Nu puteai să ajungi acolo decât pe o potecă ascunsă, bine păzită de amicii lui Bill din poliția locală. Aceștia, de fapt, nici nu văzuseră pe cele două prizoniere, culcate pe podeaua unei mașini de teren care urcase dezinvolt până sus. Știau că în clădirea ascunsă, noua structură polițienească își avea un depozit de arme secret.

Rașid Mounir nu sosise încă, dar era așteptat din moment în moment. Clara ardea de dorința de a-și arăta devotamentul. Și în același timp, dorea să se răzbune. Ura din răsputeri aceste două femei. Toată viața își făcuse o profesie din a se oferi, ca o jucărie, bărbaților. Mai întâi, a președintelui debarcat. Pe urmă, cu toți prietenii arabi. O obligau să danseze goală pe masa prezidențială, în serile în care Excelența Sa, noul șef al statului, își primea bogații oaspeți saudiți. Era oricând „împrumutată" pentru o noapte sau două. Era „curtată" des pentru că era mare, bine făcută, de o frumusețe foarte tropicală, mult

apreciată atât de europeni cât și de oamenii Golfului. În schimb, Rașid Mounir o trata cu mai multă deferență, ba chiar îi promisese un tentant serviciu la Bagdad. Ea nu cunoștea capitala irakiană, dar își imagina că trebuie să fie un oraș mare și cu totul minunat.

În timp ce o privea pe Rhonda, australianca îi puse întrebarea:

— Nu ți-e rușine să colaborezi cu ei?

Ochii mari și cafenii ai creolei se făcură și mai întunecați de mânie. Își luă avânt pentru a o lovi din nou, dar observă undeva, într-un maldăr de obiecte diverse, un fier de călcat. Îl apucă repede și-l băgă în priză. Apoi, cu mâinile în șolduri, în timp ce aparatul se încălzea, îi spuse:

— *I am going to iron your ass!* [1]

Se apropie de Rhonda și o întoarse cu burta în jos. Cum australianca încerca să reziste, Clara o apucă de păr și-o izbi de câteva ori cu fața de podea, până ce aceasta nu mai făcu nici o mișcare. Când luă fierul încins în mână, întâmplător privirea ei se încrucișă cu cea plină de ură sălbatică a celeilalte prizoniere. Zamir avea și darul hipnozei. Clara se sperie și scăpă pe jos obiectul de tortură.

În clipa următoare, un zgomot de motor se auzi afară. Sosise Rașid Mounir. Intrând pe ușă, escortat de fidelul Bill, irakianul evaluă rapid situația. Clara, care-și revenise, aștepta imobilă. Mounir se apropie de Rhonda, îi întoarse în sus fața tumefiată, spunându-i cu un calm înfricoșător:

— Ai să ne arăți unde se află *Laconia*...

Australianca, înnebunită, avu totuși curajul să mintă, printre hohotele de plâns:

— Nu știu, lăsați-mă!

Irakianul scutură din cap, parcă s-ar fi aflat în fața unui copil încăpățânat. Se duse la locul unde zăcea fierul de călcat și-i verifică temperatura. Era în regulă. Clarei îi spuse drăgăstos:

— Tu, du-te jos și așteaptă-mă la hotel. Mă întorc peste o jumătate de oră.

---

1. *Îți voi călca ambele fese cu fierul...*

Când „lucra", îi plăcea să fie singur. Creola execută imediat ordinul și dispăru pe ușă. Bil ezita. Cu un gest al mâinii, îl goni și pe acesta. Rașid Mounir n-avea nevoie de martori la efuziunile sale sadice sau numai profesionale. Se apropie de Rhonda și-i puse fierul de călcat încins pe spate, plimbându-l așa cum se calcă o rufă... Strigătele de durere ale femeii făcură să tremure pereții. De pe pielea ei se ridica un miros de ars îngrozitor, iar în locurile atinse apăreau pete mari, roșii, care musteau ca friptura la grătar. Irakianul făcu o pauză, ca să-i mai spună o dată victimei sale, abia conștiente:

— Gândește-te bine. Dacă nu vorbești, îți voi arde tot corpul ca pe o torță.

Mounir știa că n-avea șansă ca israelienii să accepte ultimatumul. Nici americanii nu vor face vreo mișcare. În acest caz, viața a două femei nu conta pentru el nici cât o centimă. Acum, trebuia să-i lase Rhondei timp de gândire, ca să-și dea seama ce o aștepta în continuare. Își aprinse o țigară și se apropie de Zamir. Israelianca părea calmă. Cu un surâs ironic, îi spuse în arabă:

— Așa te porți întotdeauna cu femeile, Mounir? Înseamnă că ești un impotent, n-ai nimic în pantalonii ăia de papițoi...

O privire ucigașă se aprinse în ochii irakianului. Chiar dacă n-ar fi avut succes la femei, deși nu era adevărat, nu suporta să i se pună la îndoială virilitatea; acest fapt îl aducea în pragul nebuniei. Se gândea ce să-i facă aceste evreice impertinente și se decise imediat. Își va petrece într-un mod foarte plăcut, răstimpul până ce va lucra din nou cu Rhonda.

Se duse lângă tânăra femeie, care era culcată pe o parte. Nu-i vedea ochii. Ca s-o ia așa, trebuia să aibe picioarele dezlegate, ceea ce ar fi fost riscant. Se gândi să-i schimbe poziția și o apucă de umăr. Nu-și putu duce la bun sfârșit intenția, căci imediat simți o durere usturătoare.Unghiile ascuțite ale israeliencei erau înfipte în gâtul său. De mult Zamir își tăiase legăturile de la mâini și acum putea să atace cu ghearele ei de oțel. Trebuia doar să-l facă pe irakian să se apropie de ea. Și reușise...

Rașid Mounir scoase un geamăt de durere și încercă din răsputeri să-i îndepărteze mâinile de la gât. Zadarnic, căci Zamir îl ținea strâns ca un buldog, cu unghiile pătrunzând tot mai adânc în carne. Sângele curgea din abundență, ajungând cu „armele" până la carotidă. Dacă n-avea picioarele imobilizate, i-ar fi deschis gâtul complet. Dar irakianul, văzând că n-are decât o singură șansă, se aruncă pe spate cu toată greutatea corpului său, scăpând din strânsoare. Zamir rămăsese cu bucăți de carne în mâini, iar Mounir era la podea, zbătându-se de groază și durere. Zări fierul de călcat pe jos și, în disperare, îl aruncă spre femeia care tocmai încerca să-și desfacă legăturile de la picioare. Fierul greu o nimeri în tâmplă și ea se prăbuși, pierzându-și cunoștința.

Ușa se deschise brusc. Bill, alarmat de zgomote, venea în ajutorul stăpânului său.

— Dumnezeule, dar asta-i o fiară!

Prima lui grijă fu să vadă rănile lui Rașid, care tremura la pământ din tot corpul.

— Nu-i așa grav, dar trebuie totuși să mergem la spital, spuse buimăcit, micuțul negroid.

Irakianul își tampona gâtul cu batista plină de sânge și-i spuse lui Bill cu glas răgușit:

— Leag-o la loc și pleacă! Vin și eu numaidecât.

Bill făcu întocmai și Zamir, care nu-și revenise, fu legată fedeleș. Micuțul ieși din cameră, fără o vorbă. Sângele începuse să curgă din nou din rana lui Mounir. Cu un efort dureros se ridică de pe jos și băgă mâna în buzunarul de la spate al blugilor. Scoase de acolo un cuțit, pe care-l deschise cu un zgomot sec. Se apropie de Zamir, inconștientă. Voia să fie trează pentru ce urma să-i facă.

Îi apucă un sân și-l răsuci cu sălbăticie, până ce femeia gemu și deschise ochii. Atunci, se aruncă peste ea ca un dement, încălecând-o cu ambele picioare pe piept și lovind cu cuțitul pe unde apuca. Se opri un moment ca să-și reia suflul, apoi, cu vârful cuțitului, îi sfredeli ochiul stâng și-l scoase din orbită. Acesta mai atârna din gaura sângerândă, prins de nervul

optic și artere iar irakianul smulse bestial firele. Îl aruncă într-un colț al camerei și, copleșit de durere se sculă de pe trupul femeii, care leșinase din nou.

— Ți-am lăsat un ochi, spuse el gâfâit. Până mă întorc din nou, aici...

Cămașa îi era plină de sângele său, amestecat cu cel al victimei. Se îndepărtă împleticindu-se spre ușă, sub privirile terifiate ale Rhondei, care uitase de propriile răni, în fața spectacolului de groază.

Afară, Bill aștepta, îngrozit și el de urletele pe care le auzise. Îl ajută pe Mounir să urce în Land Rover și trecu repede la volan.

— Mergem la spital?

Irakianul încuviință din cap, incapabil să mai vorbească. Mașina porni pe serpentinele ce coborau prin junglă. Direcția, Victoria. Cu o altă batistă pusă pe rana adâncă, Rașid încercă să se concentreze. Situația deplorabilă în care se afla, nu-i micșora câtuși de puțin ura față de cele două femei. Era convins că Rhonda, după cele văzute și simțite pe propria piele, va spune totul. După aceea, se va ocupa de Zamir. Ca până la urmă să le lichideze pe amândouă.

* * *

Willard Troy îl observa pe Malko, vizibil consumat în interiorul său. Oftă, spunând:

— Mă puneți în fața unui proces de conștiință extrem de penibil.

— Mi-era greu să vă țin în afara celor petrecute, remarcă agentul. În orice caz, sunt hotărât să iau asupra mea toate riscurile. Mai ales fiindcă am convingerea că soluția găsită este de departe cea mai bună. În plus, salvează viața celor două femei ostatice.

Trăsăturile feței americanului se înăspriră.

— Domnule Linge, spuse el, sunteți la Mahé pentru o misiune precisă. Apreciez spiritul dumneavoastră cavaleresc, dar

calea aleasă este foarte riscantă și nimic nu dovedește că ar fi și realizabilă.

Malko se ridică, hotărât să încheie discuția.

— Nu renunț la ea, sub nici un motiv. Oricum, oficial continuăm operațiunea „ponton". După ce obțin eliberarea ostaticelor, mă ocup în amănunt de preluarea pieselor de pe cargoul Air France și apoi de montarea lor.

Willard Troy îl conduse până la mașină.

— Și dacă adversarii noștri acționează mai rapid?

Agentul se întoarse către el, înainte de a se instala în Cooper.

— Doar nu credeți că sunt în stare să aducă un alt ponton într-o singură zi... Ideea pe care ați avut-o cu avionul, ne asigură un avans decisiv.

Demară rapid, fără să mai aștepte ultima replică a șefului stației CIA.

* * *

Așadar, operațiunea trebuia „vândută" israelienilor. În caz contrar, Dervișul era capabil de orice pentru a o face să eșueze. Mai era o jumătate de oră până la miezul nopții, termenul limită.

Israelianul era singur la bar, într-un fotoliu, cu fața spre grădină. Impenetrabil, ca întotdeauna. Știa, desigur, că Malko fusese la stația CIA. Venise momentul deciziilor.

— Am vești bune, anunță agentul.

Vorbele îi ieșiră pe gură, deși nu foarte convins în sinea lui.

— Așa, aprecie flegmatic Dervișul.

— Washington-ul este de acord să colaborăm. Asta e.

O licărire de interes trecu prin ochii albaștri.

— Adică?...

— Recuperăm încărcătura *Laconiei* și nu ne opunem ca să intre în posesia dumneavoastră.

Era concesia majoră. Obiectivul era atins. Dervișul rămase câteva clipe tăcut, pentru a digera noua turnură a lucrurilor, după care întrebă calm:

— Ce veţi face?

— Oferim lui Mounir poziţa epavei, contra eliberării ostaticelor.

Israelianul avu un şoc.

— Asta niciodată! Guvernul meu nu poate accepta aşa ceva.

— Ascultaţi, spuse Malko. Să fim realişti. Eu sunt acela care deţine datele, nu dumneavoastră. Este drept că la început am ascuns adevărul, dar acum vi-l spun şi mă asociez. Nu ne luăm nici un risc dacă dezvăluim locul naufragiului. Pontonul soseşte mâine. Operaţiunea de descărcare şi montarea lui durează două zile. Nu este suficient să ştii unde se află vasul, trebuie să ai şi mijloacele tehnice pentru a acţiona. Irakienii nu le au. Îi vom întrece la viteză. Dumneavoastră vă revine sarcina de a aduce un vapor din Israel, pentru a prelua containerele.

— Iar Mounir şi ai lui vor face totul pentru a împiedica efectuarea operaţiunii, replică Dervişul.

— Va trebui să-i contracaraţi, insistă Malko. Nici n-aveţi altă soluţie.

Israelianul îl fixă cu ochii săi albaştri, fără expresie.

— Ba da.

Malko ştia ce vrea să spună. Adică, să-l omoare...

— N-ar servi la nimic. O au pe Rhonda. Ea ştie la fel ca şi mine unde s-a scufundat *Laconia B.* Şi o vor face să vorbească, ştiţi prea bine şi asta.

Dervişul îşi privi ceasul. Ora unsprezece patruzeci şi şapte.

— Perfect, spuse el, sunt de acord. Dar veţi răspunde cu viaţa pentru ducerea la bun sfârşit a operaţiunii. Am plecat.

Israelianul coborî scările barului. Malko ştia că se duce să raporteze Mossad-ului prin radio. Rămase singur, în aşteptarea lui Brownie Cassan. În timp ce se gândea din nou la întrega problemă, cel de-al şaselea simţ al său îl alertă subit. Întoarse capul şi-l văzu pe Cassan venind. Abia aşezat la masă, fără să-i dea nici o clipă de răgaz, agentul îi oferi surpriza:

— Accept condiţiile voastre. Sunt gata să-ţi conduc prietenii la epavă. Contra ostaticelor, bineînţeles.

Brownie fu, realmente, şocat. După ce respiră profund, spuse cu tremur în glas:

— Bine, bine... Am să le spun. Dar până mâine dimineață nu putem porni nicăieri. Să se facă ziuă.

— Dacă trebuie, așteptăm... conveni Malko, glacial. Iată ce propun. Ne vedem mâine pe plajă, la locul unde femeile au fost răpite. Le aduceți acolo. Ne îmbarcăm pe *Koala* și vă ghidez la punctul în care am descoperit vasul. Voi veni la șase dimineața. La revedere.

Se ridică imediat și plecă de la masă. Nu mai dorea nici o altă discuție. De altfel, știa că partea adversă va accepta fără să pună condiții. Îl aștepta o noapte lungă...

Malko se trânti pe patul său, gândindu-se mereu la Rhonda și la Zamir. Spera că a ales varianta bună.

* * *

Rașid Mounir mai pipăi o dată pansamentul ce-i înfășura gâtul și amândoi umerii. În ciuda injecției calmante, suferea încă de pe urma rănii adânci ce i-o lăsaseră ghearele israeliencii. În plus, pierduse mult sânge. Reluă firul celor comunicate de Brownie Cassan. Se străduia să afle unde e capcana. După convingerea sa, exista undeva, una. Nu-i venea să creadă că un agent de reputația lui Malko Linge putea să ofere o informație atât de valoroasă, doar în schimbul a două femei, care nici măcar nu aparțineau de CIA. Dar, totodată, n-avea cum să refuze... Îl căută cu privirea pe Bill, care aștepta, tăcut, dispozițiile.

— Vei merge la cinci și jumătate ca să le iei. Mașina va fi închisă și bine păzită. Le aduci pe plajă la șase fără ceva. Eu voi fi gata de îmbarcare, cu Ali și Wahdi, plus Cassan. Du-te!

Rămas singur în camera sa de la *Coral Sands*, irakianul încercă zadarnic să adoarmă. În principal, povestea cu ochiul Zamirei îl preocupa. Făcuse o greșeală. Dar, n-ar fi bănuit nici o clipă că dușmanii său vor ajunge la tratative.

* * *

Malko se opri pe plajă în dreptul locului unde stătea ancorată *Koala*, la vreo cincizeci de metri. În marginea grădinii de

cocotieri era parcată o ambulanță albă, cu cruce sanitară. Câteva secunde mai târziu, Toyota galbenă a lui Rașid Mounir stopă alături. Irakianul coborî cu întreaga suită. Malko recunoscu pe cei doi bodyguarzi arabi, pe care îi zărise prima oară pe plajă. Se apropiară la câțiva metri de el.

— Femeile sunt aici, anunță Mounir în engleză.

— Scoteți-le din ambulanță, spuse agentul.

În timp ce irakianul își trimitea unul din acoliți să execute ordinul, zări în spatele unor arbuști pe Derviș și Zvi. Toată lumea venise la întâlnire...

Din ambulanța albă fură coborâte două brancarde cu ocupantele bine înfășurate în cearșafuri de un albastru decolorat.

— Foarte bine, conveni agentul. Lăsați-le acolo. Noi ne îmbarcăm pe vas. Sunt în viață:?

Rașid Mounir nu-și pierdu cumpătul.

— Da.

Strigă ceva în arabă și ambulanța se îndepărtă în marșarier.

— Li s-au făcut câte 3 cm^3 de valium, ca să doarmă, completă Mounir cu același calm afișat.

Malko ardea de dorința revederii cu cele două femei, dar Brownie Cassan și ceilalți se urcaseră deja în barca cu motor legată la mal. Văzu pe Derviș ieșind cu Zvi din desiș și apropiindu-se de brancarde. Putea pleca și el. În timp ce Cassan pilota barca spre *Koala*, Malko își adună toate rezervele de curaj și luciditate. Avea nevoie, până diseară.

* * *

Soarele se pregătea să apună dincolo de capul sud-vest al insulei Mahé. Agentul abia mai putea suporta tăcerea tensionată care domnea la bordul vasului. Nu schimbase mai mult de zece cuvinte cu irakianul și oamenii lui, nici în timpul croazierei, nici odată ajunși la locul naufragiului. Se rotiră aproape două ore în zonă, până să găsească baliza pusă de Rhonda. Acolo, Brownie Cassan făcu o scufundare, ca să verifice dacă nu cumva la mijloc este vreo mistificare...

Malko nu se mişcase de pe covertă în cele douăsprezece ore ale călătoriei. Fusese supravegheat în permanenţă de cei doi bodyguarzi ai lui Mounir. Acesta, înfăşurat în pansamentul care se pătase din nou cu sânge la fierbinţeala soarelui, nu păru foarte încântat la aflarea veştilor ce le aducea Brownie Cassan de pe fundul mării. Ceea ce îl surprinse puţin pe Malko....

Se întreba, circumspect, dacă irakianul îi ghicise cumva planul. Practic, era imposibil. La apropierea coastei din Mahé, starea de nervozitate a lui Raşid Mounir se intensifică vizibil. Brusc, se întoarse către Brownie şi-i ordonă:

— Opreşte!

Cum acesta rămăsese perplex, singur apăsă pe manetele celor două Diesel, reducându-le la tăcere. Erau încă la vreo cinci sute de metri de ţărm.

— Puneţi barca la apă, comandă irakianul. Eu vă las aici. Ne vom reîntâlni mai târziu.

Australianul coborî barca de cauciuc, iar Mounir şi ceilalţi doi se aşezară în ea. Motorul porni tuşind de mai multe ori şi trioul arab se îndepărtă de vas. Singuri acum, Malko şi Brownie schimbară câteva cuvinte.

— Mergem la *Fisherman's*?

— Da, răspunse Malko.

Hotărât lucru, Raşid Mounir era un om prudent. Îşi lua toate precauţiile, chiar într-o asemenea acţiune foarte clară. Plaja din faţa hotelului era pustie. Turiştii se duseseră, probabil, la masa de seară. Numai câţiva pescari, rămaşi încă pe mal, descărcau năvoadele cu peşte.

Brownie Cassan se duse în faţă, ca să arunce ancora. O ridică pe braţul drept, lăsând-o apoi să cadă în apă, cu un uruit de fierărie grea. În acelaşi moment, se auzi din depărtare un bubuit puternic şi australianul se prăbuşi peste bordaj, cu capul atârnând în jos. Malko se repezi spre el, încercând să vadă ce s-a întâmplat. Un spectacol oribil îl întâmpină. Toată partea frontală a capului era o masă informă de os şi carne sângerândă. Glonţul îl lovise direct în tâmplă. Murise subit.

Privind cocotierii de pe ţărm, agentul nu observă nimic. Linişte deplină. Un val mări tangajul vasului şi trupul agăţat de

bordaj alunecă drept în apă. Se scufundă imediat, lăsând la suprafață o pată mare de sânge. Dus de curenți și pândit de rechini, fostul timonier al *Koalei* dispăru în larg.

* * *

Ieșind din apă, după o partidă nedorită de înot, Malko se văzu față în față cu Dervișul.

— V-am rugat să nu întreprindeți tratative, spuse acesta cu amărăciune în glas.

Pe drum spre bungalow, fu pus la curent cu toate cele întâmplate. Sentimentul de groază pe care-l resimțea în toată ființa sa se amplifică, atunci când revăzu pe cele două femei. Zamir, îndopată cu calmante, nu se plângea. Pansamentele îi acoperau oribila rană, dând o expresie de abrutizare a feței, în acea parte care se mai vedea. Dervișul fusese categoric. Chiar cu un ochi artificial și grefele plastice pe obraz, lucrurile puteau să nu fie rezolvate pentru ea. Rămânea trauma psihică, de nevindecat...

Rhonda dormea. În cazul ei, problemele medicale păreau mai simple. Gravele arsuri de pe spate puteau să se vindece, tratamentul era în curs. Plăgile curățate, plus unguentul aplicat deasupra făceau minuni. Cele două tinere erau păzite de Zvi, de această dată fără pipa obișnuită. Marlinul 444 se odihnea undeva, după treaba făcută. Dervișul îl însoți pe agent în cameră. La observația acestuia, că amândouă femeile puteau fi ucise de Mounir, israelianul replică scurt:

— Poate că da. Pentru Zamir, însă, n-ar fi fost mai rău...

— Ce veți face acum cu ele ? îndrăzni Malko.

— Zamir pleacă mâine cu Air France la Paris. Însoțită de un infirmier. De acolo, își continuă drumul până la Tel Aviv. Cealaltă va fi tratată aici, poate scăpa relativ ușor. Dar și la ea, elementul psihic va fi determinant.

Malko era înmărmurit. Iată de ce Rașid Mounir coborâse mai devreme... Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, Dervișul îi spuse calm:

— Caşsan a plătit. Şi Mounir va plăti. Dar, mai întâi, trebuie recuperat uraniul.

— Avionul cargo „747" soseşte dimineaţă, spuse Malko. Nu-i trebuie mai mult de o oră pentru descărcare. După aceea, îl montăm numaidecât.

Dervişul se ridică, fiind gata de retragere.

— Am rezolvat partea din plan pe care ne-aţi „făcut-o cadou". Un vapor israelian a plecat din Eilat[1] şi va fi aici în patruzeci şi opt de ore. Să sperăm că totul va decurge bine.

Închise uşa după el, lăsându-l pe Malko singur. Pe măsuţă, un plic maro, voluminos, purta sigla Air France. Planurile *Laconiei B* sosiseră deja. Acum va şti cu exactitate dacă operaţiunea imaginată de el avea vreo şansă. Sau, va urma să devină viitoarea ţintă la tirul mortal al lui Zvi, Taciturnul.

---

1. Port israelian şi staţiune balneară la marea Roşie, în golful Akaba

Capitolul XIX

Gura căscată a uriașului „747"cargo Super-Pelican semăna cu aceea a unui rechin. Fascinat, Malko privea nu mai puțin giganticul ponton ieșind din interiorul aparatului, transportat în mișcare lină pe șinele dispuse până la sol. Alături de el, cu ochii întunecați de cearcăne mari, Dervișul era martor la minunea tehnică înfăptuită în fața lor. Israelianul rămăsese la aeroport și după ora unu noaptea, când altă cursă a companiei franceze o luase pe Zamir, culcată pe brancardă. Un angajat al liniilor Air France se apropie de Malko.

— Are ceva pântec șmecheria asta! Putem încărca în ea și nouăzeci de tone. Și totul pentru mai puțin de un dolar kilogramul, pe distanța de cinci mii de kilometri. Simplu și eficient.

Scoase dintr-o mapă actele justificative ale transportului pe care îl efectua.

— Aveți, aici, hârtiile. În afara pieselor detașabile, mai sunt două compresoare, patrusprezece containere și restul materialului ambalat.

Cesare Zefirelli, cu caschetă albă pe cap, însoțit de o duzină de negri, stupefiați, privea și el spectacolul insolit. Adusese cel mai mare camion existent pe insulă, pentru a transporta piesele pontonului direct la malul apei, unde urmau să fie montate și aduse în stare de plutire. Era singura soluție posibilă. Un alt camion, plin cu soldați ai noii armate naționale, staționa lângă avionul „747". Operațiunea luase un caracter oficial și de prestigiu. Malko își șterse fruntea plină de sudoare. Întotdeauna admirase marile performanțe ale tehnicii moderne. Alături de el, agentul Mossad-ului, îi șopti la ureche:

— Uite cine se află lângă mașină...

Surprinzător sau nu, în umbra camionului putea fi zărită silueta lui Bill. Urmărea atent efectuarea operațiunii, ca să raporteze, probabil, șefului său irakian. Deodată, Malko se simți foarte obosit. Zamir plecase, fără să fi vorbit măcar cu ea, Rhonda rămânea la *Fisherman's* sub îngrijirea unui medic englez al spitalului. Nu avea cum să știe ce va face, în continuare, tânăra australiancă. Dispariția lui Brownie Cassan rezolva provizoriu și problema *Koalei*. După informațiile Dervișului, irakienii închiriaseră, pentru a doua zi, o navă mai mică, vasul de pescuit, *Praslin*. Cursa contracronometru pentru *Laconia* începea. Prezența lui Bill la aeroport, printre altele, îl neliniștea. Malko se gândi din nou la Rhonda, rămasă singură.

— Vă descurcați și fără mine? îl întrebă pe Zefirelli.

— Firește, răspunse italianul. Într-o oră se termină cu descărcatul și ne începem munca. Montăm pontonul și punem restul materialului deasupra. Am pregătit și remorcherul. Până pornim, aveți timp să faceți o baie bună.

La aceasta ar fi îndemnat și căldura care devenea toridă. Malko sări în jeep-ul său, alături de Derviș. Nu schimbară nici un cuvânt până la Beauvallon. Înainte de a se despărți, israelianul spuse doar atât:

— În locul dumitale, m-aș duce să mă destind pe plaja de la *Coral Sands*, pe la ora două.

Coborî din mașină și se duse la a sa, parcată în apropiere. Bizar... Malko se grăbi spre camera unde se găsea Rhonda.

* * *

— Merge mai bine, spuse tânăra. Mi-au dat un calmant.

Se odihnea cu fața în jos, lăsându-și spatele cu arsuri la aer, protejat de o pânză ușoară, transparentă. Instalația de climatizare își făcea datoria și n-ai fi zis că afară sunt peste 40º. Rhonda luă mâna lui Malko și-i spuse:

— Nu ai nici o vină... De la început știam că nu ești agent de asigurări. Cu Brownie, am prins obișnuința oamenilor deosebiți...

De dimineață, aflase de moartea lui Cassan. Și de faptul că, acum, este singura deținătoare a *Koalei*. N-avea decât o singură temere: să nu rămână singură. Agentul îi povesti despre descărcarea giganticului avion. Imediat, femeia se ridică sprijinită în braț și îl întrebă:

— Ai să mergi?

— Sunt obligat, răspune el.

— Vin și eu cu tine!

— Doar nu ești nebună, protestă agentul. Trebuie să te refaci.

Ea dădu din cap, cu încăpățânare.

— Nu vreau să stau singură, aici. Fără tine. Mi-e frică de oricine intră pe ușa asta...

Începu să plângă ușor.

— Acum, stai un pic cuminte, o liniști Malko. Nu te mai gândi la nimic.

Rămaseră împreună, până văzu că tânăra a adormit din nou. Ieși încet pe ușă, pentru a se duce să mănânce ceva la bufetul de lângă piscină. Îi plăcea mai mult acolo. Un uruit, venind din aer, îl făcu să ridice privirea. Avionul „747" Air France zbura spre destinația terminus, insula Maurice. Însemna că pontonul fusese descărcat. Durase exact o oră și zece minute. Se așeză la umbră, comandând un pește prăjit și o ceașcă de ceai tare. Se întrebă încă o dată, de ce oare Dervișul i-a recomandat să meargă la *Coral Sands*, fieful irakian.

* * *

Un veritabil „show" se desfășura pe plajă, în acel miez de zi. Clara, în subțirelul său costum de baie, cu pielea de abanos și formele apetisante lăsate libere la soare, executa un dans foarte excitant, avându-l ca partener pe un atlet negru, de o musculatură statuară. Convulsiile lor, în ritmul tam-tamului indigen erau, parcă, special îndreptate pentru a-i atrage atenția lui Rașid Mounir, așezat sub o umbrelă mare, opacă, cu pansamentul înnoit la gât. Din când în când, în tactul muzicii, Clara se apropia

de amantul ei oficial, incitându-l să se scoale, se apleca în unduiri de pântec asupra lui, îl mușca provocator de ureche. Martor al spectacolului, așezat pe terasa barului de la *Coral Sands*, Malko înțelese ușor sensul pantomimei. Femeia voia să-l facă pe irakian să se urce în parașuta ascensională, mândria plajei și probă de cutezanță pentru turiști. Inelul cu pânză multicoloră era tras de o barcă cu motor, care-l ridica în sus pe parașutistul de ocazie, deasupra mării. Putea lua înălțimea de treizeci de metri și toată operațiunea dura câteva minute. Pârghia de care era legată parașuta te readucea la mal teafăr și victorios. Sfârșitul nu putea fi decât acesta. Mounir se ridică de sub umbrelă și se apropie țanțoș de punctul de unde se făcea decolarea, în aplauzele exuberante ale Clarei, care părea fericită la culme. Ajutat de nelipsiții săi bodyguarzi, Rașid pătrunse în inel și îi fură legate în jurul trupului curelele de asigurare. Coarda ce lega parașuta de pârghia bărcii se întinse la maximum, iar Mounir se ridică maiestuos în aer. Clara, după explozia de entuziasm, își strânse repede rochia roșie de pe nisip și se depărtă de la locul faptei. Curios, gândi Malko... Se uită în direcția în care zbura irakianul, acum apărându-i ca o mică siluetă suspendată între cer și mare. Un fel de păpușă dintr-un teatru de marionete, prinsă între firele mânuitorului.

Malko, privind în jos, înțelese, deodată totul. La o jumătate de kilometru în larg apăruse corabia cu trei catarge a israelienilor... Distanța dintre ei și linia de zbor a parașutei se micșora cu fiecare secundă. Finalul devenise iminent. Crrrac! În gălăgia de pe plajă, sunetul îndepărtat al carabinei 444 abia dacă fu auzit. Malko se grăbi să plece de pe terasă și își regăsi Cooper-ul parcat la umbră. Peste puține minute, parașuta multicoloră readucea la mal cadavrul sfârtecat al lui Rașid Mounir.

* * *

Hotărât lucru, israelienii erau necruțători. Încă sub impresia evenimentelor la care asistase, Malko opri în parking-ul de la *Fisherman' Cove*. Abia coborâse, că de pe o bancă se ridică Cesare Zefirelli și veni spre el, cu un aer catastrofic.

— Domnule, se tângui italianul, avem probleme. Se pare că ne trebuie aprobarea autorităţilor pentru a pune la apă pontonul. Au adus soldaţi în jur şi n-am putut să lucrez. Aveţi autorizaţie?

Aşadar, Bill reacţionase prompt.

— Nu, răspunse Malko, dar mă voi ocupa imediat.

Zefirelli îl urmă la bungalow, relatându-i cu locvacitatea-i caracteristică, toate cele întâmplate. Nu mai ştia cum să scape de el.

— Cesare, duceţi-vă acolo. Voi rezolva.

Tocmai când dădea să plece, italianul se ciocni aproape de Derviş, care intra pe uşă.

— Ce s-a mai întâmplat?

Consternat, agentul ascultă, încă o dată, întreaga poveste. Dervişul se întunecă. Rămaşi singuri, israelianul îşi fixă ochii albaştri în cei de culoarea aurie, ai lui Malko.

— Atunci? Unde vă este superbul plan?

— Se va aranja. Mâine dimineaţă sunt acolo, pentru a preveni orice surpriză neplăcută.

— Avem destule şi aşa, constată cu amărăciune Dervişul, aşezându-se pe şezlong.

— Raşid Mounir a avut una rea de tot, sublinie agentul.

Israelianul ridică fruntea şi spuse impasibil:

— Da, a avut-o.

— Cum aţi convins-o pe Clara să vă ajute?

— Era viaţa ei, în schimbul vieţii amantului, completă Dervişul.

Evident, nu dorea să dea amploare subiectului.

— Dacă plecaţi mâine, vin şi eu.

Nu era o întrebare pusă lui Malko, nici vreo ameninţare. Doar urmarea logică. Acesta, abia reuşi să-şi ascundă satisfacţia.

— Vine şi Zvi?

— Nu, rămâne aici. Trebuie să-i supravegheze pe ceilalţi.

— Va reacţiona Bill, după cele două execuţii? întrebă Malko.

— Bill are probleme. Şeful poliţiei locale l-a prevenit că face prea multe valuri cu activităţile sale în nume personal. Dar,

probabil că irakienii, vor trimite pe altcineva în locul lui Mounir. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Într-adevăr, evenimentele se precipitau.

— Atunci, spuse Dervișul ridicându-se, mâine dimineață, la șase?

— Da.

Malko trebuia s-o prevină și pe Rhonda. Se vede că australianca era și ea dotată cu un al șaselea simț, căci abia intrase în camera că femeia îl întâmpină cu hotărâre de nestrămutat:

— Pleci mâine cu vasul? Voi fi și eu cu tine!

Malko se afla sub presiune.

— Cum rămâne cu rănile tale?

— Nu voi sta la soare, afirmă simplu Rhonda. Doctorul mi-a spus că nu mai am de făcut decât să schimb zilnic pansamentul și să iau calmante dacă am dureri. De altfel, tu nu te descurci singur cu pilotajul.

Decizia era luată. În fond, nici nu era prea nemulțumit că o va lua cu el. O răpire era suficientă. Și Bill, totuși, ar fi putut să se răzbune. Sau amicii răposatului Rașid Mounir.

* * *

— Suntem siguri de repere?

Dervișul îl observa cu destulă neîncredere pe Malko, la timonă. De o oră și ceva se învârteau în aceleași locuri, căutând cu sonda bancul de corali. Dar fundul rămânea descurajant de fix la douăzeci și cinci de metri. Rhonda nu le putea fi de ajutor. Stătea întinsă pe bancheta din careu. Totuși, Malko urmase fidel capul de direcție. Cu o inspirație de moment, întoarse din nou bara spre vest. Și iată, aproape nesperat, la orizont apăru un obiect alb-roșu. Baliza! Israelianul o văzuse și el între timp.

— Asta e?

— Asta, confirmă agentul.

După un scurt răstimp, opri motoarele și *Koala* se apropie lin de stânca mult căutată. Acum, recifele de corali se zăreau cu ochiul liber, tot mai aproape de suprafața apei. Dervișul privea, fascinat.

— Acolo stă *Laconia B*, arătă Malko, în stânga balizei.

— Mă duc s-o văd!

Dervişul era nerăbdător.

— Pentru astăzi, este prea mult şi în plus este târziu. Curând se face noapte şi nu mai avem disponibilă decât o butelie de oxigen. Mergem la Denis, să înnoptăm. Vom reîncărca şi buteliile. Mâine dimineaţă facem şi restul, conchise Malko.

Plecaseră destul de târziu din Mahé şi căutările le luaseră prea mult timp.

— Bine, fu de acord israelianul. Să mergem la Denis.

Agentul puse rapid vasul în mişcare. Pentru realizarea planului său, avea neapărată nevoie de o escală la Denis. Ceea ce Dervişul nu ştia... Peste puţine minute, deşi ocupat cu mânuirea timonei, Malko făcu o constatare importantă. Observă că bluza saharianą a partenerului său atârna mai greu într-o parte. Sub ţesătură, se putea ghici forma unui pistol. La cea mai mică alertă, israelianul ar fi reacţionat. Un profesionist de clasa lui, nu poate rămâne în viaţă decât având cele mai bune reflexe. Malko ştia aceasta, ca şi faptul că, pentru ce avea să urmeze, îi mai trebuia şi un dram de noroc. Pentru încărcătura *Laconiei B*, agentul Mossad-ului era gata să ucidă. La fel şi Malko.

Capitolul XX

În lumina slabă a înserării, se apropiau de rada portului Denis.

— Mai la stânga... Încet... Acum, drept înainte. Atenţie, recif!

În picioare, la prora vasului, Dervişul îl ghida pe Malko în pădurea de corali prin care navigau. Rhonda începuse să sufere mai mult şi nu se ridica de pe cuşetă. Lăsându-l pe Malko, în sudori, să se lupte pentru elicele şi carena vasului *Koala*. În fine, Dervişul făcu un gest larg.

— Liber în faţă!

Se aflau la o sută de metri depărtare de mal. Deja, piroga negrilor venea drept spre ei. Aceiaşi care îi întâmpinaseră şi la prima vizită făcută pe insulă. Încântaţi de noua ladă de bere ce li se oferea, preluară rapid buteliile pentru a le duce la încărcat.

— Mă duc cu ei, anunţă Malko. Nu mai au loc, vor reveni îndată ca să vă ia şi pe voi.

Dervişul şi Rhonda priveau cum piroga se îndepărtează. Acum, începea munca adevărată. Malko întrebă pe unul din negri, aflat la cârmă:

— De ce nu aruncaţi în aer toate stâncile astea?

Negrul râse cu gura până la urechi.

— *Moi pas sanoi. Demande bou' geois.* [1]

— N-aveţi explozibil de ajuns?

— *Si, na tant* [2]... răspunse acelaşi.

Era clar. Malko aflase ce-l interesa cel mai mult în acest moment. Strivi un ţânţar de pe braţul său şi se sculă. Flacăra

1. Eu nu ştiu. Întreabă la patron

2. Ba, are atâtea...

gălbuie a unui felinar lumina slab terasa. Se auzea țăcănitul compresorului pus la încărcat buteliile. Rhonda se căznea zadarnic să adoarmă, sub adierile unui ventilator prins în tavan.

— Mă duc să văd ce fac ăștia cu încărcatul, spuse el. Dacă e posibil, aș vrea să le transport pe vas în noaptea asta. Ca să nu fim în întârziere mâine dimineață.

Dervișul căsca. Nu era obișnuit cu navigația pe mare și pe chipul său se citea oboseala.

— Duceți-vă, eu mă culc. Pe mâine.

— Noapte bună, îi ură Malko.

Coborî treptele de lemn și traversă peluza. Era tot atât de obosit ca și israelianul, dar nu trebuia să se culce. Aventura în care se angajase era în plină mișcare și fiecare minut era prețios. El și Rhonda ocupau o cameră a bungalow-ului, Dervișul pe cealaltă. Pentru siguranță, se întoarse să vadă dacă acesta nu-l urmărește cumva și chestia cu dormitul nu era decât o stratagemă obișnuită a lui. Nu îl urmărea nimeni. Malko ocoli marele hangar, unde erau puse la uscat nucile de cocos și ajunse la depozitul care adăpostea compresorul. Mașina lucra cu mult spor. Țăcănitul ei ritmic ajutase, probabil, ca cei doi negri care o păzeau să adoarmă profund. Malko își roti privirea în jur. Pe laturi erau dispuse tot felul de lăzi și dulapuri. Una singură din aceste piese îl interesa. Cea pe care scria vizibil, cu litere ștanțate: exploziv!

* * *

De câteva zeci de minute navigau deasupra locului unde se afla *Laconia B.* Era încă devreme și ar fi putut prelungi odihna la Denis, dar Dervișul nu mai avea răbdare. Voia să plonjeze cât mai rapid, să vadă cu ochii lui epava. În acel moment stătea pe covertă, așteptându-l pe Malko să aducă echipamentul de scafandru. Numai el și Rhonda rămăseseră jos, în careu. Intențiile agentului erau, însă, altele. Se echipă în cabină, cu destulă dificultate, dat fiind spațiul îngust. Rhonda abia dacă-l putea ajuta, amândoi în picioare neavând loc suficient. În

sfârşit, totul fu îmbrăcat şi încheiat, buteliile de oxigen, care-i dădeau o oră de autonomie, legate la spate. Erau singurele utilizabile, pe celelalte golindule intenţionat... Scoase dintr-un sac de plastic piesa principală, şase pungi de forma unor franzele, conţinând preţiosul exploziv luat din Denis. Fiecare avea câte două sute de grame şi câte un detonator, ce putea fi activat sub apă. Firul de legătură era cel mai greu şi măsura aproape o sută de metri lungime. Toate erau puse într-un săculeţ, pe care Malko şi-l fixă la centură. Cu labele de înotat pe tălpi, se mişca destul de greu pe treptele ce duceau pe punte. Trebuia procedat rapid, cu sprijinul elementului surpriză. Dacă Dervişul şi-ar fi dat seama de cele ce aveau să urmeze, l-ar fi împuşcat pe loc. De cum îl văzu, israelianul coborî de pe covertă, alergând. Cu nemulţumire în glas, îi strigă:

— Unde mergi, domnule, de ce nu mă aştepţi?

Malko încercă să schiţeze un zâmbet inocent.

— Cu costumul ăsta nu pot merge decât sub apă. Al dumitale aşteaptă jos, în careu.

— Iar asta ce mai este? îi întrerupse Dervişul, arătând spre săculeţul de pe centură.

În pofida surprinderii, agentului israelian nu-i scăpa nici un amănunt.

— Am luat cu mine explozibil, răspunse Malko, bravând. În caz că avem pe cargou vreun acces blocat, le folosim.

Era plauzibil.

— Aşteptaţi-mă aici! se răsti „Mossad-ul". Mă dus să-mi iau echipamentul.

Cum dispăru din câmpul său vizual, agentul făcu manevra decisivă. Se urcă iute pe bordaj, cu spatele spre mare, îşi ajustă masca pe faţă şi deschise maneta de oxigen. În aceeaşi clipă, de jos, reapăru Dervişul, agitând o butelie goală în mână.

— Ce dracu' vrea să-nsemne asta?...

Malko nu mai aşteptă urmarea şi cu toată greutatea corpului său şi a echipamentului voluminos se aruncă în apă. Dispăru pe dată într-o jerbă arteziană de spume şi stropi. Marea se închise deasupra, iar el coborî cu viteza unui bolovan ce cade

la fund. Dervişul, rămas fără oxigenul necesar, n-avea cum să-l mai urmeze.

* * *

Cinci minute mai târziu, catargele *Laconiei B* apărură în lumina lămpii. Malko traversă rampa de corali, pe care se sprijinea epava, şi urcă pe punte. Făcu o pauză, orientându-se în jur. De fapt, tot planul său se baza pe o idee simplă. *Laconia B*, ca orice cargou, avea dispuse pe lungimea sa o serie de balasturi, numerotate de la 1 la 6. Când vasul naviga fără încărcătură, aceste spaţii de balast erau umplute cu apă, pentru a avea stabilitatea necesară. Odată încărcat, gurile se goleau şi aerul pătrundea în interior. Rămâneau ermetic închise cu ajutorul unor capace etanşe. Conform datelor primite de la armatorii londonezi, spaţiile de aer aveau volume diferite, însumând în total circa 1198 metri cubi, respectiv tot atâtea tone de forţă ascensională, dacă toate cele şase spaţii îşi eliberau simultan aerul. După calculele făcute, şocul produs de această eliberare ar face ca epava să basculeze pe axul său, întorcându-se pe cealaltă parte, faţă de cea în care se găsea. Aceasta, dacă fundul coralier ar fi fost perfect plat. Dar cum vasul stătea agăţat de marginea unei faleze, explozia trebuia s-o facă să alunece de pe treapta de sprijin şi să se ducă în prăpastia fără fund. Asta era! Unica posibilitate ca un singur om să deplaseze o masă supraîncărcată de 15 000 de tone, la douăzeci de metri sub nivelul mării!!!

Malko îşi privi ceasul. Trecuseră deja şaptesprezece minute. Se grăbi febril să-şi pună planul în aplicare. Puse la fiecare capac, al celor şase balasturi, câte o bucată de plastic cu explozibil. Verifică şi grosimea capacelor metalice. Aceasta era de 15,5 milimetri. Nu puteau să reziste exploziei, nici o fracţiune de secundă. Din cele şase guri deschise, aerul va ţâşni în sus, concomitent. Deci, treaba era gata. Firele de transmisie, legând toate bucăţile de exploziv, se împreunau într-un tub unic, ţinut în mâna sa, împreună cu detonatorul. Malko mai privi o dată cea-

sul şi încremeni. Mai avea doar patru minute de autonomie. Trebuia să procedeze acum cu maximum de viteză. Armă detonatorul la zece minute şi îşi începu revenirea la suprafaţă. Aruncă încă o privire înapoi, spre Laconia B. Era ultimul om care o vedea astfel, în întreaga sa splendoare, scufundată în adâncuri.

* * *

Ascensiunea i se păru extrem de lungă, din cauza lipsei de oxigen. Avea senzaţia că pierde noţiunea timpului. Inima îi bătea cu 130 de pulsaţii pe minut. Când ieşi la suprafaţa apei, smulse cu disperare masca de pe faţă. Îşi umplu plămânii însetaţi cu aer. Într-o străfulgerare, zări *Koala* la vreo trei sute de metri distanţă. Evident, nu mai putea ajunge la ea, până la declanşarea exploziei. Cu ultimele rezerve de forţe, începu să înoate în direcţia vasului, singura lui şansă de salvare. Nu parcursese nici cincizeci de metri şi apele din jurul său începură se se învolbureze. Explozia! Doar un noroc nesperat îl făcu pe Malko să nu dispară şi el în vârtejul de apă care se formase ca o uriaşă pâlnie de la suprafaţă, spre adânc. Buteliile din spate îl ajutară să rămână deasupra valurilor. În secundele care urmară, fierberea se potoli, pe nesimţite. Malko reîncepu înotul spre *Koala*, a cărei siluetă albă se mărea din ce în ce mai mult, decupată pe albastrul cerului. Mai rămânea de îndeplinit un singur punct al planului să. Să-l convingă pe Derviş să nu-l omoare...

Capitolul XXI

Imediat ce ajunse destul de aproape, vocea plină de ură și furie a Dervișului se auzi de pe punte:

— Ce-ai mai făcut, blestematule?

În mâna sa dreaptă ținea un pistol cu țeava neagră și urâtă, îndreptat spre pieptul lui Malko. Se părea că greu va putea supraviețui Laconiei B...

Ca insolitul situației să fie complet, tot israelianul îl ajută să urce la bord. Malko era în pragul leșinului. Își aruncă de pe el costumul sufocant de scafandru, buteliile de oxigen goale, masca și labele de cauciuc. Se simți o secundă mai bine. Rhonda urcase și ea pe punte, alarmată de strigătele Dervișului. Clocotul apelor de la suprafața mării încetă cu totul. Rămase doar unduirea valurilor, care legănau *Koala,* în tangaj ușor. Agentul Mossad-ului nu lăsase pistolul din mână.

— Spune, ce ai făcut? își repetă întrebarea.

Răspunsul lui Malko veni, în sfârșit, greu și obosit:

— Am lucrat pentru noi, ca și pentru voi!...

Dervișul îi aruncă o privire surescitată.

— Minți! Altfel nu m-ai fi împiedicat să cobor și eu la epavă. A fost acolo o explozie. Pentru ce ai provocat-o? În ce scop?

Cuvintele i se învălmășeau în gură. Malko își dădu seama că este inutil să prelungească dialogul.

— *Laconia* a scăpat definitiv de inamicii voștri, spuse el, nu le va mai cădea niciodată pradă.

Nedumerirea se putea citi în ochii israelianului.

— Ce vreți să spuneți?

— Datorită unui artificiu tehnic, pe care l-am și aplicat, explică agentul, epava a basculat de pe treapta de corali, unde

stătea agăţată şi s-a scufundat în abis. Nimeni n-o va mai putea regăsi...

— Şi ai reuşit singur toate astea? mai spuse neîncrezător Dervişul. N-aveaţi mai mult de câteva sute de explozibil. Asta-i doar o poveste!

Malko îşi şterse ochii înroşiţi de sarea mării.

— Nu. N-a fost nici o improvizaţie.

Îi explică în amănunt derularea întregii sale acţiuni, din adânc, şi motivaţia tehnică. Fără să neglijeze nici un detaliu. Încet-încet, trăsăturile feţei israelianului trecură de la stupefacţie, la oroare. Pălise tot. Aproape bâiguind, pronunţă câteva cuvinte:

— Aşadar, ne-aţi împiedicat să recuperăm încărcătura de pe *Laconia B.* Împotriva promisiunii Washington-ului? Tot uraniul este pierdut pentru noi?

— N-a existat nici o promisiune de la Washington, recunoscu Malko. A fost o invenţie de-a mea. Nici un moment CIA n-ar fi acceptat să intraţi în posesia materialului nuclear. Dimpotrivă, irakienii ar fi ajuns în cele din urmă să pună mâna pe acesta. V-am făcut un mare serviciu. Şi sunt dezolat că a trebuit să mint.

Cei doi se aflau acum pe puntea inferioară a vasului, faţă în faţă. Vântul scăzuse şi tangajul valurilor de asemenea. Cuvintele lor se auzeau distinct, nu mai erau nevoiţi să strige.

— Ne-aţi înşelat de la început, rosti Dervişul, cu voce plată. Minciună şi trădare...

Venele de pe tâmplele sale păreau gata să plesnească. Ochii îi luceau ca două globuri de sticlă luminoase. Armă pistolul şi îndreptă, din nou, ţeava către Malko. Urma să-l omoare.

Nu era, desigur, un asasin, cineva care ucide din sadism. Îşi făcea datoria de agent şi ostaş al ţării sale. Agentului CIA, care se dăduse înapoi până la marginea bordajului, nu-i mai rămânea decât să aştepte lovitura glonţului ce-i va aduce moartea.

Într-o fracţiune de secundă, apucă să vadă obrazul crispat al Dervişului, neînţelegând de ce arma nu porneşte. Subit, israe-

lianul deschise gura larg, iar trăsăturile feţei sale exprimau o durere insuportabilă. Când apăsă pe trăgaci, gestul său era, deja, nesigur. Malko plonjă în lateral şi glonţul fluieră pe lângă el, înfingându-se în lemnul borduri..

Dervişul căzu în genunchi şi abia atunci putu să vadă săgeata de fier care-i fusese înfiptă în spinare. Cu un suprem efort, acesta încercă să ridice din nou pistolul, dar îl scăpă pe jos. Se prăbuşi pe punte, cu mâinile agăţate de corzi, din gura deschisă curgându-i un şuvoi de sânge. Rămase inert.

Săgeata harponului îi traversase toracele, până în zona inimii. Balta de sânge din jurul său se mărea cu fiecare clipă. Agentul Mossad-ului îşi încheiase conturile pe această lume.

— *My God!*

Vocea Rhondei, care apăruse brusc în capul scării, cu spatele acoperit de feşele pansamentului, răsuna straniu şi izbăvitor.

— N-am vrut... Dar altfel, te-ar fi ucis. Mi-a spus-o de când ai plonjat în mare. M-am dus după puşca cu harpon şi am aşteptat.

Malko îngenunchie lângă trupul Dervişului. Îi privi ochii sticloşi, ca aceia ai peştilor pe care-i vâna, de obicei, harponul providenţial. Încet, îi închise pleoapele. Nu simţea nci o ură faţă de acela care voise să-l omoare. Amândoi fuseseră prinşi în mecanismul necruţător al raţiunilor de stat.

Se ridică şi înconjură cu braţul drept umerii Rhondei, scuturaţi de hohote de plâns.

— Linişteşte-te, îi spuse cu afecţiune. Tu mi-ai salvat viaţa.

Acum nu mai avea decât o singură dorinţă, să plece din aceste locuri. Cât mai departe.

Se simţea îngrozitor de obosit, dar mai avea de făcut un lucru indispensabil. Să verifice dacă, într-adevăr, *Laconia B* se scufundase definitiv.

— Trebuie să plonjez din nou, zise el Rhondei. Mai târziu, n-aş avea curajul.

Din fericire, ascunsese o butelie de oxigen plină şi se duse jos s-o caute. Se echipă imediat: costumul, masca, labele,

lampa. Apropiindu-se de bordaj fu pe punctul de a aluneca păşind în balta de sânge. Simţi o reală uşurare când plonjă în apă. Încă o dată, se afla în lumea tăcerii. Lumina lămpii străbătu un banc de peşti aurii, în drumul său spre fundul de corali. Şapte minute exact îi fură necesare ca să ajungă la faleza unde zăcuse cargoul naufragiat. Ridică lampa, privi în jur cu ochii larg deschişi. Inima aproape că i se opri în loc: după perdeaua tulbure a apelor, îi apărură din nou catargele binecunoscute... Totul fusese ratat?

Înotă, dând energic din picioare, apropiindu-se mai mult. Şi iată, curajul îi reveni la loc. Nu fusese decât o iluzie optică, din cauza oboselii. Nimic nu se mai vedea pe treapta de corali, refugiul temporar al *Laconiei B.* Nici mai jos, unde începea prăpastia fără fund....

Împărăţia neagră a apelor adânci, imposibil de explorat, era acum singura stăpână a fostei nave şi a comorii sale de uraniu. Planul lui Mallko funcţionase perfect!

Mai avea destule minute de autonomie şi profită de ele ca să înoate în susul şi în josul falezei. Aşa descoperi destule urme lăsate de epavă pe corali, în cădere, cute şi rupturi adânci în rocă. La un moment dat, atinse cu piciorul un corp ascuţit şi tare. Îl studie cu atenţie şi-i veni să ţipe de bucurie. Era o aripă de elice, care se încăpăţânase să rămână îngropată la locul ei iniţial. Încă o confirmare a reuşitei sale. Dacă nu era atât de grea, ar fi remorcat-o până sus, păstrând-o ca trofeu al victoriei.

Cu o ultimă „foarfecă" a labelor de la picioare, îşi luă avânt spre suprafaţă. Revenea la viaţă, epuizat şi fericit.

* * *

Malko nu mai credea că va reuşi să înoate până la *Koala.* Distanţa era de numai câteva zeci de metri, dar i se păru un ocean întreg. Se căţără cu greu pe scara lăsată la apă. Rhonda nu-l putea ajuta, din cauza rănilor. Ajuns sus, se prăbuşi pe scândurile punţii, ca un pachet aruncat de cineva.

În sfârşit. totul se terminase.

— Ce facem acum? îl întrebă tânăra, când văzu că şi-a mai revenit.

El nu se mai simţea în stare să suporte tangajul vasului, avea nevoie de câteva ore de totală nemişcare.

— Mergem la Denis, spuse Malko. Vom dormi acolo.

Urcă la timonă şi dădu drumul motoarelor. Când *Koala* porni în plutire lină, lăsând în urma sa dâra albă de spumă, mai privi o dată spre aceste întinderi de apă, care-i deveniseră atât de familiare. Aici, unde avusese loc fantastica sa aventură...

Mai trebuia văzut ce vor face cu trupul Dervişului. Culcat lângă bordajul punţii inferioare, fusese acoperit de Rhonda cu un colţ de prelată. Balot sinistru, cu care nu putea reveni la Mahé, nici să-l înapoieze israelienilor. Exista o soluţie firească, singura. Chiar dacă-i repugna.

— Ţine tu, un pic, bara, îi strigă Rhondei.

Coborî, se apropie de mort şi îngenunchie lângă el. Ridicând prelata, fără să-i privească faţa, îi căută în buzunare şi scoase tot ce găsi, inclusiv monezile. Făcu un pachet şi îl înveli cu o foaie de plastic. Dervişul avea dreptul la respect. Va depune mai târziu pachetul la una din ambasadele Israelului.

Lumea va înţelege situaţia.

Scoase centura de la costumul său, ca s-o prindă strâns în jurul cadavrului. Cu greu reuşi să-l urce peste bordaj, trupul părând că se agaţă de balustradă cu disperare. Făcu un ultim efort şi-l aruncă în apa verzuie, unde dispăru imediat. Se mai gândi o clipă, cu reală emoţie, la acest om care murise anonim şi nu va avea un mormânt. Ca marinarii. Dervişul fusese un bărbat curajos. Nu-i va cunoaşte niciodată numele adevărat.

Malko luă o găleată cu frânghie şi o coborî la apă. Vărsă apoi conţinutul peste pata mare de sânge de pe punte, care începea să se usuce. Din două găleţi, orice urmă dispăru şi apa se scurse în rigolele laterale ale bordajului.

Când Rhonda apăru de pe covertă şi văzu puntea goală, nu rosti nici un cuvânt. Intră repede în careu şi se întinse pe canapea.

Un stol de păsări mari trecu deasupra *Koalei*, cu zgomot de aripi și țipete stridente. La orizont, dincolo de creasta argintată a valurilor, cocotierii de pe Denis Island se ridicau încet din mare.

Malko își spuse că, într-o zi, se va duce în Israel pentru a sădi un pom în amintirea Dervișului, cel care-și pierduse viața în zadar.

Se apropie de aparatul radio-emițător și-l puse pe frecvența 2149. Apăsă pe butonul de funcționare.

— Z.P.Q. Aici Z.P.Q. Mă auzi?

— Sunt pe recepție. *Over*, se făcu auzită slab vocea lui Willard Troy.

Americanul era, probabil, la aparat încă de la plecarea lui Malko pe mare. Acesta suflă în microfon și anunță rar și distinct:

— Peștele-sabie s-a pierdut în larg. Repet. Peștele-sabie s-a pierdut în larg. *Over*.

Redactor: ***Ani Sângeorzan***

Tehnoredactare computerizată: ***Ani Sângeorzan***

Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Tiparul executat sub comanda nr. 256

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

eurocom
ITALIA

M.C.H. PROD. srl
Str. Petru Cercel nr. 9, Sector 4, București
Tel./Fax: 336 66 86; Depozit: 092 552 281
UNIC IMPORTATOR PENTRU ROMÂNIA

Pal melaminat post forming
• blaturi de bucătărie • fronturi de ușă

Televiziunea 7 abc

lansează programul

„Tinerețe fără bătrânețe!"

prezentat de

MAX BĂNUȘ

O emisiune destinată pensionarilor
și celor care mai au
20 de ani până la **pensionare**

Programul se transmite în fiecare
luni, marți, miercuri, joi și vineri
începând de la **orele 15,30**

PREȚ **12 000 Lei**

ISBN 973-8070-10-4